YİĞİT MUVAHHİDLERİN
ÖYKÜSÜ

*"... Onlar,
Rablerine inanmış
birkaç gençti..."*
(Kehf 13)

3.BASKI

teuhid
BASIM YAYIN

YİĞİT MUVAHHİDLERİN

ÖYKÜSÜ

"... Onlar,
Rablerine inanmış
birkaç gençti..."
(Kehf 13)

3.BASKI

teuhid
BASIM YAYIN

TEVHİD BASIM YAYIN

Kitabın Adı: Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü

Yazar: Anonim

Teknik Hazırlık: Tevhid Basım Yayın, Sertifika No: 42546

Düzeltmeler: Tevhid Basım Yayın

Basım Yeri: Şenyıldız Matbaacılık Yay. Ltd. Şti. 11964

ISBN: 978-605-68965-3-8

3. Baskı: Şubat, 2019

İletişim: tevhiddergisi@gmail.com

Bu kitap, internet sitemize gönderilen eserler içinden seçilip basılan ilk yayınımızdır.

Gözünü ilk açtığında yaşadığının farkına varıncaya dek geçen süreyi seviyordu. Yine aynı şey olmuştu. Yeni bir güne uyandığını fark etti. Sanki tekrar uykuya dalmak istiyor, yeni bir günü yaşamak istemiyordu. Her gün aynı şeyleri yapıyordu. Uzun zamandır yaptığı tüm işlerden nefret etmeye başlamıştı. Sabah uyanıp odasından çıktığı ve tekrar odasına dönüp yalnız kaldığı an onun kâbusuydu. İlk zamanlar kendi ailesini bu kâbusa dâhil etmese de, yaklaşık iki yıldır onlarla geçirdiği her ânı da kâbusun parçası olarak görüyordu. Hiçbir şeye dair güzel düşüncesi yoktu. En mutlu olunabilecek anını dahi düşünceleriyle zehirliyor, onun deyimiyle kâbusunun parçası kılıyordu.

Bir boşlukta hissediyordu kendini. İçi daralıyor midesi kasılıyordu. Kaçıp gitmek istiyordu. Sadece yalnız kalmak. Ama zor. Ne böyle bir cesareti vardı, ne de kendi kâbusu dışında yaşama becerisi.

Ayla Hanım'ın, Hakan'ı uyandırmak için kapıyı açtığında her zamanki gibi sevecenliği üstündeydi. Hakan'ın uyanmış olduğunu görünce, tebessüm ederek;

— Hayırlı sabahlar oğlum, dedi. Hakan memnuniyetsizliğini çağrıştıran bir edayla:

— Tamam, tamam kalktık, diyerek güne başlamış oldu.

Ayla Hanım, ev kadınıydı. Ahmet Bey ile evleneli yıllar olmuştu. İkisi de şehrin eşrafından ailelerin çocuklarıydı. Görücü usulüyle evlenmişlerdi. Otuz yılı aşkın bir evlilikleri vardı. Üç çocuk büyütmüşlerdi. Maddi durumları çok iyiydi. Evlerinde sıcak ve samimi bir aile ilişkisi vardı. Tabi Hakan müstesna. İlk zamanlar Hakan'ın bu durumu onları olumsuz etkilemişti. Onunla konuşmaya çalışmışlar, tatile yollamışlar, hatta onu evlendirmeyi dahi düşünmüşlerdi. Psikolojik destek alması için uğraşsalar da "Ben deli miyim?" diyen Hakan'ın itirazlarını aşamamışlardı. İnsanoğlu bu ya. Her şeye zamanla alışıldığı gibi, onlar da buna alışmışlardı. Yemekler dışında Hakan'ın onlarla oturmayıp odasında vakit geçiriyor oluşu da alışma sürecini hızlandırmıştı. İlk zamanlar kendisine duyulan ilgiden rahatsız olan Hakan, şimdi de kendisinin bu haline rağmen onların mutlu oluşlarından rahatsız oluyordu. Herkes mutsuz olmalı hiçbir şeyden zevk almamalıydı. Hele ki ortamda kendisi varsa...

Lavaboya gitmek için odasından çıktığında, babasının ve iki kardeşinin kahvaltı için sofrada hazır olduklarını gördü. Sesleri, neşeleri, samimi sohbetleri canını iyice sıkmıştı. İşini bitirip mutfağa geldiğinde, Ayla Hanım çayları doldurmak için yerinden kalktı. Hakan hiç konuşmadan masaya oturdu. Kız kardeşi konuşmak için çabalasa da, o da aldığı kısa cevaplardan sonra sustu. Aile efradı bir yandan kahvaltı yapıyor, bir yandan sohbet ediyordu. Ayla Hanım onları dinliyor gibi görünse de mutsuzdu. Hakan'ın bu haline çözüm bulamayışları, onu oldukça düşündürüyordu. Babası ve kardeşleri de elbet onun bu haline üzülüyorlardı; ancak eskisi gibi bunu

dert edinmiyor, çözmek için çaba harcamıyorlardı. Ayla Hanım ise korkuyordu. Televizyonda her intihar haberi duyduğunda, içini anlam veremediği bir sıkıntı kaplıyordu. Her namazda oğlu için dua ediyordu. Defalarca konuşma girişiminde bulunmuştu. Ama Hakan onu beton gibi karşılamıştı.

Kahvaltı bitmiş, işe gitmek için son hazırlıklar yapılıyordu. Ahmet Bey Hakan'ın yanına doğru ilerledi.

— Oğlum, Demircan Şirketi ödemede sorun çıkardı. Yüz yüze görüşmek istemişler. Benim de abinin de işi var, giderken seni bırakalım da konuş Recai Bey'le, problemi öğren. Oradan geçersin işe. Olur mu?

— Olur, tamam.

— Sen sadece dinle, anlamaya çalış. İstekte falan bulunursa babama iletirim dersin.

— Peki.

— Bak ben sana söyleyeyim, ödeme için vakit isteyecek haberin olsun, diyerek konuşmaya dâhil oldu abisi.

Hakan cevap dahi vermedi. Sadece boş gözlerle bakmıştı. Çıkmak için harekete geçtiler. Ayla Hanım, akşamdan ayakkabıları boyamış girişe dizmişti. Hayırlı işler diyerek hepsini geçirmiş oldu. Akşama bir isteği olan var mı diye sorsa da herkes seçimi ona bırakacağı için sormaktan vazgeçti.

Arabayla ana yola çıktıklarında müthiş bir trafik vardı. Ahmet Bey:

— Ben diyorum size erken kalkalım, erken çıkalım. Bu saate kaldık mı trafik oluyor.

— İstersen baba beni ışıkları geçince indirin. Ben bir taksiyle gider dönerim. Siz beni bırakırsanız iyice gecikirsiniz. Yol boşa uzamış olur.

— İyi olur, Hakan'ım. Benim misafirlerim gelecek. Gecikirsek ayıp olur.

— Şu taksi durağının yanında durabilir misin abi, ben ineyim?

Hakan böylece yalnız kalmıştı. Sırada bekleyen ilk taksiye binip, yola koyuldu. Taksi şoförü sohbet etmek için birkaç girişimde bulunsa da fayda etmemişti. Aldığı kısa cevaplardan Hakan'ın konuşmak istemediğini anlamış, susmuştu.

Hakan taksicinin arayolları kullanması sayesinde gideceği şirkete umduğundan daha erken varmıştı.

Görüşme çok kısa sürmüştü. Recai Bey gelenin Hakan olduğunu görünce sadece iş konuşmak durumunda kalmıştı.

— Söylediklerinizi babama ileteceğim. Kendisinin misafirleri var. Müsait olduğu ilk zamanda size döner.

— Çok selamlarımı söyle.

Hakan işini bitirip çıktığında kararsızdı. İş yerine gitmek istemiyordu. Ne yapabilirim diye düşündü. Aklına gelen her düşünceyi olumsuz bir şekilde elemişti. Son seçenek iş yerine dönmekti. Uzun süre caddede taksi bekledi. Geçen her taksi doluydu. Bir ara çıktığı yere dönüp taksi çağırmalarını rica etmeyi düşündü. Ağır ağır gelen minibüsü görünce bir an tereddüt etti. Minibüs de onun gideceği istikamete gidiyordu. Boş olduğunu görünce işaret edip durmasını sağladı.

Minibüste üç dört yolcu vardı. Nereye otursam diye düşündü. Şoförün arkasında olan ikili koltukta karar kıldı. Oturmadan arkaya bir daha baktı. İlk bindiğinde göz göze geldiği şahsı tanıyor gibiydi. En arkada elinde küçük bir kitapçığı okumaya çalışan, kendi yaşlarında birisi oturuyordu. Oturacakken bir daha baktı. Çıkaramadı. "Galiba daha önce görmüş, unutmamışım" dedi. Sakalları biraz tuhaf ondandır, diye düşündü.

Bu düşünceler içinde tekrar bakma duygusunu bastıramamıştı. Anlam verememişti bu haline, tekrar tekrar bakmak istiyordu.

Bir yandan camdan dışarı bakıyor, bir taraftan da "Kim bu?", "Onu nereden tanıyorum" diye düşünüyordu. Yanına birinin oturduğunu fark etti. Camdan dışarıyı izliyordu. Başını çevirip bakmamıştı.

— Selamun aleykum. Rahatsız ediyorum ama...

— Aleykum selam, buyrun.

— Sanki sizi daha önceden tanıyormuşum gibi geldi. Epey düşündüm, çıkaramayınca yanınıza gelip konuşmak istedim. Benim adım Mus'ab, Mus'ab Gök.

— İnanmıyorum Mus'ab mı? Mus'ab... Ben Hakan. Hakan Akar. Vay be! Mus'ab ha! Ne tesadüf ama!

— Elhamdulillah, gerçekten güzel bir tevafuk.

— Ne diyeceğimi bilemiyorum, dilim tutuldu. Çok mutlu oldum.

— Ben de.

— Çok değişmişsin tanıyamadım.

— Sen de öyle.

Hakan ne diyeceğini şaşırmıştı. Heyecanlanmış, aynı zamanda çok mutlu olmuştu. Tek arkadaşım dediği şahısla karşılaşmıştı.

"Mus'ab, vay be" deyip duruyordu. Ortaokulu beraber okumuşlardı. Farklı mahallelerde otursalar da okul ve okul dışında çoğu zaman beraber olduklarından çok samimiydiler.

Mus'ab onu cemaatle tanıştırmıştı. Beraber çalışmalara katılıyorlardı. Aynı ders halkasında uzun zaman devam etmişler, davet ve tebliğ için açılan çay ocaklarında

bulunmuşlardı. Cemaat! Bir zamanlar onları ve onlar gibi nice genci çatısı altında bulundurmuş mübarek yapı.

Seksen darbesi sonrasında, ülke harabeye dönmüş, siyasi ve dini çalışmalar ağır darbeler yemişti. Cumhuriyetten bu yana askeri darbeler ve zulüm kanunlarıyla baskı altına alınan halk, bu darbeyle can çekişir olmuştu. Siyasi, dinî çalışma yapmak ateşten gömlek giymek, dünyayı üç talakla boşayıp, ölümle evlenmek demekti. Üç kişi bir araya toplansa siyasi örgüt diye baskın yapılıyordu.

İşkence merkezlerinde insanlık dışı muameleye tabi tutuluyordu insanlar. Yurt dışına kaçanlar, göçmen kamplarında perişan olmuş, kalanlar cezaevlerinde tahayyül edilmesi zor eziyetlere maruz kalmıştı. Cumhuriyetin ilk hedefi dindi. İslam'a ve Osmanlı bakiyesi sayılan her şeye medeniyet adı altında savaş açılmıştı. Koca altmış yıl... Bir neslin tükenip, yeni nesillerin yetiştiği altmış yıl. Dinden uzak kalmış bir halk... Dinini öğrenmek veya öğretmek isteyenlere daha altmış asır unutulmayacak işkence, sürgün, hapis, açlık, idam...

Bu enkaz karşısında gayret ehli Müslimler çalışmaya başlamıştı. Yeni bir İslami uyanış, İslami hareket tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de canlanmıştı. 80 darbesi umutların tükenmesi, henüz boy gösteren başakların filler tarafından ezilmesiydi. Bu sükûnet hali, bölgesinin tanınmış âlimlerinden Beşir Hoca'nın uykularını kaçırıyordu. Bir şeyler yapmalıydı, insanlara hakikati anlatmalı, bu küfrün karşısında bir hareket oluşmalıydı. Kendi gibi düşünen arkadaşları ile bir araya geldiklerinde, bu durumu konuşuyor, çözüm önerileri üzerinde tartışıyorlardı. Beşir Hoca çözüm arayışı için, özellikle İslam tarihi, İslami hareketler gibi konulara yoğunlaşmış, derin okumalar yapıyor, saatlerce tefekkür edip, Allah'tan *(cc)* yardım istiyordu.

Tüm bu çalışmalar ve okumalar sonunda bu işin, ferdi davet ve özel oturumlarla olmayacağına kanaat getirmişti. Çözüm Ömer'in *(r.a)* vecizesinde tüm netliğiyle billurlaşmıştı. "İslam, İslam değildir cemaat olmayınca; cemaat, cemaat değildir emir olmayınca; emir, emir değildir itaat olmayınca..."

Beşir Hoca bu tezini, arkadaşlarına İslam tarihinden örneklerle izah etmişti. Şer'i olarak herkes yapılması gerekeni biliyordu. Fitnenin olduğu her yerde cihad Allah'ın emriydi. Lakin şartlar, harekete geçmeye engeldi.

"Hiçbir şart kulluğumuzu yerine getirmemizin, insanlara kurtuluş olarak gönderilmiş ümmet olmamızın önünde engel değildir. Dayanağımız Allah'tır. Ve O, her şart ve zorluktan yücedir." diyerek, o gün cemaatin temelleri atılmış, tüm baskı ve engellemelere rağmen, düzenli bir çalışma başlamıştı. İslam'a susamış insanlar bu

yeni sese akın akın icabet etmişti. Yılların sinmişliği, yerini mücadele ve başkaldırıya bırakmıştı. Bu insanlar kendilerini bir isimle anmamış, biz Müslimleriz demişlerdi. Ne var ki halk onlara tebliğciler demeye başlamış, bu isimle anılır olmuşlardı. Cemaatin her yerde çalışması vardı, meşru olan her yolu kullanıyor, insanlara tevhidi hakikatleri anlatıyorlardı. Her mahallede çay ocakları açılmış, buralar kısa zamanda davet merkezi haline gelmişti.

Mus'ab, cemaatin saygın hocalarından ve önderlerinden İbrahim Hoca'nın oğluydu. Babası yaşının ilerlemesine rağmen cemaatle tanıştıktan sonra hiç durmamış, ulaşabildiği her yere ulaşmıştı. Bu gayreti ve halk tarafından seviliyor olması, ön plana çıkmasına sebep olmuştu. Sonrasında baskı, gözaltı ve işkenceler... Kısa zamanda görmediği eziyet kalmamıştı. Önü alınamayan sistem, bir kış sabahı evinin önünde onu şehit etmişti. Yaşarken yaptığı hizmeti şehadeti ile devam ettirmiş, ölümü yüzlerce insanın hidayetine sebep olmuştu. Hem her şehit, dava binasının harcını sağlamlaştıran bir unsur değil miydi? Bir davanın gücü şehitlerinin, mazlumlarının sayısıyla ölçülürdü. Geriye iki erkek çocuk ve Hatice annemiz misali bir eş bırakmıştı. Büyüğü Muhammed henüz gençti. Babası gibi ilim adamıydı. Küçüğü ise Mus'ab daha çocuktu. Babasının şehadetini ilk zamanlar anlamamış daha sonra idrak etmişti. Dertler onu, o ise imanını büyütmüştü.

Mus'ab, Hakan'la okulda tanışmış, onunla ilgilenmiş, hem okul içinde hem okul dışında çalışmalara katılmasına vesile olmuştu. Orta üçte ayrılmışlar, bir daha karşılaşamamışlardı, bu karşılaşma tevafuk olmuştu.

Hakan mutluluktan ne yapacağını unutmuştu. İneceği yeri iki durak geçmiş olduğunu fark etti. Mus'ab'ın konuşmasını, hiç susmamasını istiyordu sanki. Uzun zamandır biriyle konuşurken böyle mutlu olmamıştı. Onu sıkılmadan dinlemişti. Mus'ab bir şeyler anlatıyor, o ise onun gözlerinde, arkadaşlık ettikleri iki buçuk yılı izliyordu. Bu an bitmesin diye lafa girdi.

— Müsaitsen bir yerde oturup sohbet edelim. Hem eskilerden konuşuruz hem de dertleşiriz.

— Olur. Ben ikindi namazına kadar müsaidim. Sonrasında biraz işim var.

— Tamam, çok iyi olur. Ben babama işe gitmeyeceğime dair haber vereyim. Sonrasında hep müsaidim. Son durak yakınlarında güzel bir çay bahçesi var, istersen oraya oturalım.

— Şey, çay bahçelerinde hem müzik oluyor hem de kadın erkek karışık, bana uygun değil. Daha farklı bir yer de olabilir.

— Bak bizim evde annemden başka kimse yok. Hem yemek yemiş oluruz hem de rahat rahat konuşuruz.

— Olur, daha iyi olur.

Minibüsten inip taksiye binmişler, on beş dakika sonra eve varmışlardı. Hakan, babasına durumu bildirmişti. Annesini de arayıp misafiri olduğunu ve birlikte eve geleceklerini haber etmişti. Ayla hanım şaşırsa da, buna çok sevinmişti.

Annesi kapıda onları karşılamış, içeri buyur etmişti. Mus'ab odaya geçtiğinde;

— Böyle güzel bir eve girmeyeli çok oldu, diye söylendi. Dünya işte nasıl da insanı çekiyor. Allah'ım dünyanın fitnesinden sana sığınırım, dedi.

Ayla Hanım, Hakan'ın yüzündeki memnuniyeti fark etmişti. Hakan, misafirle ilgili açıklama yaparak, ilk etapta çay içeceklerini, ikindiye doğru ise yemek ikram etmek istediğini söylemişti. Ayla Hanım misafir hakkında bilgi almak istese de, ortaokul arkadaşım deyip geçiştirmişti Hakan. Ama o anneydi, çocuğun mutluluğunu görür görmez fark etmişti. Uzun zaman olmuştu Hakanını böyle görmeyeli. Gerçi arkadaşının sakallı olması onu bir nebze rahatsız etmişti, eski günlerini hatırlatmıştı. Fakat şu an hiçbir endişe oğlunun mutluluğunu gölgelememeliydi. Hakan, Mus'ab'la geçirdiği vaktin geçmemesi için beden diliyle dua ediyordu, annesi de oğlunun bu mutlu halinin bitmemesi için...

— Tokum dediğin için önce çay demlettim. Sen çayı çok severdin, ha bir de kitap okumayı. Ben de senin özetleri okumayı seviyordum. Ne güzel günlerdi be Mus'ab.

— Öyle kardeşim, öyle. İnsan anlamadığı oranda dünya onu, anladıkçaysa o dünyayı çekiyor. Büyüdükçe hayat değişmiyor ama sen farkına varıyorsun.

— Sen yine filozof gibi konuştun dur, yavaş yavaş.

Bu son cümle ikisini de güldürmüştü. Mus'ab için sıradan bir şey olsa da, Hakan için çok önemliydi gülmek.

Bu arada çaylar gelmişti. Ayla Hanım çay tepsisine iki çay koymuş, odanın kapısına gelmişti. Hakan'ın gülme sesi, sesinde hissedilen mutluluk... Ayla Hanım inanamıyor, sevinçten uçuyordu.

Kapıyı tıklatarak:

— Alabilirsin oğlum.

— Çaylarımız da geldi.

— Bak! Gel seninle bir anlaşma yapalım. Sen git çaydanlığı odaya getir. Bana da büyük bir bardak. O zaman kimse tutamaz beni.

— Yeter ki sen iste kardeşim. Hem semaverimiz de var, soğumaz da çayımız.

— Elhamdulillah.

Çaylarını yudumlarken ortama sessizlik hâkim olmuştu. İkisi de bir düzine soruyu zihinlerinde belirlemişti. Hakan onun nereye gittiğini neler yaşadığını öğrenmek istiyordu. Mus'ab ise kendinden sonra Hakan'ın cemaati, hatta İslami yaşamı neden terk ettiğini merak ediyordu. Hâli, konuşması bunu çok net gösteriyordu. Bu sessizliği Mus'ab bozdu.

— Evet, kardeşim! Anlat bakalım neler yapıyorsun? Hayat nasıl gidiyor? Bunca yıl neler yaptın?

— Sana çok şey anlatabilirim kelime olarak. Ama emin ol söylemek istediğim tek şey; 'Hiçbir şey'dir. Bana sorarsan 'hiçbir şey'.

— Olsun sen yine de anlat.

— Okuldan sonra lise, ondan sonra iki sene dershane, bir yeri kazanamadım. O zamandan bu yana her sabah, babam ve abimle işe gidiyorum. Her gün aynı şeyler.

— Toptancılığa devam mı?

— Ben, evet. Babam işleri büyüttü. İnşaat ve tekstil işine başladı. Ben sadece toptancılıkla uğraşıyorum.

— Bende hiçbir şey yok. Asıl sen anlatmalısın. Nereye kayboldun? Neden okulu bıraktın?

— Bıraktığım zaman anlatmıştım demek unutmuşsun.

— Aslında unutmadım, sizden sonra okulda da konuşuldu. Ama anlamamıştım desem daha iyi olur. Ben de başkaları da anlamamıştık.

— Uzun mesele. Bak anlatınca sıkılırsın ha!

— Olur mu, sabaha kadar konuşsan dinlerim.

— Sabaha kadar konuşmam, ikindiye doğru çıkmam lazım, ona göre.

— Tamam, aklımda.

— Biliyorsun ben bir cemaat mensubuydum. Hayatımla ilgili kararları da cemaate bırakmıştım. Hamd olsun hâlâ da öyle. O zamanlar cemaat bireyleri okul okuyordu. Yalnız bu rahatsızlık veriyordu. Gerek okulda olan törenler, gerek müfredatta İslam'a aykırı bilgiler, gerek işlenen haramlar... Bunlar hem yönetimi, hem cemaat bireylerini rahatsız ediyordu. Çocuklar ve gençler bu noktalara karşı bilinçlendirilip hem eğitim almaları sağlanmış oluyor hem de davet çalışması yapılıyordu; fakat kısa zamanda maslahatı Allah'ın emirlerinin ve yasaklarının önüne geçirmenin faturası ağır olmuştu. Birçok genç bozulmuş, şahsiyetini kaybetmişti. Başka bölgelerden Müslimlerin uyarıları ve yapılan istişareler sonucu, bu fiilin kesinlikle doğru olmadığı anlaşılmıştı. En tehlikeli olanı ise küfre girmekti. Allah'ın küfür saydığı söz, fiil ve davranışlar sayılmayacak kadar çoktu. Sancılı bir sürecin ardından bu karar alınmıştı.

Bize de uymak düştü.

— Evet, hatırlıyorum; ama açıkçası yine anlamadım. Okulda kalıp, çalışmaya devam etseydiniz daha hayırlı olmaz mıydı? Birçok insan o çalışmalarla düzeldi.

— Haklısın. Fakat İslam'da Allah'ın rızasına muhalif davranıp din adına çalışma olmaz. Her şeyden önce ameller O'nun için ve O'nun şeriatına uygun olmalı. Hem çalışma okula girmeden dışarıda da yapılabilir. Çalışma hiçbir şey kaybetmediği gibi, her geçen gün daha da büyüdü. Cemaatin çalışmaları tüm Türkiye'ye, hatta farklı ülkelere yayıldı.

— Bilmiyordum, sen de haklısın.

— Böyle işte. Bunları daha çok konuşacağız, inşallah.

— Sonra?

— Ben medreseye geçtim, şehir dışına çıkmış oldum. İstanbul'da dinî ilimler ve hafızlık eğitimi veren bir kursa gittim. 5 yıl süren bir eğitim aldım. Bir yıl da gönüllü kalıp hafızlık yaptım. Bu arada çalışmalara aktif katıldım. Ders vermeye başladım. Sonra bir operasyon oldu tutuklandım.

— Ciddi misin?

— Hem de dört yıl yatacak kadar!

— İnanmıyorum. Vay be! Dört yıl ha! Nerede yattın?

— İstanbul'da.

— Bir şey soracağım; ama inan ki alacağım cevaptan korkuyorum.

— Sor, sor. Bende korkulacak cevap yok.

— Abin, ımm! İsmini hatırlamaya çalışıyorum.

— Muhammed.

— Evet, evet Muhammed Abi çıktı mı?

— Hayır. Hâlâ cezaevinde. Müebbet aldı. Hâlâ yatıyor.

— Çok üzüldüm. Allah kurtarsın.

— Âmin, âmin. Rabbim dünyada da ahirette de iyilik ihsan etsin.

— Çok üzüldüm inan ki, neredeyse 15 yıl olmuş, hâlâ içeride demek.

— İlk iki yılımda ayrı cezaevlerinde kaldık, ama son iki yılımda beraber kaldık.

— Sağlığı, morali nasıldı?

— Hamd olsun. Çok iyi. Bir Müslimin nasıl olması gerekiyorsa, o da öyleydi. Allah *(cc)* takdir buyurduktan sonra, kula rıza ve teslimiyet düşer. O, kulunu sahipsiz bırakmaz kaldıramayacağı yük yüklemez. Takdir ettiği, hayırdan başka bir şey değildir.

Hakan'ın Mus'ab'a olan hayranlığı bundandı. Güçlüydü. Bu gücünden de bir şey kaybetmemiş, büyüdükçe inancı, güveni, gücü artmıştı. Daha ortaokul yıllarında ona hayrandı. Onun yanında kendini iyi hissediyor, sorunların hep çözüleceğine inanıyordu. Yine öyle olmuştu. Onu dinlerken, keşke ben de böyle olabilseydim diye iç geçirdi.

— İlk yaz tatilinde buraya geldim. Seni sordum. Arkadaşlar evini taşıdığını, çay ocağına da gelmediğini söylediler. Yanlış hatırlıyor da olabilirim. Senden dinlemek isterim.

— Hımm, evet. Nasıl anlatsam bilemiyorum. Aslında...

— İstersen anlatma kardeşim. Seni rahatsız etmek istemem.

— Yo, yo, rahatsızlık değil de, mahcubiyet diyelim. Konuşmaya başlamak istediğimde içimde bir şeyin beni tuttuğunu hissettim. Sanki anlatsam içim boşalacak, kırılacak güçsüzleşeceğim. Bilmiyorum işte. Ne hissettiğimi anlatmak istiyorum, ama anlatamıyorum.

— Anlat umarım rahatlarsın.

— Ben de, ben de... Siz okulu bıraktıktan çok kısa bir süre sonra, çay ocağına baskın oldu. Çoğu abiyi tutukladılar. Sadece bizim mahallede değil, şehrin birçok yerinde oldu. Aileler tedirgin oldu. Tüm bunlara haberlerde cemaatle ilgili anlatılanlar da eklenince ciddi korkular oluştu. Polis bizim gibilerin ailelerini arayıp, emniyete çağırdı. Bir sürü şey anlatmışlar. Bunlar kullanılıyor, din adı altında gençleri örgütlüyorlar, sonra da bunları dış güçler hizmetine kullanıyorlar gibi. Benim babam da bunlardan biri.

Eve dönünce tüm kitapları yaktı. Bir daha gitmeyeceksin onların yanına dedi. Ben de çok korkmuştum. Ortam yatışsın tekrar giderim diyordum.

Bu arada birkaç defa abiler eve gelip beni sormuşlar. Bizimkiler iyice tedirgin olmuştu.

Beni memlekete yolladılar. Kaydımı da aldırıp o dönemi orada okudum.

— Malatya?

— Evet. Amcamlarda kalıyordum. Okul bitince gelmek istedim. Babam izin vermedi. Galiba eve gelip beni soruyorlarmış bazı arkadaşlar. Babam evi de taşımış, yazın onlar da geldi Malatya'ya. Babam liseyi de orada okuyacağımı söyledi, bir şey diyemedim. Öylece kaldım.

Benim için çok kötü günlerdi. Arkadaşlık ettiğim insanların çoğu namaz dahi kılmıyordu. Ortam değişmiş konuşulanlar değişmişti. Ben onlara bir şeyler anlatmak yerine susmayı tercih ettim. Önce namazları aksatmaya başladım. Sonra her şeyi bıraktım. Yani ergenlik dönemine o ortamda girdim. Kötü günlerdi, yanlış yaptığımı,

ne pahasına olursa olsun, arkadaşlarımın yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Hicreti öğrenmiştim. Dini için hicret eden, Müslimlere sığınan gençleri de tanıyordum. Ama yapamadım. Cesaret edemedim. Erteledikçe de... Erteledikçe de kaybettim. Lise ikinci sınıfta tekrar buraya döndüm. Birkaç defa sizleri bulmayı düşündüm, bir türlü adım atamadım. Yeni okulumda bir arkadaş çevresi edinemedim. Sonrası hep aynı, hep tek kaldım. Ne dinimi, ne dünyamı yaşamayı becerebildim. Başta da söylediğim gibi, yaşadığım benim için aslında hiçbir şeydi.

— Üzücü, hem de çok. İnsan, Allah'dan *(cc)*, Müslimlerden, İslami ortamlardan, asla yüz çevirmemeli. Allah muhafaza. Allah *(cc)* insanlardan yüz çeviriyor. Kendi haline bırakıyor. İnsan Allah'ı unuttuğu gibi, O da insanı unutuyor. Bizler aciz varlıklarız. Allah *(cc)* güç verip, muvaffak kılmasa perişan oluruz.

— Haklısın. Şekilde görüldüğü gibi.

— Ama unutma ki, Allah *(cc)* rahmeti geniş olandır. O kendine samimiyetle açılan elleri asla geri çevirmez. Bir ayette "Ey nefislerine zulmedip, aşırı giden kullarım Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. O tüm günahları bağışlar, muhakkak ki Gafur ve Rahimdir." buyuruyor.

Değmez kardeşim, emin ol değmez. Hiçbir şey bizi bu ayeti uygulamaktan alıkoymaya değmez. Değmemeli. Biz suçlu olmamıza rağmen Allah *(cc)* bizleri davet ediyor. Helak etme hakkına sahipken, affetmek, insanı temizlemek istiyor. Böyle kerem sahibi, lütufkâr, yüce bir Allah'a ancak kulluk edilir. Öyle büyük ki; "Kul tevbe ettiğinde seviniyor ve madem beni Rab bildi, madem benim günahları bağışladığımı ikrar etti, ne yapmış olursa olsun onu bağışlıyorum" diyor. Bunu ben söylemiyorum, Allah Rasûlü *(sav)* haber veriyor.

Hakan neye uğradığını şaşırmıştı. Mus'ab öyle içten konuşuyor, öyle samimi davet ediyordu ki onu tevbeye, dokunsa tutacak gibiydi. Kendine hakim olamıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Hıçkırıklarına mani olmak istedikçe ağlaması şiddetleniyordu. İçinde tazyik ile akmak isteyen bir su, patlamak için kaynayan bir volkan vardı sanki, o tutmak istedikçe birikmiş ve sonunda patlamış gibiydi.

Her damla onu hafifleştiriyordu. Sanki bir kir yumağının altında eziliyormuş gibi, her damla onu temizliyor, temizledikçe hafifliyordu.

Mus'ab da onun bu halinden etkilenmiş, gözleri dolmuştu. Çünkü bu manzara rahmetin tecellisiydi. Güzel kelimenin kalpte yer etmesi ve icabetin alametiydi. Yıllar onun kalbini örtse de, taşlaştırmamıştı. Bu sözler onda yıllar önce atılan tohumları canlandırmıştı. Allah'a tevbe, Allah'a dönme... Her biri birbirinden güzel sözlerdi.

Mus'ab bu anı değerlendirmek ve arkadaşını kazanmak istiyordu.

— Namaz vakti gireli yarım saat oldu. İstersen beraber namaz kılalım.

— Beraber mi?

— Evet, abdest alalım ve beraber namaz kılalım. Allah'a dua edip, bağışlanma dileyelim. Sen de başlangıç yap.

Allah'ım de, bu heba ettiğim yılları, sana mutlak teslimiyet ve kullukla imar ederek telafi edeceğim. Bana yardımcı ol, O samimiyetle istenen yardım taleplerini geri çevirmez.

— Sadece abdest almam yeterli mi?

— Evet, yeterli inşallah. Ama tüm hayatından tevbe edip, dine adım atan biri gibi olmalı bu. Acı ama gerçek.

— Evet, korkuyorum ama yapacağım.

— Allah'tan yardım iste. O sabit kıldıktan sonra insanı döndürecek, O hidayet ettikten sonra insanı saptıracak yoktur.Haydi vakit kaybetmeden önce öğle namazını kılalım.

Hakan ortamı müsaitleştirmek için odadan çıktı. Ayla Hanım dış kapıdan elinde poşetler ile içeri giriyordu.

— Hayırdır anne, sen dışarı mı çıktın?

— Evet, yemek için birkaç eksik vardı onları aldım.

— Bana söyleseydin ya, ben giderdim.

— Bölmek istemedim sohbetinizi. Dur bakayım şöyle! Sen ağladın mı ne?

— Yok bir şey, abdest alacağız, müsait mi lavabo?

— Müsait, müsait de, sen niye ağladın, ne oldu oğlum, söylesene.

— Yok bir şey anne. Sadece duygulandım biraz, merak etme, çok iyiyim. Sonra anlatırım. Şimdi abdest alıp namaz kılacağım. Arkadaşım bekliyor.

Ayla Hanım merak etse de, misafirden dolayı fazla ısrar edemedi. Onun içinde hayli hareketli bir gün olmuştu. Hakan gibi yıllardır tek düze yaşayan çocuk, üç ayrı şok yaşatmıştı ona. Sevinse mi, üzülse mi o da şaşırmıştı. Önce mutlu ve güler bir yüzle eve gelmiş, sonra ağlamış, şimdi de namaz kılacağım diyordu.

Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. Bu çocuğu da muhafaza et diyebildi. Hazırlık yapıyor git gide de meraklanıyordu.

İkisi de namaz için hazırdı, Mus'ab imam olmak için öne geçmişti, "Allahu Ekber" sesiyle Hakan tekrardan ağlamaya başlamıştı. Ne yapsa da ağlamasına engel olamıyordu. Ayla Hanım hıçkırıklarını işitmiş, dayanamayıp kapıdan bakma ihtiyacı hissetmişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir ara Ahmet Beyi aramayı düşünse de, gereksiz olduğunu düşünmüştü.

Göz pınarları, taşmış bir barajı andırıyordu. Her bir damla yarışırcasına ardarda

süzülüyordu yanaklarından. Her geçen saniye onda biriken cahiliyyeyi de süpürüyordu. Mus'ab'ın her "Allahu Ekber" deyişi onda bir putu yıkıyor, bir korkusunu izale ediyordu. Halka halka zinciri kıran bir esir gibiydi. Son halka onu özgürlüğüne kavuşturacaktı adeta. Her secde yıllardır arasına mesafe koyduğu Rabbiyle onu yakınlaştırıyordu.

Bu namaz hiç bitmese, bu secdeden hiç başımı kaldırmasam diye düşünmeye başlamıştı. Nihayet namazın sonuna ulaşmışlardı. Mus'ab namaz boyunca arkadaşı için dua etmişti. Allah'dan *(cc)* ona hidayet vermesini ve onu sabit kılmasını istiyordu. Kendiyse her davetçi gibi İslam'a bir insan daha kazandırmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bir insanın davaya icabeti tarifsiz bir mutluluktu. Secdelerde yapılan duaların kabulü, dünyalara değişilmeyecek bir rızıktı. Güneşin altında gün boyu çalışıp, aldığı ücretle sevinen işçinin mutluluğu gibiydi. Arkadaşına dua ettiği gibi, Rabbine onu bu işe vesile kıldığı için de hamd ediyordu.

Namaz bitmiş, sessizce yerlerine geçmişlerdi. Ayla Hanım'ın kapıya vurmasıyla, Hakan yemeğin hazır olabileceğini hatırlattı. Dışarı çıkıp döndüğünde, yemeğin hazır olduğunu söyledi. Beraberce sofraya geçtiler, yemek yerken Hakan saatine baktı, Mus'ab'ın çıkmasına az kalmıştı.

— Bazı sorularım olacak müsaadenle yemeğini bölüyorum ama fazla vakit de kalmadı.

— Buyur, sorabilirsin elbet.

— Ben ne yapacağım şimdi! Daha doğrusu ne yapmam gerekiyor?

— İnşallah mütemadiyen görüşeceğiz, daha çok konuşacağız.

— Tabi tabi her gün görüşelim. Sen yeter ki müsait ol, ben her zaman müsait olurum.

— İnşallah kardeşim, ben iki gün müsait değilim, ama sonraki gün, tam gün müsaidim, sen kaçta istersen buluşuruz.

— Tamam, çok iyi olur. Ben bu yıl hiç izin yapmadım. İşlerde yoğunluk yok, iki hafta izin alacağım, dinlenmek için. Sen de bu iki hafta bana vakit ayırabilirsen çok iyi olur.

— İnşallah olur.

— Çok güzel. Görüşüne dek okuyabileceğim bir şeyler tavsiye edersen çok iyi olur.

— Hım, evet... Şöyle yapalım istersen. Ben sana dinleyeceğin bir şeyler bırakayım, sen bu iki günde bunları güzelce dinle. Görüştüğümüzde detaylı konuşuruz. Sana uygun mu?

— Sen uygun dersen olur! İçerik tam olarak nedir?

— Sohbet, ders... Senin ihtiyacın olan konuların ders olarak kayıt hali.

— Tamam, dinlerim.

— Bilgisayarın varsa, bellekten uygun olanları yükleyeyim.

— Var, getiriyorum hemen.

— Yemeğini yeseydin, bellek burada, bir yere kaçmıyor ya!

— Olsun, dersler kaçmıyor da ben bunca yıl çok şey kaçırdım, hemen geliyorum...

— Alo buyrun Nil Gıda.

— İyi günler Mehmet Bey'le mi görüşüyorum?

— Evet, buyrun.

— Ben Alfa Ticaretten arıyorum, nasılsınız Mehmet Bey?

— Hamd olsun, iyiyiz her zamanki gibi. Sizler nasılsınız?

— Şükür, bir yaramazlık yok.

— Buyrun efendim

— Eee benim bir maruzatım olacaktı.

— Buyrun dinliyorum.

— İstediğiniz mallar, teknik sebeplerden ötürü biraz gecikebilir. Elimizden gelen en erken zamanda yola çıkaracağız. Fakat aksilik işte, ilk defa oluyor.

— Önemli değil, elimizde bir haftalık ürün var. Ama bir haftayı geçerse sorun olabilir. Şöyle yapalım: Bir gecikme durumu olursa, haber edersiniz, biz ürün ayarlamış oluruz.

— Olmaz, olmayacağını umuyorum, üç gün içinde çözeriz. Dediğiniz gibi bir aksilik olursa, biz haber ederiz. Anlayışınız için teşekkür ederim.

— Ne demek, elimizden gelen hususlarda yardımcı oluruz.

— Tekrar teşekkür ederim. İyi günler.

— İyi günler.

Akif telefonu kapattığında notlarını tekrar kontrol etti. Önce yazdıklarını temize çekti. Karşıdaki sesin vurgu yapıp tekrar ettiği yerlerin altını çizdi.

— Ferhat, Ferhat!

— Geldim Akif abi, buyur.

— Benim çıkmam lazım, müşterilere uğrayacağım, gelen olursa, beşe kadar ancak gelir dersin.

— Tamam abi.

— Selamun aleykum, kapının önüne dikkat et

— Aleykum selam, ederim abi.

Akif dükkandan çıktıktan sonra birkaç müşterisine uğramıştı. Etrafın temiz olduğundan emin olunca, ankesörlü bir telefon kulübesine girdi. Kağıtta yazılı olan numarayı üç defa uzun uzun çaldırdı. Sonra kapattı.

Serhat telefonun üç defa uzun çaldığını duyunca çıkmak için hazırlandı. Beklemediği için biraz tedirgin olmuştu. "Yaramaz bir durum yoktur inşallah" deyip hazırlıklarını tamamladı.

Yaklaşık birkaç saat sonra Ulucami'deydi ikisi de. Akif daha önce gelmiş dinlenmişti. Saati gelince lavaboya geçti, az sonra Serhat da gelmişti. İç kısımda seri bir hareketle elindeki kağıdı Serhat'a teslim etti ve çıktı. Serhat on beş dakika lavaboda bekledi, Akif'in uzaklaştığından emin olunca o da çıktı.

Görünüşte takip yoktu, göze çarpan bir tuhaflık olmamıştı. Ama tedbir tehlike olmadan önce gerekliydi. Serhat taşıdığı sorumluluğun farkındaydı. Dikkatsizlik sadece ona değil, birçok insana zarar verebilirdi. Mutmain oluncaya kadar dolaşmış, neredeyse iki ayrı semt değiştirmişti. Eve yaklaşınca son tedbiri de uygulamak istedi. Bir apartmana girmiş, üst katlardan bir zile basıp, bir şahıs sormuştu. Sorduğu isimde birinin apartmanda oturmadığı anlaşılınca inmiş, apartmandan çıkmıştı. Böylece fark edemediği bir takip varsa, süre kazanmış olacak, geri çıktığında fark etmiş olacaktı.

Kapıdan çıktığında Allah'a hamd etti. Sokakta girdiği durum dışında bir terslik yoktu. Her zamanki duasını yeniledi; "Allah'ım bizi ve Müslimlerin bizde olan sır ve emanetlerini muhafaza et."

Artık gitmesi gereken yere doğru yola koyuldu. Bildiği tüm tedbirleri uygulamış, Rabbine tevekkül etmişti. Onun bu göreve getirilmesi bu dikkatinden olsa gerekti.

Anahtarıyla kapıyı açtı. Bir müddet perde gerisinden sokağı izledi. Her şeyden habersiz, top oynayan çocuklar dışında sokakta insan yoktu.

Odaya yöneldi, kapıyı çalıp selam verdi. Biraz bekledikten sonra, selamına karşılık aldı ve odaya girdi.

— Selamun aleykum abi.

— Aleykum selam Serhat, buyur hoş geldin.

— Nasılsınız abi?

— Hamd olsun, iyiyim. Sen nasılsın, bugün beni yalnız bıraktın.

— Hakkınızı helal edin abi. Haber vardı, randevuya gittim.

— Hayırdır inşallah.

— Buyrun abi.

— Sen iyisin değil mi? Solgun gibisin.

— Hamd olsun abi. Fazla yürüdüm ondandır.

Kâğıdı alan Beşir Hocaydı. Artık yaşlanmıştı. Çalışmaya başladığı yıllarda kırklı yaşlardaydı. Neredeyse yirmi beş yıl olmuştu. Bu yıllara kardeşlik, hicret, cezaevi, şehadet, ayrılık, ihanet... O kadar fazla şey sığdırmıştı ki, bir asır yaşamış gibiydi. Nurlu yüzünde bu yılları yansıtan derin çizgiler oluşmuştu.

Serhat her zamanki gibi dizlerinin üstüne oturdu. Yıllardır Beşir Hoca'nın yanındaydı. Son on yılını neredeyse hep onunla geçirmişti. Cemaatin kuryeliğini yapıyor, hem de yaşlı hocasının ihtiyaçlarını karşılıyordu.Her ikisinin de görevi çok ağırdı. Beşir Hoca cemaatin emiri idi. Kaldığı yer güvenlik için kimse tarafından bilinmemeliydi. Bu nedenle eve giriş çıkışlarda çok dikkat etmeleri gerekiyordu. Beşir Hoca dışarı çok seyrek aralıklarla çıkardı. Hatta bazen üç ay boyunca evden dışarı çıkmadığı dahi oluyordu. O, kendisini İslam'a ve davaya adamıştı. Çalışmaların selameti için bu gizliliği yaşamak zorundaydı.

Serhat ise cemaat içinde Beşir Hoca'nın kaldığı evi bilen tek kişiydi. Çeşitli illerdeki cemaat yöneticileri ile emir arasındaki iletişim, Serhat aracılığı ile sağlanıyordu. Yapacağı küçük bir hata, basit bir tedbirsizlik değil yalnızca Serhat'ın, tüm cemaat fertlerinin sonu olabilirdi.

Yıllar, Serhat'ın Beşir Hoca'ya saygısını iyice arttırmıştı. İlmine, şahsiyetine, liderliğine hayrandı. Notu verdikten sonra pür dikkat abisini izlemeye başladı.

Beşir Hoca'nın yüz hatları, kağıdı okudukça değişmişti. Kaşları çatılmış, yüz hatlarına belirgin bir gerginlik hakim olmuştu. Hızlı hızlı soluyordu. Bir daha, bir daha okudu kağıdı. Ağzında bir şeyler mırıldandı, dua ediyordu.

Serhat emir almaya hazır asker gibi dikkatini iyice Beşir Hoca'ya vermişti. Bu sessizlik, bu hâl hayra alamet değildi.

— Benim yapacağım bir şey var mı abi?

— Yok Serhatım, yok. Dua et. Sadece dua et. Bu iş büyüdükçe sorunlar artıyor. Allah *(cc)* bizleri düşmanın tuzağından korusun.

— Hayırdır inşallah abi.

— Beklediğimiz emanetler gelmeyecek bir süre. Arkadaşlar süre istemişler. Fakat problem ihanet Serhat'ım, ihanet. Her sorunu, her acıyı yudumlamaya alıştık da, ihanete alışamadık. Her ihanetin acısı da, bedeli de ezip geçiyor bizleri.

— Evet abi.

— Allah'a hamd olsun, hareket her geçen gün büyüyor. Çalışma bunca baskı ve

sindirmeye rağmen dimdik ayakta. Fakat çalışma büyüdükçe sızma, dönme olayları çoğalıyor. Bu hainler bize en büyük zararı veriyorlar. Kaç arkadaşımız şehit oldu, kaç çocuk yetim, kaç yeni gelin dul kaldı. Bizim dilimizle konuşan, ekmeğimizi, sırlarımızı paylaştığımız insanların hain olması da bizlere ağır geliyor.

Sistem bunu çok iyi biliyor. Hain devşirmek için, her yolu deniyor. Bunun geride kalanlar üzerindeki psikolojik etkisini çok iyi gözlemlemişler. Allah *(cc)* cümlesini kahretsin. Onları da sahiplerini de.

— Âmin, âmin.

— Bu iş artık sonuçlanmalı, biz elimizi çabuk tutup hazırlıkları tamamlamalıyız. Son zamanlarda artan muhbirleştirme, cemaate sızma faaliyetleri baş döndürücü boyutlara ulaştı. Anlaşılan bizi bitirmek için her yoldan saldırıya başladılar. Biz elimizi çabuk tutmazsak, onlar zaten boş durmuyorlar.

— Evet abi.

Son zamanlarda cemaate baskılar artmıştı. Yakalananlar ağır işkenceye maruz kalıyor, insanlık dışı muamele görüyorlardı. Çoğu tutuklanıp cezaevine konuyordu. En tehlikelisi ise, gözaltılar artık psikolojik işkence merkezine dönüşmüştü. İnsanlara muhbirlik dayatılıyor, bu uğurda her yol mubah sayılıyordu. En önemli çalışmaları ön tespitlerdi. Hastalıklı şahısları tespit ediyor, gözaltına alıyor, özel olarak ilgilenip muhbirleştirmeye çalışıyorlardı.

Bu tiplerin fitneye düşüp, dönüş yapması çok rahat oluyordu. Özellikle Müslimleri sevemeyen, öfkesine yenik düşen, kendini beğenen meraklılar, onlar için tam aranılan tiplerdi. Cemaate sızma çalışmalarına da ağırlık vermişlerdi. Fakat hiçbir zaman istedikleri olmamış, bu insanlar cemaatte yükselememişti. Bunların sisteme en büyük faydası, içeride olan hastalıklı tipleri tespit etmeleriydi. Gerisi göz altı, psikolojik baskı, oyun ve muhbirleştirmeydi.

— Bu çocuk için bir şeyler yapmalıyız Ahmet Bey, çok korkuyorum.

Ahmet Bey sigarasından derin bir nefes almıştı, dumanı ağır ağır dışarı üflemişti. Düşünceli olduğu belliydi. Sadece "zamana bırak" diyebildi. Ama Ayla Hanım ısrarcıydı. Bu duruma ilk etapta sevinse de, şimdi korkuyordu. Hakan'ın kendine bir şey yapacağı endişesi sarmıştı onu. O bir anneydi, düşünmeden edemiyordu. Aslında Ahmet Bey de tedirgin olmuştu. Ayla Hanımı sakin tutabilmek için sakin

davranıyordu. Ne olduğunu o da anlamamıştı. Bir ara "İzin vermese miydim?" diye düşündü. Belki yalnız kalması iyi olmaz.

— Ne yapacağız bey?

— Yahu kadın bir dur. Ne yapacağız, hiçbir şey, kendi hâline bırak çocuğu, endişe etme. Bak ne güzel namaz kılıyor, bir şeyler dinliyor. Normalleşiyor anlaşılan. Hem bu sabah kahvaltıda neşesi yerindeydi. Abisine şaka dahi yaptı, konuşunca konuşuyor, daha ne istiyorsun.

— Kimdi o çocuk, ne yaptı bu çocuğa. Bir günde bu hâle geldi. Hem tipini de hiç beğenmedim. Şu tebliğcilere benziyordu. Sakallı bir şey.

Ayla Hanım, Ahmet Bey'i can evinden vurmuştu. Önemsemediğini düşününce bu yolla onu harekete geçirmek istedi. Ahmet Bey'in şaşkınlığı yaptığının tuttuğunu gösteriyordu.

— Nasıl yani?

— Vallahi bak, eve gelen çocuk sakallı, günahını almayayım ama tebliğcilere benziyordu.

— Yok canım. Hakan'ın ne işi olur o aşırılarla. O defter yıllar önce kapandı.

— Ben söyleyeyim de sen bilirsin artık. Babası sensin. Benim kadar sen de düşünürsün herhâlde.

— Konuşayım mı bu çocukla? Bilmem ki içime kurt düşürdün. Şu sigara paketimi uzat hele.

— Yeter içme, bak çok içtin bugün yine.

— Ver, ver boş konuşma kadın.

— Al, al da zehirle kendini, doktor boşuna mı konuşuyor anlamadım ki.

— Git de bir kahve yap hele.

Ahmet Bey, çok kötü olmuştu. İşi gereği polislerle de çok içli dışlıydı. Müslimlerle ilgili onlardan o kadar yanlış şey duymuştu ki, nefret ediyordu onlardan. Hem kendi de dindar bir ailedendi. Hocaları hiç böyle şeyler anlatmıyordu. Polislerin de dediği gibi, vatanı bölmek için dışardan yönlendiriliyor bunlar diye düşünüyordu. Dertleri vatanı bölmek. Bunları düşünürken Hakan'ın ortaokul yıllarını hatırladı. Çocuğu boş bıraktık, onların pençesine düştü. Zor kurtardık bir daha olmasın. Kafası çok karışmıştı. En iyisi Hakan'la konuşmak diye düşündü. Ama ters tepebilirdi.

— Ayla Hanım kahveleri doldurmuş, odaya dönmüştü. Kahveyi bırakırken Ahmet Beyi süzdü. Endişeli hali fark ediliyordu.

Ahmet Bey kahvesinden bir yudum aldı. Ayla Hanıma dönüp:

— Bak hanım, bu çocukla konuşursak yanlış anlar, ters tepebilir. Sen sürekli

kontrol et. Bir durum olursa bana haber edersin. Eve gelen olursa hemen ara. Bir de ben göreyim hele.

Ayla Hanım başını sallamakla yetindi.

Çiseleyen yağmur toprakla birleşince insanı mest eden bir koku kaplamıştı şehri. Her tabakadan insanın kendisiyle rahatladığı toprak kokusu. Öze dönüş. Fıtratı hissetme. İnsanın ham maddesi ıslak topraktı. Bu hoşnutluğun sırrı da bu olsa gerekti. Adımları ağırlaşmıştı. Önce selam verdi sessizlik yurduna. Cevabını alamayıp da insanın darılmadığı tek mekan. Etrafına bakındı, her zamanki gibi yalnızdı, yalnızlar mekanında. Ne zaman, ziyaret zamanıydı ne de hava ziyaret için uygundu. Onu buraya getiren sebep başkaydı ya. Sıkıldığında buraya gelir, sessizliğe teslim olurdu. Uzak gibi duran ölümü hatırlar yapabilecek her şeyi yapmalı derdi, içini boşaltıp dertleşmeden de çıkmazdı.

"Es-selamu aleykum, ey bu diyarın ehli, biz de Allah'ın dilemesi ile sizlere katılacağız, siz ve kendimiz için Allah'tan afiyet dileriz." Kabir duasını okuyup, mezarın yanında duran taşa oturdu. Uzun bir süre öylece bekledi. Sessizlik, toprak kokusu, karanlık... Başını kaldırdı, gözleri yaşarmıştı.

"Seni özlüyorum baba" diyebildi. Seninle karşılıklı konuşup, senden nasihat dinlemeyi çok isterdim. Sıkıntılarımı sana anlatıp beni teselli etmeni... Sen bizleri çok severmişsin, hatırlamıyorum. Annem öyle derdi. Benim oğlum mücahit olacak dermişsin. Ama asıl sen mücahittin ve yaşadığına layık can verdin. Sıra bizde, sancağı biz devraldık, sizleri hiç utandırmadık ama hakkını verebildik mi bilmiyorum.

Annem diyor ki hep dermişsin "Ebubekir'in olduğu her yerde Abdullah bin Ubey bin Seluller de hep olacaktır. Allah *(cc)* Ebubekirleri aziz, İbni Selulleri zelil kılacaktır."

Öyle de oluyor babam. İbni Seluller çoğaldı, hıyanet ve nifak en büyük imtihan olsa gerek. Kafirden gelen kolay da, içeriden olan zor babam. Alışmak, unutmak zor oluyor.

Son olaylar beni çok daralttı. Duadan başka çaremiz yok. Kafir her yerden saldırıyor. Mahrem, kutsal ve de insanlık adına hiçbir değer tanımıyor. Analar ağlıyor, kadınlar yol gözlüyor, çocuklar, ah çocuklar hiç büyümüyorlar. Cisimleri büyüse de benim gibiler. Yürekleri çocuk. Saçlarını okşayacak bir baba eline bin kurban olurlar. Ve yiğitler. Kimi arşın gölgesinde temas eder dünyaya, kimi diriler kabrinde...

Umutlar direnişe, harekete hayat olan umutlar... Şah damarı keser gibi kesiyor ihanet umutlarımızı. Yarınlar... Şeriata, adalete gebe yarınlar... Aydınlık yarınları karartıyor ihanet.

Bilmiyorum babam, bu dertle yatıp bu dertle kalkmaya başladım. Anlatıldığında kelimelerde kötüydü, iğrençti. Ama yaşayınca iliklerimize işledi kederi.

Aslında daha uzun oturup içini dökmek istiyordu. Belki de sustuğu andı orada aradığı. O susunca babası konuşuyor gibi hissettiğindendir uzun kalmak istemesi. Dert anlatacak her yerde bulunurdu, baba nasihati ise bulunacak birşey değildi.

Saatine baktı, zaman yaklaşmıştı, artık kalkmalıydı. İsteksiz ve ağır hareketlerle doğruldu yerinden. Islandığını, hem de fena ıslandığını fark etti. Gözünde biriken yaşları sildi eliyle. Çıkışa yöneldi. Yollar boştu. Caddeyi aydınlatan lambalar yağmur tanelerini resmediyordu. Her biri müstakil, ama aynı koronun sesi gibiydi.

Tekrar saatine baktı, minibüse binmezse daha hızlı yürümesi gerekecekti. Yağmur rahatsız etse de, toprak kokusu ağır basmış, yürümeyi tercih etmişti.

Randevu yerine vardığında, buluşacağı kişinin orada olduğunu gördü. Mus'ab'ı gören Seyyid sokağa yöneldi. Mus'ab hızlı adımlarla arkasından yürüdü, ona varınca;

— Bakar mısınız saatiniz kaç acaba?

— Saat tam.

— Selamun aleykum hocam.

— Ve aleykum selam Mus'ab kardeşim.

— Nasılsınız? Bekletmedim umarım.

— Hamd olsun iyiyim. Seni görünce daha iyi oluyorum. Beklemedim, ben de yeni geldim. Şu köşede bekleyen seyyar satıcıya bakıyordum.

— Sen nasılsın?

— Allah'a hamd olsun hocam. Ben sizin beklediğinizi görünce sorun olabileceğini düşündüm. Şifreyi kullanayım dedim. Sorun olmadığını anlayınca, geciktim mi diye endişelendim.

— Şüphelendiğin bir durum oldu mu?

— Bilmiyorum Mus'ab. Adam ilgisiz gibi duruyor ama yine de dikkatli olmak lazım. Bu adamların durumu değişti. Önceden hantal polis vardı. Müslimlere ve sol örgütlere bakıp taktik geliştiriyor, hep geriden geliyordu. Elindeki üstünlük kaba kuvvet ve işkence haneleriydi. Şimdi durum değişti. İşini Allah *(cc)* için yaptığına inanan, kandırılmış bir sistem var. Namazı dahi görevi için terk etmeyi göze alıyor. Ki namazın bunlar için ne ifade ettiğini biliyoruz. Din deyince erkekte namaz, kadında örtü algısına sahip bu insanların, sırf bu iş için ikisini de terk etmesi, bu işe ne denli önem verdiklerini gösteriyor.

— Evet abi, haklısınız. Allah *(cc)* yardımcımız olsun.

— Sen çok ıslanmışsın hayırdır?

— Yürüyerek geldim ve başladığı andan bu yana yağmuru yedim.

— Paran mı yoktu?

— Yok, aslında param var, fakat...

— Bir sıkıntı mı var?

— Mezarlıktaydım, oturmuştum.

— Bu saatte?

— Öyle içimden geldi, gittim.

— Seni sıkmak istemem ama, bir sıkıntın varsa bilmeliyim. Öyle değil mi? Her şeyden önce kardeşiz.

— Hamd olsun abi, bildiğiniz sıkıntılar. Yaşadığımız olaylar beni biraz daralttı. Ben de vakit varken babamı ziyaret edeyim dedim.

— Tam olarak hangi sıkıntı?

— Cemaatten uyarı üstüne uyarı geliyor. Çok dikkat etmemiz lazım. Hem içerideki hastalıklı ve devşirilmeye müsait tiplere hem de dışarıdan olabilecek sızmaya.

— Evet

— Bizler genel davet alanında çalışma yapıyoruz. İki şerrin kapısı da biziz. Bir yanlışlık olursa bizim çalışma alanımızda olacak. Bu yük beni daraltıyor. Bu sorumluluk çok ağır. Ve biliyorum ki abilerimiz durduk yere bu denli yoğun uyarı yapmazlar. Neredeyse her hafta uyarı ve nasihat geliyor. Başımız gözümüz üstüne. Cemaatin uyarısı da, nasihati de şereftir. Fakat sorun bizim o sahada oluşumuz, bunları düşününce sıkılıyorum. Ve anlıyorum ki bizim yaşadığımız sıkıntıların çok fazlasını büyüklerimiz yaşıyor. Cemaatin bu durumu beni üzüyor. Haddim değil size hatırlatmak; ama cumhuriyet tarihinin en şerefli kıyamını bir hain sabote etti. Burada ise sistemli ve kitlesel bir hainleştirme projesi var.

— Anlıyorum seni. Konu derin bir konu, anlayışın ve hassasiyetin çok güzel. Allah *(cc)* razı olsun. Evet kardeşim; konuşacağım iki konu vardı seninle. Biri de buydu. Ama sen, benden daha güzel anlattın desem, abartmış olmam inan. Çalışma alanlarımız, sorumluluk alanlarımız bize emanet edilen kale hükmünde ve biz elimizden gelen her şeyle onu muhafaza edip, güçlendirmek, dış tehlikelere karşı korumak zorundayız. Bunu hem şahsi gündemimize hem de sorumlu kardeşlerin gündemine taşımalı ve canlı tutmalıyız. Ben inanıyorum ki bu konuda sen elinden geleni yapıyorsun, ama ben cemaatten geleni iletmek zorundayım.

İkinci mesele ise; arkadaşını sorduk. Normalde çok uzardı böyle bir araştırma. Fakat o dönem sorumlu olan arkadaşı tanıman işi kolaylaştırdı. Hikayede bir eksik ya da fazla olmadığını söylüyor. Arkadaşının anlattıklarını doğruluyor.

— Hamd olsun Allah *(cc)* razı olsun.

— Benim söyleyeceklerim bunlar Mus'ab. Bir de abine çok selam söyle, son mektubuma cevap yazmamış. Ya da yazmıştır da daha bana ulaşmamış olabilir.

— O da size sürekli selam söylüyor. Fakat sizinle sürekli görüştüğümü bilmediği için "görüşürsen" diyor ben de iletiyorum. Şayet vaktiniz varsa benim danışmak istediğim bir husus var. Müsaadeniz olursa.

— Elbette, buyur kardeşim.

— Bazı kardeşlerimiz bu konuyu yeterince önemsemiyor, defaaten uyarmamıza rağmen, aynı yanlışlar tekrar ediyor. Görüşülmemesi gereken insanlarla görüşüyor, gereksiz gündemler edinebiliyorlar. Aslında sormak istediğim şu; bu kardeşler bunu isyan etmek adına yapmıyorlar. Ama bu meselede aynı hassasiyet olmayınca, pratiğe farklı yansıyor. Örneğin benim uzaklaştırılmalı dediğim birini, bazı kardeşler İslam açısından çok faydası olabilir diye kazanmaya çalışıyor. Bu konuda ne yapabilirim, bu işin önemini nasıl anlatabilirim. Bana yardımcı olursanız.

— Evet kardeşim. Çok önemli bir mesele bu aslında. Unutmamalısın ki; bir hatayı düzeltmek kolaydır. Fakat hatanın arka planını ve etkenini bulup düzeltmek hem zor hem de uzun sürer. Hataya sebep olan etken durdukça, bir hata ortadan kalksa da başka alanda başka bir hata olarak açığa çıkar. Misal bir kardeşimiz malını veremiyor, cimrilik yapıyor. Biz buna infakın önemini anlatıp, bu işin gerekliliğini beyan edip onu bundan kurtarabiliriz. Bu kolay olanıdır. Asıl mesele onun neden malını vermediğini bilmektir. Bunu tespit etmektir. Bu, dünyaya düşkünlüğü olabilir, paylaşmayı enayilik olarak algılaması olabilir. Dikkat edersen bunlar hep farklı hastalıklardır ve her birinin insana pratik yansıması farklı olacaktır. Bu etken illetler bulunup tedavi edilirse, çözüm kalıcı olur. Kişi infakın faziletini anlayıp malını verebilir. Ama onu buna iten sebep güvensizlikse bu sefer bu paranın nereye harcandığını sorgulamaya başlar. Bu da cimrilikten daha büyük bir şer olan su-i zan, merak, hastalıklı insanlarda fitneyi meydana getirir. Ki cimrilik bunların hepsinden daha az şerlidir. Aynı bunun gibi, sen de o kardeşlerin bu konudaki gevşek davranışlarının arkasındaki etkeni tespit etmelisin. Her birine ona göre muamele edip, o minvalde reçeteler uygulamalısın. Anlatabildim mi?

— Allah razı olsun. Çok güzel anladım. Peki müsaadeniz olursa bir sorum daha olacak?

— Buyur.

— Bunun etkeni ne olabilir?

— İnsandan insana değişme ihtimali olmakla beraber, genelde cemaati tam anlamama, cemaatin bir uyarıyı yapmadan çok titiz davrandığı, kılı kırk yardığının

bilinmemesi, hıyanetin zararlarını tam idrak edememe, kişinin cemaat bireyi olmakla beraber kendi doğrularının olması gibi her biri ayrı çalışma ister. Bu kardeşleri bir alandaki çalışmada aktif ve sorumlu hale getirip, işlerde ne denli titiz davranıldığı, her ayrıntının hesaplandığı ve uzun çalışma süresinden sonra bunun uygulandığı gösterilebilir. Hem cemaati daha iyi tanımış olurlar hem de kendileri yetişmiş olur.

Bununla beraber cemaatten aldığın izin çerçevesinde, bazı yaşanmış vakıaları paylaşabilir, bu tip insanların nasıl büyük zararlar doğurduğunu gösterebilirsin. Bu da meselenin vahametini anlamalarını sağlar.

Kendi doğruları olana gelince; "**Kendi doğruları olan adam cemaat adamı olamayacağı için hiçbir şey yapamazsın.**" Bu tiplere ne yaparsan yap, kendi bildiklerine uymayanı yaşayamazlar. Zorla yaşatsan içten kabul etmedikleri için amelî nifaka düşerler.

— Peki bu durumda ne yapabilirim?

— Sen çok üşümüş olmalısın. Gel sana sıcak bir çay ısmarlayayım. Hem de konuşmaya devam ederiz. Anlaşılan sen konuşmak istiyorsun.

— Size zahmet vermeyeyim, vaktiniz yoksa başka zaman konuşuruz.

— Yok yok, etme bulma dünyası. Biz de cezaevinde abine böyle yapardık. Saatlerce konuştururduk. Hamd olsun çok şey öğrendik. Biliyorsun dava kitaplardan öğrenilmiyor. Bilenlerin tecrübeleri ve yaşanarak öğreniliyor. Şimdi çekeceğiz ne yapalım.

— Allah razı olsun hocam. Bazı şeyleri tam öğrendik diyoruz. Fakat öyle bir problem oluyor ki, altında eziliyoruz.

— Öyledir, Mus'abım. Sakın "öğrendim" deme. Bu şeytanın hizmet insanına oynayacağı en büyük oyundur. Hep açık olmalı, bizden tecrübeli ve liyakat sahibi insanlardan bir şeyler öğrenmeye çabalamalıyız. Öğrendim dediğin anda, hizmetine en büyük darbeyi vurmuş olursun.

— Evet abi.

— Bak şura müsait gibi. Şayet camda "Bekarlar giremez" yazmıyorsa oturabiliriz. Sen bekardın değil mi?

— Evet abi. Mesajı aldım.

— Haberin olsun bak, annen cemaate haber üstüne haber gönderiyor. Bence onu daha fazla üzme!

— Ben cemaate bıraktım abi, ne denirse yaparım.

— İşin zor o zaman, abiler de annene bırakmış, sen ne dersen o olur demişler.

— En kısa zamanda ben de bu kervana katılırım. İş anneme kaldıysa sonucu

bellidir.

— Hayırlısı, hayırlısı. Şöyle oturalım gel.

— Kardeş bize iki çay verir misin?

Çaycı: Hemen abi. Ustaa hacı abilere iki çay, en imanlısından olsun.

— Ne yaptın be kardeşim, sen iman et, çayın imanı olmasa da olur.

Çaycı: Evet hacı abim. Haklısın vallahi. Dua et, Allah bizi ıslah etsin. Mübareklerin duası makbuldür. Kaç defa menzile gitmeye niyetlendim, şeytan kandırıyor.

— Ta oralara gitmene gerek yok. Şu yakınlarda bizim yerimiz var, oraya gel istersen.

— Olur mu?

— Olur, olur sen hangi günler müsaitsin. Seni alırız biz.

— Beşten sonra her gün hacı abi. Ayıptır söylemesi mülk Allah'ın, mekanı biz işletiyoruz.

— Anlaştık, iki gün sonra alırız seni saat altı gibi.

— Tamam hacı abim. Ben şu masalara da bakayım.

— Kolay gelsin. Evet Mus'abım bu arkadaşa uğrayın belki derste kalbine iman doğar, biz de ecir alırız.

— Maşaallah, Allah razı olsun abi.

— Senden de kardeşim. Nerede kalmıştık. Evet. Kendi doğruları olan insanlar... Bunlara bir şey yapamazsın. Genelde yetişme tarzıyla alakalı bir durum. İlk İslam olduğunda bunu atabilirse kurtulur, atamazsa artık kurtulması zordur. Söylenen şey onun doğrularına uyuyorsa problem yoktur. Ondan iyisi de olmaz o meselede. Onun doğrularına uymuyorsa, otorite zayıfsa itiraz eder. Bu cemaatte bu olmadığından kafa sallayıp içeriden itiraz eder. Asıl şerre düşmüş olur. Tüm hastalıkların, iğrenç neticelerin ilk adımıdır bu.

Bu durumda yapılacak şey şudur ki ilk eğitim aşamasından başlanmak üzere bu mefhum kişiye öğretilmelidir. Örneklerle, geniş izahlarla, kendilerinin de katılımını sağlayarak. Sen içeriği elbette biliyorsundur; ama özetle, doğru ve yanlış; mutlak ve göreceli diye ayrılır. Mutlak doğrular ve yanlışlar vahyin belirlediği ve üzerinde tartışma yapılamayacak olanlardır. Bunlar için bir cemaate ihtiyaç yoktur, kul olarak her bireyin bilmesi ve amel etmesi gerekir. Namazların vacip oluşu, oruç, zekat, doğruluk, gibi.. Bunlar mutlak doğrulardır. İçki kumar, zina, faiz gibi de mutlak yanlışlardır.

Bunun yanında göreceli doğrular ve yanlışlar vardır. İnsanların yetiştikleri kültür, aldıkları eğitim, fıtri özelliklerine göre değişiklik arz eder. Görecelidir. Birine göre doğruyken birine göre yanlıştır. Bu sayılmayacak kadar çoktur, hatta tüm hayat bu

kısma dahildir. İşte burada otoriteye ve otoritenin doğrularına ihtiyaç vardır. Aksi halde doğruları çatışan insanlar arasında çekişme olur. Hiçbir iş yapılmadığı gibi, düşmanlık ve buğz olur. Düşün anne, baba, kardeşler, kadın, koca, evlat bunlar dahi doğruları çatıştığı için anlaşamayıp kavga edebiliyorlar. Birbirini hiç tanımayan insanlar, nasıl anlaşıp bir arada durabilsin.

Örneğin; insanlara İslam ulaştırılmalı, anlatılmalıdır. Bu mutlak doğrudur. Bunda kimse tartışamaz. Vahiy emretmiştir. Ama bunu hangi yolla ulaştıracağız. En doğru yol hangisidir? Kapalı toplumda yetişen, dışarıya güvensiz olan biri; birebir ilgilenip, sadece tanıdıklarımıza, dışa kapalı ortamlarda tebliğimizi yapmalıyız diyecektir. Sosyal olan, metropolde yetişmiş biriyse en çok insanın toplanacağı dernek, mescid, vakıf gibi ortamlarda davet çalışması olmalı diyecektir.

Eğitim seviyesi yüksek, teknolojiyle barışık birisi de televizyon, internet, radyo, dergi, gazete gibi araçları kullanıp milyonlara ulaşmalıyız diyecektir.

Hepsi doğrudur, hepsi farklı bir davet şeklidir. Ancak böyle bir ortamda iş yapılamayacağı gibi, zamanla davet durulur. Fakat bu saydıklarımız öneri formatında olsa, mutlak bir ses uygun olan şudur dese ve herkes bunu içten kabullense orada amel ve hareket olur. Bu örnekleri çoğaltabilirim. Fakat meramım anlaşılıyor, zaten sen de yabancı değilsin.

Burada mühim olan bu konunun temelden işlenmesi ve kişilerin de katılımı olan bir süreçte pekiştirilmesidir.

— Allah razı olsun. Muhammed Abimin yanında iki yıl kaldım. Bu onun meşhur sözüydü, "Kendi doğruları olan adam cemaat adamı olamaz" derdi. Ben o zaman sözün doğruluğunu anlıyor, ama önemini kavrayamıyordum. Gün geçtikçe daha iyi anlıyorum.

— Abin o sözün devamını da söylüyor, ama senin sorman lazım. Peki ne olur deseydin, asıl cevabı alırdın.

— Siz de benim abimsiniz, size sorayım o halde.

— Ya işkembeci ya da çorbacı olur.

— Güzel olmuş. Abi ben sizin çok vaktinizi aldım. Hakkınızı helal edin.

Çaycı: Hacı abimm. Bir şey soracağım. Geçen hanım rüyasında Beytullahı görmüş, yemyeşilmiş. Nasıl kalabalık, nasıl kalabalık. Sen bakma bize öyle, hanım dört dörtlük Müslimdir. Çocukluğundan namaz kılar, hiç kazası da yok. Kayınpeder sizden iyi olmasın hacıdır.

Neyse başınızı ağrıtmayayım sonra...

Ayla Hanım henüz temizliğini bitirmişti ki kapı çalmaya başladı. Hakan'ın bakacağını düşünerekten ağırdan aldı. İkinci defa çaldığında 'Hakan' diye seslenmişti. Kapı üçüncüye çalınca; bir rahat vermediler, bu çocuk da sağır mı oldu diye söylenerek kapıya yöneldi. Bu dış kapının ziliydi. Ekrana bakınca heyecanlandı. Bu o gençti. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Hakan'ın odasına yöneldi. Kapıyı vurdu, ses alamayınca kapıyı açtı.

Hakan boş gözlerle annesine bakıyordu. Ne var dercesine kafasını salladı.

— Çıkar şu kulaklığı kulağından sağır olacaksın be oğlum.

— Buyur anne birşey mi var?

— Ne dinliyorsun sen kaç gündür öyle.

— La ilahe illallah

— Bu kelimeyi mi bu kadar zamandır dinliyorsun? Annenle dalga geç bakalım sen.

— Hayırdır.

— O sakallı çocuk kapıyı çalıyor.

— Açtın değil mi?

— Yok açmadım, sana haber edeyim dedim.

— Pes anneciğim pes yani.

Hakan'ın sevinci, yerinden fırlaması Ayla Hanımı iyice tedirgin etmişti. Ne yapacağım şimdi ben, diye düşünürken Hakan koşturucasına odaya gelmişti.

— İçeri müsait mi anne, misafirim var.

— Müsait elbet. Ne zaman benim evim müsait olmadı ki.

— Alınma dur. Ben pantolonumu giyeyim. Tamam siz içeri geçin, ben de buraları toplayayım.

Hakan pantolonunu giymiş kapıya yönelmişti. Asansör yukarı doğru çıkıyordu. Ayla Hanım kulaklığı kulağına götürdü, ses yoktu. Bilgisayar kullanmayı hiç bilmiyordu. Yapacak bir şey yok derken. Yatağının üzerindeki karalama kağıdına gözü ilişti. Eline aldı. Küçük küçük yazılar yazmıştı. Başlıklara baktı "La ilahe illallah'ın önemi", "La ilahe illallah'ın şartları" yazıyordu.

— Çocuğun da günahını almışım gerçekten de La ilahe illallah dinliyormuş. Neyse Ahmet Beyi hemen arayayım.

Asansör katta durdu. Hakan babasını bekleyen çocuklar gibi heyecanlıydı. Mus'ab'ı görünce o kadar sevinmişti ki, içeri girmesini beklemeden kapıda sarılmıştı.

— Selamun aleykum.

— Ve aleykum selam, gözlerim yollarda kaldı, neredesin be abi?

— Geldim işte, hakkını helal et. Müsaitsen çıkalım. Bir yere götüreceğim seni.

— Hemen geliyorum. İçeri müsait bir çay içelim istersen.

— Başka zaman, sen hazırlan çıkalım.

— Tamam geliyorum hemen. Hazırım, sadece telefonumu alacağım.

— Anne, ben çıkıyorum, yemeğe gelmeyebilirim.

— Nereye gidiyorsun?

— Arkadaşla gezeceğim.

— Tamam baban sorarsa ne diyeyim.

Hakan öfkelenmiş, ses tonu değişmişti:

— Ne söylediysem onu söylersin.

— Geldim kardeş, çıkabiliriz. Keşke zahmet etmeseydin. Telefon etsen ben gelirdim.

— Böylesi daha iyi oldu. Telefonu zaruret olmadıkça kullanmıyorum. Sana da müsait misin diye sormadım. Akşam işimiz geç bitebilir. Seni misafir edeceğim bu akşam.

— Sorun yok. Ben müsait olduğumu söylemiştim. Hayırdır, nereye gidiyoruz.

— Sürpriz olsun. Olur mu?

— Olur.

— Sen ne yaptın bu arada, dinleyebildin mi dersleri? Kitap okuyabildin mi?

— Dinledim hamd olsun. Bir kitabı okudum. Ama daha ziyade dinledim.

— Eee..

— Vahim! Durum çok vahim!

— Nasıl anlamadım.

— Durumumuz, insanların durumu cidden vahim. Sen gelmeden annem sordu. Ne dinliyorsun diye, La ilahe illallah deyince, inanmadı. Kaç gündür bir kelimeyi mi dinliyorsun dedi.

— Ne hissettin?

— Sadece tüm şirklerden tevbe edip, yüzümü alemlerin Rabbi olan Allah'a döndüm, O'na yöneldim. Bunları önceden de ders yapmıştık. Tabi insan cahiliyeyi yaşayınca tevhidin kıymetini anlıyor. Geçen yıllara, nimete nankörlüğüme üzüldüm. Allah'a tevbe ettim. O tevbeleri kabul edendir. Bir hak daha var üzerimde, biliyorsun. Cemaat hakkı. Dersleri dinlerken o günlere gittim, çok tuhaf biliyor musun? Daha düne kadar hatırlamadığım birçok şeyi bugün hatırlamış gibi net hatırladım. Demek insan nasıl yaşarsa ona dair olanlar canlı kalıyor, diğerlerini unutuyor. Dersleri

dinlerken sanki o günlerdeymişim gibi hafızam tazelendi.

Aklıma o zamanlar anlatılan bazı kavramlar geldi. "Cemaat hakkı gibi" gibi. Bunun için ne yapabilirim? Var mı helallik dilemenin bir yolu?

— Vardır elbet. Allah *(cc)* kendinden samimiyetle isteyen her kula muhakkak ki kapı açacaktır.

— Allah razı olsun. Bu arada sen nasılsın? Neler yapıyorsun?

— Hamd olsun. Bir sıkıntı yok. Şu mavi camekanlı yeri görüyor musun? Oraya gideceğiz.

— Okuma salonu — Çay evi yazan yer mi?

— Evet.

— İnanmıyorum. Tuhaf oldum. Ders mi?

— Öyle.

Adımları ağırlaşmış, gözleri dolmuştu. Yıllar sonra ilk İslam'la tanıştığı yere girecekti. Onların Daru'l Erkam'ıydı buralar. Her biri genç bir Erkam.. Hiç beklemiyordu. Dili tutulmuş gibiydi. Birçok duyguyu aynı anda yaşamıştı. Heyecan, mahcubiyet, şaşkınlık...

İlk İslam olduğunda yine Mus'ab onu götürmüştü. O zaman da çocuksu bir heyecan hissetmişti. Çok farklı bir ortam beklerken, sıcak insanlar ve ev kadar rahat bir ortamla karşılaşmıştı.

Bir an Mus'ab'a baktı. Allah'ım beni bu kardeşimden ayırma dedi. Hep salih arkadaş oldu bana, ilk hidayete de, bu hidayetime de o vesile oldu.

Kapıya yaklaşmışlardı, Mus'ab'ı her gören selam veriyor, halini hatırını soruyordu. Kapıdan içeri geçtiğinde heyecanını atamamıştı. Yıllar önce gördüğü manzaranın aynısıydı. Renkler ve insanlar değişse de ortamın ruhu hiç değişmemişti, manzara aynıydı.

İlk gözüne çarpan şey; arkadaşına gösterilen saygı ve hürmetti. Dışarıdan bakan biri onların sorumlusu olduğunu anlardı. Ayakkabılıkta olan ayakkabı sayısına bakılırsa içeri kalabalık olmalıydı. Mus'ab selam verip ders için ayrılan bölmeye girdi. Yüksek sesli bir cevap almıştı.

İnsanların yüzlerindeki memnuniyet fark ediliyordu. Hakan'a dönüp;

— Kardeşim müsaadenle ben ders anlatacağım. Sen şöyle otur bir saate biter.

Hakan olur mahiyetinde başını sallayıp, gösterilen yere oturdu.

— Mus'ab derse gelenlere baktı. Bir simayı arıyor gibiydi. Masaya su ve peçete koyan gence dönerek; çay ocağına uğrayıp abiyi davet ettiniz mi?

— Uğradık abi. Fakat yüze yakın bahane sıraladı. Derse gecikmemek için geldim.

Ama ilk fırsatta gelecekmiş.

— İnşallah.

— Bir de imanlı hacı abilerime selamet et, her zaman bekliyorum dedi.

— Tamam. Hazırsanız başlayalım.

— Şu an hazırız abi. Beklediklerimiz geldi vakit de tamam.

Şeytandan Allah'a (cc) sığınıp, besmeleyle başladı. Allah'a hamd, Rasulü'ne salât ve selam getirdikten sonra konuya girdi.

Konumuz: Geçen haftada belirttiğim gibi sahabeden İbni Mesud'un hayatıdır. Abdullah b. Mesud. Hayatı ne kitapların ne de hatiplerin anlatmaya kifayet etmediği ender sahabilerdendir...

Mus'ab öyle güzel anlatıyordu ki, salondakiler adeta İbni Mesud'u müşahede ediyorlardı. Zaman zaman kendi duygulandığı gibi, salondakiler de duygulanmıştı. Konu yeni gelen insanlara yönelik olduğu gibi, yetişmiş cemaat mensuplarına da hitap ediyordu. Kah İbni Mesud'un tevhidi anlaması, onu değiştiren şeyin ne olduğuna vurgu yapıp, tevhid hakikatlerini anlatıyor, kah onun mücadelesi, fedakarlığı, adanmışlığına vurgu yapıp kendi kardeşlerine mesajlar veriyordu.

Hakan mest olmuştu. Haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Gıpta dolu gözlerle arkadaşını dinliyordu. Gözyaşlarını gizlemek istiyordu ama nafile. İçin için Allah'a söz veriyordu. Bu sefer Allah'ım, senin yardımınla sebat edeceğim, her şeyimi bu dine feda edecek, yılları telafi edeceğim. Beni nefsimle baş başa bırakma diye yalvarıyordu. Ders bitmiş çaylar içilmeye başlanmıştı. İnsanlar sorularını soruyor, Mus'ab cevaplıyordu. İnsanlar birer, ikişer kalkmaya başlamıştı.

Gençler bir yandan temizlik yapıyor, bir yandan ortalığı topluyordu. Biri dersten sonra Hakan'ın yanına oturmuş, sohbet etmişlerdi.

Mus'ab Hakan'ın yanına oturdu ve;

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam abi. Allah senden razı olsun.

— Cümlemizden.

— Bak kardeşim. Seni arkadaşlarla tanıştıracağım. Abileri iyi tanı. Çıkınca ben gerekli açıklamayı yapacağım sana.

— Tamam.

— İlyas kardeş, bakar mısın?

— Geldim hocam. Buyrun.

— Ahmet Abiye haber ver, arkadaşlarla beraber gelin oturalım. Kimse kalmasın ocakta.

— Hemen abi. Çay var, getirelim mi?

— Sence kardeş?

— Hemen getiriyorum abi.

— Az sonra içeride bulunan gençler ve yaşı biraz daha büyük olan orta yaşlı bir kişiyle gelmişlerdi. Selam verip, dizlerinin üzerine oturup, beklemeye başladılar.

— Hakan kardeşimiz bundan sonra buraya gelecek. Abiyle ilgilenirsiniz. Haftanın beş günü burada yapılan çalışmalara katılacak. Sizin için de uygunsa sağdan tanışmaya başlayalım.

— Ben Ahmet, 37 yaşındayım. Evliyim dört çocuğum var. Ecza işiyle uğraşıyorum.

— Ben İlyas 21 yaşındayım. Çalışmıyorum. İlim talebesiyim, burada kalıyorum...

Ortamda bulunan dört şahısla tanışmışlardı. Daha sonra Mus'ab müsaade istedi ve kalktılar. Hakan'a ara salonda beş dakika beklemesini rica etmiş, Ahmetle konuşmuştu. Dışarı çıktığında saat hayli ilerlemiş, gece yarısına yaklaşmıştı. Mus'ab Hakan'a eve gitmeyip yakınlarda kalabileceklerini söylese de, Hakan eve gitmek için izin istemişti.

Mus'ab Hakan'a;

— Kardeşim ileride ayrılacağız, oraya yetişmeden sana birkaç şey söylemek istiyorum.

— Buyur abi.

— Pazar ve Pazartesi günler hariç, haftanın beş günü aynı saatte buraya gelirsin. İki gün ben de burada olduğum için karşılaşacağız. Diğer günler bir sıkıntın, isteğin olursa Ahmet Abiyle konuşursun. Rahat ol. Benimle konuşur gibi konuşursun. O sana yapman gerekeni söyler. Diğer gençler sürekli burada kalır. Acil bir durum olursa, onlarla bana ulaşırsın. Umarım olmaz. Yarın gelirsin, Ahmet Abi detayları sana anlatır.

— Allah razı olsun. Çok memnun oldum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

— Senden de, Allah *(cc)* yardımcımız olsun. Bir isteğin var mı?

— Canının sağlığı.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam.

Bunca insan umut dolu gözlerle bir kapının açılmasını bekliyordu. Ne ilginç! Yaşlı anne babalar, genç gelinler, hayattan habersiz küçük yavrular... Evet, evet hepsinin gözlerinde aynı ışıltı, aynı umut. Yıllar bu umut ve sevda dolu bekleyişleri, hasret

yüklü bakışları eskitememişti. Kim bilir kaç defa kapı boyanmış, rengi değişmişti. Salondakilerin dikkatini dahi çekmemişti. Onları tek ilgilendiren kapının aralanması idi.

Nesibe Hanım da bu umudu taşıyanlardan biriydi. Bu duyguyu yıllardır yaşıyordu. Yavrusu daha genç bir delikanlıyken bu mekana girmiş, şimdi kırkına merdiven dayamış bir ihtiyar adayıydı. Akrabaları evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Onların çocuklarını kendi torunları gibi seviyordu.

Bugüne dek halinden hiç şikayet etmemişti. Allah'a teslimiyet ve tevekkülü tamdı. Üzülmemek... Bu pek mümkün değildi. Nihayetinde o bir anne ve beklediği ciğerinden bir parça, oğluydu.

— Anacığım boşuna hazırlandın daha on dakika var. Biraz bu küçük oğlunla ilgilen. Diğeri gelince beni unutuyorsun ne de olsa.

— Kıskandın mı?

— Eee yani. Ben iki yıl İstanbul'da yattım. Ayda bir geldin. Muhammed abime her hafta geliyorsun.

— Öyle olur mu Mus'abım. Kurban olurum sana. Sen Türkiye'nin bir ucundaydın. Müsaade etse cemaat oraya yerleşecektim. Müsaade etmediler. Hem sen nasıl buraya geldin zannediyorsun, benim dualarım olmasa, zor, zor.

— Bir şaka yapayım dedim yine beni mahcup ettin Nesibe Sultan. Hiç olur mu? Sen bize hakkını helal et yeter. Baba yokluğu çektirmedin. Peşimizden şehir şehir dolaştın. Bir gün de şikayet etmedin, Allah *(cc)* seni evimizden, başımızdan eksik etmesin.

— Dur, dur sesler geliyor, galiba geliyorlar.

— Mümkünatı yok ana. Şimdi gelseler beş dakika fazla görüş yapmış olacaklar. Devlet görüşten çalar ama fazla verdiği görülmemiştir. Ama bu devlet gafil bilesin anacığım. Ne yaparsa yapsın seni yıldıramaz.

Görüşler bir saat olarak belirlenmişti. Aynı şehirde olup görüşe gelen bir insanın yarım gün harcaması gerekiyordu. Cezaevi girişi ve çıkışında uygulanan gereksiz prosedürler bir saatte bitmesi gereken işlemleri yarım güne yayıyordu. Yakın şehirden gelenlerin bir günü, uzak şehirlerden gelenlerin birkaç günü yollarda geçiyordu. Bu, devletin yıldırma politikalarının bir parçasıydı. İçeriden mahkumu türlü hak ihlali ve zorluklarla yıldırmaya çalışıyorlardı. Hedef, kişinin yaşam tarzını değiştirmesini, bulunduğu yapıdan ayrılmasını sağlamaktı. Dışarıda yapılanlar da bu politikanın bir parçasıydı. Aile ve yakınları mağdur edip yıldırmak, ziyaretçilerin şikayetlenip mahkumun moralini bozması, psikolojik olarak yıpratmak, ailelerin çocuklarını zindana uğrama ihtimali olan hareketlerden uzak tutmasını sağlamak içindi tüm bu

uygulamalar.

Bilinçli aileler kafiri tanıyorlardı. Onun mü'minleri imanından döndürmek için gece gündüz demeden tuzaklar kurduğunu Rablerinden öğrenmişlerdi. Yaşadıklarının imtihanın bir parçası olduğunu, her zorluğun ecir ve nimet olarak onlara geri döneceğinin şuuruyla teselli oluyorlardı. Bunu zindan ehline yansıtmaları söz konusu olamazdı. Dar mekanı daraltmanın, eli kolu bağlı insanın kendisini daha da aciz hissetmesini sağlamanın anlamı yoktu.

Asıl sorun, ziyaret ettiği tutukluyla aynı inanç ve davayı paylaşmayan ailelerdi. Bunlar gördükleri tüm sıkıntıları mahkumlara yansıtıyor, morallerini bozuyorlardı.

Kapı önünde oluşan hareketlilik, kapının açılacağının alametiydi. Bekleyiş yerini sevince bırakmış, oturan insanlar ayaklanmıştı.

Kapı önünde oynayıp, sevinç çığlıkları atan çocuklar görmeye değerdi doğrusu.

Kapının açılması ile yiğitler bir bir içeri giriyordu. Her biri ayrı bir hasretin yönü, umutlu bekleyişin ilacıydı. İlk nasibini alanlar çocuklar oluyordu hâliyle, ilgili ilgisiz, herkesle selamlaşıyor, sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Mahkumların hayatında onların yeri başkaydı. Yaramazlıkları, tatlılıkları, şımarıklık ve hastalıkları, her şeyleri ile koğuşların gündemini oluşturuyorlardı.

Ve sırasını bekleyen gelinler. Gözler onların üstünde, yürekler onların yönünde çarpsa da, onlar son sıradaydı. Bu da ziyaretçilerin oluşturduğu prosedürdü. Önce çocuklar, büyükler, arkadaşlar ve en son eş...

Bu duruma şikayetlendikleri oluyordu. Bu bir taktikti. Amaç baş ağrıtmak değil, gönülde ilk sırada olduklarını tekrar tekrar duyma isteğiydi. Amaçlarına ulaşamadıkları pek nadirdi hani.

Molla Muhammed, etrafına doluşan çocukları sevmiş, sonra ayakta bekleyen annesine yönelmişti. Elini öpmek istedi müsaade etmedi Nesibe Hanım. O sadece oğluna sarılmak, onu koklamak istiyordu. Ortam müsait olsa belki tüm görüşü ona sarılarak geçirecekti.

— Ben gidiyorum. Siz sarılma işiniz bitince haber edersiniz.

— Dur, dur. Hemen de küser, hemen de kıskanır, ne zaman büyüyeceksin sen?

— Abim. Nasılsın? Dur, kemiklerimi kıracaksın ihtiyar.

— İhtiyar senin gibilere denir. Benim ruhum genç.

— Neyse psikolojini bozmamak için susuyorum.

— Hoş geldin anacığım. Nasılsın? İyi misin?

— Hamd olsun iyiyim. Seni gördüm daha iyi oldum. Sen nasılsın?

— Allah var, keder yok anacığım. Allah'ın *(cc)* sayısız nimetleri arasında yaşıyorum.

Sen her hafta geliyorsun. Çok şükür... Mus'ab efendi de ayda bir olsa geliyor, daha ne ister ki insan.

— Nasıl da bana çattı yine. İnan ki abi çok yoğunum. Cemaat işi olmasa her hafta gelirim. Hatta yanımda kitap getirip ders yaparız görüşte.

— Oğlum bir ihtiyacın bir eksiğin var mı?

— Her şey tamamdır ana. Allah *(cc)* sizden razı olsun. Bir kitap istemiştim Mus'ab'tan o da gelir yakında.

— Hakkını helal et, kitap burada yokmuş. İstanbul'dan bir arkadaşıma ulaştım. O da sipariş vermiş. Gelir gelmez yollayacağım. Yani okuduktan sonra.

— Dışarıda işler nasıl?

— Hamd olsun iyidir. Bildiğin sıkıntılar devam ediyor.

— Evet. Gelenler güzel şeyler anlatmıyor. Eskiden olduğu gibi ferdî uğraşmıyorlar, Müslimleri ilk sıraya koymuşlar ve sistemli uğraşıyorlar.

— Öyle abi. Çok dua edin.

— Ediyoruz, ediyoruz. Allah *(cc)* sizi insi ve cinni şeytanların tuzaklarından muhafaza etsin.

— Âmin

— Âmin

— Bu dönemler sıkıntılı dönemlerdir. Sizden istenenleri harfiyen yapın.

— Allah'ın izniyle.

— Anacığım sen nasılsın? Mus'ab'la aran nasıl.

— Ben iyiyim. Fakat Mus'ab'la aram iyi değil. Beni üzüyor. Cemaate şikayet ettim, sana da edeceğim.

— Hayırdır. Sen söyle, ben kulaklarını çekeyim.

— Evlen diyorum, evlenmiyor, üstelik her defasında benimle dalga geçiyor.

— Geçer o geçer. Bilirim ben onu.

— Bana acıyormuş, gelinler beni dövermiş, ondan evlenmiyormuş. Gelin kaynana kavgası çekemezmiş.

— Mus'ab sen var ya.

— Yok yok abi. Cemaat işi anneme bırakmış. Bugün yarın ona haber ederler. O kimi söylerse görüşeceğim.

— Hayırlısı olsun inşallah. Aslına bakarsan ben de senin evlenmeni çok istiyorum. Babam şehit olduğunda sen çok küçüktün, ben olayın akabinde cezaevine girdim. Açıkçası sana ne abilik ne de babalık yaptım. Oysa babamın vasiyet mektubunda, seni

her şeyinle bana emanet etmişti. Allah'a hamd olsun ki bizi bu cemaatin mensubu kıldı. Gözüm hiç arkada kalmadı. Benden çok daha fazla seninle ilgileneceklerinden emindim.

Yanımda kaldığın iki yıl, hep eksik ve yarım olan bir şeyler tamamlanmış gibiydi. Hamd olsun, bugünlere geldin. Artık evlen. Annem torun sevsin, ben de yeğen seveyim. Sen de biliyorsun çocuklar içerinin ana gündemidir. En saf ve masum gündem. Ben de anlatayım yeğenim şöyle şöyle yapıyormuş diye.

Mus'ab utanmış, mahcup olmuştu. Abisi utandığını anlayınca konuyu kapatmıştı.

— Kapının önünde bir hareketlilik olmuştu yine. Bu sefer ne gözlerde umut ne de çocuklarda sevinç vardı. Kapı ikinci defa açılacak, "Evet görüş bitti, kalkalım" sesi salonda inleyecekti. Bir ölümü, felaketi haber veren tellalın soğuk sesi gibi. İnsanın kendini bulduğu ve bitmesini istemediği bir hikayenin bitmesi, umulmadık anda ekranın kararması gibi...

Çocuklar oyunu bırakmış, sohbetler kesilmiş, masa etrafında kenetlenen vücutlar isteksizce hareketlenmeye başlamıştı.

Vedalaşma faslı zordu. Buna "acele edelim, bir sonraki görüşçülerin hakkına girmeyelim" sesi eklenince hiç çekilmiyordu. Devletin hak hukuk tanıdığı, bir de saygı gösterdiği tek alan bu olmalıydı.

Önce çocuklar, büyükler, eşler. Aslında büyükler önde olmalıydı. Ama çocuklar bu kuralı bozmuştu.

Anne babaların kimi ağlıyor, kimi gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Eşler... Edep ve hayâları, İslami kimlikleri onların hareketlerini sınırlıyor, onlar sadece sevda dolu yüreklerini eşlerine bir dahaki ziyarete itinayla muhafaza edilsin diye emanet edip ayrılıyorlardı.

Vedalaşma bitmiş, birer birer içeri girmeye başlamışlardı. Arkalarından onlara eşlik eden mahzun gözlerin eşliğinde.

Kapılar kapanınca yeni bir dünya başlıyordu. Kiminin kulağında "baba gitme" kiminde "niye gelmiyorsun baba" sesi çınlıyor olacaktı. Kimi eşinin mahzun ve çaresiz bakışlarını gözlerinde hissedecek ya da annesinin yanağını ıslatan gözyaşında boğulacaktı.

Ama sabır, tevekkül, dua ve yakin bunların ve her zorluğun üstesinden gelmeye kâfiydi. Bir derdin büyüklüğü, zorluğun ağırlığı kiminin belini büker, kiminin belini doğrulturdu. Samimi gözyaşlarıyla uzun secdelerde, Allah'a arz edilen her dert, sabır, tevekkül, yakin olarak insana döner, yüreğini ferahlatırdı.

Mus'ab kapıdan çıkarken içeride olduğu günleri hatırladı. Ve abisinin görüşle alakalı sözlerini; "Görüş, güneşe hasret bırakılmış toplulukların güneşe kavuşması;

uzun karanlık döneminden sonra kamaşan gözlerin daha açılmadan tekrar karanlıklara döndürülmesiydi."

— Bana bak kadın, hepinizi öldürürüm. Beni çıldırtacak mısın ha.. Ulan nedir senden çektiğim. Bu kızları sen bu hâle getirdin. Ne demek ha, ne demek evden gitmiş. Mektup yazmış. Sen bunları bu hâle getirdin. Zırlama ulaaan. Git o kızı bul yoksa boşarım seni. İntihar etsin yine o gericilere gitmesin. Ben âlemin yüzüne nasıl bakarım?

Zırlama kadın, zırlamaaa... Ben sana kapanmasınlar demedim mi? Neymiş heves etmiş.. Sen de mi örgüte katıldın lan? Doğru söyle!

— Benim ne suçum var. Ben ne bileyim böyle olacağını...

— Ulan kadın, senin o ablan var ya, o şeytan, kesin onun parmağı vardır bu işte. Gizli gizli görüşüyor musunuz yoksa?

— Yok, vallahi de görüşmedim billahi de. Hem onun ne suçu var. Hacer'imi unutmuştur. Kaç sene oldu görmeyeli.

— Yok, yok o lanet kadının vardır parmağı.

O kız bu gece çıkmasın ortaya, hele bir çıkmasın, sen de defolacaksın bu evden.

Heves ha, heves... Al sana heves... Kızın Müslim olmuş bizi de İslam'a davet ediyor. Cemaate hicret etmişmiş. Ben gösteririm onlara, hepsini ihbar edeceğim. Hepsini sürüm sürüm süründüreceğim. Dağ başı mı burası, yobazlar. Kız başına hicret ediyormuş. Ulan evden kaçmanın adını hicret koydular. Kara kara çarşaf çıkardılar önce, sonra da sakal, bir tek onlar Müslim ya..

Küçük kız nerede?

— Şey, ımm odada. Çok korktu.

— Neredesin kız. Gel bakayım buraya. Gel... Nerede kız o, o... ablan. Kime kaçtı. Söyle gebertirim seni.

— Vallahi bilmiyorum baba. Mektubu verdi bana, ben Müslimlere hicret edeceğim dedi.

— Söyle bak, kemiklerini kırarım.

— Vallahi bilmiyorum baba. Bilsem söylemem mi? Ablam nerede, ne yapar şimdi. Biz ne yaparız şimdi.

— Hey Allah'ım, sen sabır ver bana, sabır ver. Ben neredeyim bu nerede? Kadın, kadıın, sen ana olsaydın bu kızlar böyle mi olurdu.

Ben karakola gideceğim. Hepsini şikayet edeceğim şu komşularını da şikayet

edeyim, görsünler günlerini. Ceketimi getir, nerede ha…

— Getirdim. Dur sakin ol. Belki bir arkadaşına gitmiştir. Yapmaz Hacer'im öyle şey. Gelir ha… Biraz bekleyelim. Telefonunu açar belki.

— Gideyim, geleyim seni öyle öldüreceğim. Hep senin yüzünden oldu bunlar, heves ha, heves.

Telefonumu getir, sehpanın üzerinde, karakola gideceğim.

Ayşe hızlı adımlarla salona geçti. Telefon elinden düşecekti neredeyse. Korkudan tüm bedeni titriyordu. Kapıyı öyle bir kapatmıştı ki kocası, ev sallanmıştı. Hemen küçük kızının yanına koştu. O da çok korkmuştu.

— Korkma kızım, korkma. Boynu devrilsin. O ancak bize erkeklik yapar. Komşunun kapısına gitsene. Tabi onlardan korkuyorsun. Cemaat var arkalarında. Seni bir temiz dövseler ya. Yok yok Allah korusun, yatalak hiç çekilmez bu hayvan. Böyle iyi. En azından işe gidiyor, kahveden fırsat bulunca da erkeklik yapmaya eve geliyor. Gidesin de gelmeyesin.

— Anne ablam nerde?

— Bilmiyorum kızım. Ben de bilmiyorum. Ablan iyidir. Sen üzülme. O hiç yanlış bir yere gider mi?

— Gitmez.

— Ne yapsın mecbur, bu hayvanın korkusundan gitti bu evden.

— Babam bizi hiç sevmiyor. Hep defolun gidin diyor. Biz de ablamın yanına gidelim o da tek kalsın.

— Tamam güzel kızım. Gel haydi elini yüzünü yıkayalım senin.

— Abim nerede? O da mı gelmeyecek. O da mı gitti?

— Yok kızım o dükkanda birazdan gelir.

Cengiz, evlendiği günden itibaren hayatı hanımına, çocuklarına zindan etmişti. Onun evde olduğu nadir saatler, herkes için işkenceydi. Sebebi bilinmeyen bir cemaat düşmanlığı vardı. Kendince o da Müslimdi. Cumalarını hiç kaçırmaz, bayram namazlarını hep ön safta kılardı. Hacer'in evden kaçmasını asla kabul edemezdi. Kızı kaçmış dedirtmezdi. Hele yıllardır düşmanlık ettiği, her ortamda eleştirdiği insanlara kaçmasını asla kabul edemezdi. Ayşe, Nesibe Hanım'ın kız kardeşiydi. Yıllar önce görüşmelerini yasaklamıştı. Ara ara telefonda görüşmüş olsalar da, çocuklar dahi bu durumdan habersizdi.

Büyük kızı, yeni taşındığı mahallede, cemaatten kızlarla tanışmıştı. Önce kapanmış, sonra İslam akidesini kabul etmişti. Birkaç defa babasına anlatmaya çalışmış, her defasında terslenmişti. Son konuşmada Cengiz kendini kaybetmiş,

Hacer'i çok kötü dövmüştü. Hocası hicret etmesinin gerekliliğini, bu hâlde dininde kendini fitneye düşüreceğini anlatmış, Hacer de hicret etmeye karar vermişti.

Hacer hicretinde tereddüt yaşamamış değildi. Ama bu asla korkudan olmamıştı. O Allah'ı çok iyi tanımıştı. O'na güvenenin asla zayi olmayacağını, O'nun dostluğuna erişenlerin dünyada aziz, ahirette sard olacaklarına yakinen inanıyordu.

Cemaati de iyi tanımıştı. Hicret edenlere emanet gözüyle bakıldığı, eğitimlerine önem verildiğini biliyordu.

Çalışma içinde gıpta ettiği tüm ablaları, hicret etmiş, cemaat bünyesinde yetişmiş olanlardı. Tereddüt etmesine sebep annesi ve kardeşleriydi. Onların İslam olmasını, içinde oldukları zulümden kurtulmalarını istiyordu. Hem ahiretleri heba olmuş, hem de dünyaları. Annesinin bir gün yüzü gülmemişti. En az haftada bir gün dayak yiyor, ağza alınmayan hakaretler işitiyordu.

Cengiz karakola ulaştığında, saat 17:00 sularıydı. Burnundan soluyarak içeri girdi.

— Memur Bey, Memur Bey çok acil! Kızımı kaçırdılar. Bu tebliğciler, teröristler kızımı kaçırdı. Şikayetçiyim.

— Durun beyefendi sakin olun. Ben nöbetçiyim. Sağdan ilk oda. Memur arkadaşlar var, derdinizi anlatırsın.

— Sağ olasın, tamam. Sağdan ilk oda dedin doğru mu?

— Evet.

— Göstereceğim ben size... Komiserim kızımı kaçırdılar.

— Aha gördün mü lan. İşte böyle atarlar. Oğlum öğrenin de gelin.

— Valla komiserim helal sana. Yine sen kazandın.

— Komiserim, kızımı kaçırdılar.

— Dur bir hemşerim. Oyun kazandık tadını çıkarttırmadın.

Komiserim ha komiserim. Şimdi söyle bakalım. Âdem dondurmamı isterim ha.

— Baş üstüne komiserim. Sözüm söz.

— Ha söyle bakalım. Derdin nedir?

— Komiserim kızımı kaçırdılar.

— Dur, bir sakin ol bakalım. Şu suyu iç. Kimsin, necisin, kim niye kaçırdı? Tane tane anlat.

— Kızımı bu teröristler kaçırdı.

— PKK mı?

— Yok, yok komiserim. Bu tebliğci midir, terörist midir onlar kaçırdı.

— Hiç adam kaçırmadı onlar bugüne kadar, emin misin?

— Eminim komiserim.

— Şimdi sen tane tane anlat bana. Form dolduracağım. Senin şikayet yerindeyse terör bakar biz değil.

— Terör mü? Anlamadım

— Terörle mücadele canım.

— Kızım 21 yaşında. Hacer, Hacer Kızıl. Mektup bırakmış, ben hicret ediyorum diye. Gitti komiserim. Rezil oldum ben. Nasıl insanların yüzüne bakarım?

— Hacer, 21 yaşında, bırakmış gitmiş. Öyle mi?

— Evet komiserim.

— Mektup yanında mı?

— Yanımda komiserim. Kızımın beynini yıkadılar. Hep o komşular yaptı. Hepsinden şikayetçiyim. Hepsinden.

— Bakıyım şuna. Hımm, hımm... hım... Valla öyle senin kız hicret etmiş. Öyle diyor. Bu yazı onun mu?

— Evet, giderken kız kardeşine aynı şeyleri söylemiş.

— Anladım. İsmin neydi senin?

— Cengiz, Cengiz Kızıl komiserim.

— Bak Cengiz kardeşim. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Senin kız 21 yaşında, kendi isteğiyle evden ayrılmış, kimse kaçırmamış, yazılı beyanatı var. Sen de ikrar ettin. Beyni yıkanmışa benzemiyor, mektubu okudum neredeyse benim beynim yıkanacaktı. Kanunen yapılacak bir şey yok. Ama sen şu komşularının ismini ver yine de. Ne olur ne olmaz bize lazım olur belki.

— Basmayacak mısınız, almayacak mısınız hepsini?

— Ne diye?

— Kızım oradadır, onlara gitmiştir.

— İyi de rızasıyla gitmiştir gitmişse. Şikayetçi olurlarsa senin hakkında işlem yapmak zorunda kalırım.

— Ne yaptın komiserim? Ben mi suçlu oldum?

— Valla kanun öyle diyor, ben gariban polis memuruyum.

Sen git insanca konuş, madem komşunuz anlaşırsınız. Kızın gençtir, cahillik etmiştir.

— Ben konuşmam o teröristlerle.

— Eeee sen bilirsin, Âdem oğlum Cengiz Bey'den şu komşuların isimlerini ve adreslerini alın bakalım. Lazım olur bir gün. Ben eminim sen o kızı dövmüşsündür.

— Yok komiserim, ne dövmesi. Kız çocuğu dövülür mü?

— Ne biliyim, bir de öyle bir şey varsa kesin seni nezarete atardım, haberin olsun. İşkenceye sıfır tolerans ona göre.

8 ay sonra

— Çok tuhaf değil mi Ahmet Abi.

— Anlamadım, hakkını helal et. Tuhaf olan nedir?

— Hakan Abi diyorum. Çok değişti maşallah. Hepimizi geçti neredeyse. Daha bir sene olmadı.

— Öyle öyle. Bu Allah'ın fazlı, Allah dilediğine veriyor kardeşim. Hem Mus'ab Hoca boşuna ilgilenmedi bu kadar. Adam Hocadan torpilli.

— He vallah.

— Bu kardeş daha çok gelişecek Allah'ın izniyle. Önü açık çünkü.

— Bizim kapalı mı Ahmet abi?

— Yok tabi. Herkesin önü açık. Ama bu kısa zamanda bu kadar mesafeyi hiçbirimiz kat etmedik. Bu kardeş hem aç hem de susuz. Ne versen alıyor. Her şeyi anında hayatına geçiriyor. Zaten yetişmenin başı budur. Öğrendiğini hayata geçireceksin. Geçirmediğinde o bilgi seni ezmeye başlıyor. Allah *(cc)* muhafaza etsin hepimizi. Rasûlullah'ın *(sav)* dikkat çektiği Yahudilik tehlikesi böyle başlıyor.

— Allah muhafaza.

— Bak şu adamlara, cemaat bunlarla üç yıldır uğraşıyor. Tek ilerleme çenelerinde, öğrendikçe ağızları laf yapıyor. Başka icraat yok.

— Olmadı bu şimdi kardeş. Bize yakışmadı bu.

— Hakkını helal et abi. Çok kızıyorum bunlara elimde değil. Cemaatin merhametini suistimal ediyorlar.

— Olsun yine de olmaz. Derdimiz varsa sorumlu kardeşlere bildiririz.

— Sensin sorumlu diye şey ettim.

— Kardeeeş! Olmuyor bak sorunları dinlemenin yeri burası değil. Kapatalım bu konuyu. Yakışmıyor sana.

— Abi özür dilerim hakkını helal et.

— Tamam Allah affetsin.

Günler çok hızlı geçiyordu. Hakan her gün biraz daha iyiye gidiyordu. Sürekli ilmî dersler dinliyor, kitap okuyor, en önemlisi de amel ediyordu. İş durumu da müsaitti.

Sakalı uzayınca depoda çalışmaya başlamıştı. Babası müşterilerle karşılaşmasını istemiyordu. Aslında onun yaptığı iş, daha önce olmayan bir işti. Babasının ani çözümüydü bu. Hakan'ı göz önünde bulundurmak için son çaresiydi. Daha önce birçok yol denemiş ancak ters tepmişti. Çocukken bu olaydan ne kadar da çabuk sıyrıldıklarını düşündü. Tasdiknamesini alır almaz yerini yurdunu değiştirmişti Hakan'ın. Şimdi ise bir türlü koparamıyordu bu sakallılardan oğlunu. Hakan ise, hâlinden gayet memnundu. Çünkü vakit denen nimet tamamen onun olmuştu. Bu nimeti derslerle ve tebliğle değerlendiriyordu. İş ile alakalı ise ay sonunda giren-çıkan listesini kontrol etmesi yetiyordu.

Depoda İslam'ı anlattığı iki genç vardı. Onlar da derslere gelmeye başlamıştı. Hakan huzurluydu. Öğrendikçe yüreğinde yanan ateş alevleniyor, alevlendikçe amelleri artıyordu. Neredeyse gece namazını hiç kaçırmamıştı. Artık yaptıkları ona yetmiyordu. Hep bir mahcubiyet içerisindeydi Rabbine karşı. Nimete nankörlük etmenin, yıllarını İslamsız geçirmiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu. Bu pişmanlık gözlerini yaşartıyor, dualarının yönünü belirliyordu.

Ev hayatı ise bu kadar huzurlu sayılmazdı. Zaman zaman tartışmalar yaşanmıyor değildi. Ancak Hakan, hocalarından aldığı nasihatlere harfiyen uyuyor, konuşma tartışmaya dönünce, konuyu kapatıyordu.

Hakan, çay ocağının mescid bölümünde, derse davet ettiği gençlerle ilgileniyordu. Kendisine verilen görevi en güzel şekilde yerine getiriyordu. Göreviyse yeni gelenlerle ilgilenmek, onlara İslam' ı anlatmaktı.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam kardeşim. Buyur otur. Seni kardeşlerle tanıştırayım.

— Memnun olurum abi. Sen müsaitsen, ocağa bir bakabilir misin? Ben kardeşlerle tanışırım bu arada.

— Müsaadenizle bakıp geliyorum.

— Estağfirullah müsaade sizindir.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam.

— Beni mi çağırdınız abi.

— Gel Hakan kardeşim. Hakkını helal et. Benim çıkmam lazım. Şu notu Mus'ab hocam size yollamış.

— Tamam. Allah *(cc)* razı olsun. Eve mi gidiyorsun abi?

— Evet, çocuk hastalanmış. Hastaneye götüreceğim.

— Allah şifa versin. Ciddi bir şey yoktur umarım.

— Allah razı olsun. Bilmiyorum. Bana da yeni haber ettiler.

— Arabanız var mı?

— Yok. Kardeşimde kaldı.

— Bende araba var. Dilerseniz beraber gidelim.

— İçeride işin bitti mi?

— Evet abi. Burada olan kardeşlerden biri ilgileniyor. Arkadaşlar çaylarını içip kalkacaklardı.

— Tamam, çok iyi olur. Sen beni eve bırak yeter. Kardeşimi aradım o da eve doğru geliyor.

— Nasıl isterseniz abi. Ben gece yanınızda kalabilir, arabayı size bırakabilirim.

— Biliyorum kardeş. Allah (cc) razı olsun. Ben haber etmiştim kardeşime. Sen müsaade al biz çıkalım.

— Ben hemen geliyorum.

Hakan, Ahmet abisini eve bırakmış, kendi evine gitmek için hareket etmişti. Bu gece erken eve gidiyor olması onu sevindirmişti. Erken uyuyacak sabah evden erken çıkacaktı.

Kapıyı açmak için anahtarını aramaya başladı. Kapıya yaklaştıkça içeriden sesler yükseliyordu. Dikkatlice dinledi konuşan babasıydı. Ne konuştuğu tam anlaşılmasa da, konunun kendiyle alakalı olduğu belliydi.

Kapıyı sessizce açtı. Durumu anlamaya çalışıyordu. Ahmet Bey o denli kızmıştı ki, kapının sesini dahi duymamışlardı. Hakan girişte kalakaldı. Babasının sesi kurşun gibiydi. Sinirlendiğini fark etti. Ama sabırlı olmalı meseleyi anlamalıydı. Çünkü artık kendi için yaşamıyordu. Yaşadığı şeyleri bildirmesi gereken bir kurum vardı. Ve babasının anlattıkları önemli şeylerdi. Dinledikçe ürpermişti.

— Ben sana dedim. Bu çocuğu polise ihbar edelim. Cezaevi bu tebliğcilerden iyidir. En azından yeri yurdu belli olurdu. Belki kalkar bırakırdı bu işleri. Gördün mü bak.

— Öyle deme bey. Tamam bir şeyler yap. Ama ne işi var benim Hakanım'ın mahpuslukta? Olur mu hiç? Ben konuş dedim arkadaş gibi. Sen hep kızdın. O da kalkıp odasına gitti. Hoş çocuktan kötü bir şey görmedim. Ben de korktum ama, şimdi rahatım. Sen böyle deyince.

— Sus kadın sus. Ne yapsam senin çocukların haklı zaten.

— Vallahi öyle değil Ahmet Bey. Sen bana haksızlık etme. Ben çocuk depresyonda, yanlış bir şey yapar diye korkuyordum. Allah'a hamd olsun, öyle değilmiş, ibadetlerini yapıyor, bizimle konuşuyor gülüyor.

— Sana teröristlere katılmış diyorum. Adam öldürüyormuş bunlar.

— Yapmaz benim oğlum öyle şeyler.

— Nimet Baş Komiser geldi diyorum. Ahmet Bey sen oğlunun kimlerle arkadaşlık yaptığını biliyor musun, dedi. Fazla sürmez alırlar oğlunu, dedi.

— Allah korusun, yel alsın ağzından. Almayın benim oğlumu ne zararı var size deseydin sen de.

— Hay Allah ne günlere kaldık. Polise karşı teröristleri mi savunsaydım?

— Yahu ne teröristi be adam. Sen ne teröristliğini gördün bu çocuğun. Yapmaz benim oğlum öyle şey.

— Koca devlet yanlış biliyor öyle mi. Kadın bu adamlar her şeyi biliyor. Hem bizi sevmese, iyiliğimizi istemese, gelip söyler mi? Adı varmış listelerde diyorum sana.

— Sen ne güne duruyorsun, sil adını listeden oğlumun.

— Sus, sus sen ne anlarsın kadın aklınla... Bak hâlâ gelmedi, tabi faaliyet yapıyordur.

— Yapmaz benim oğlum öyle şeyler.

Kapıda Hakan'ı görünce ikisi de şaşırmıştı. Kısa bir sessizlik oldu. Birbirlerine baktılar. "Bu ne zaman geldi" der, gibiydi bakışları. Hakan'ın selam vermesiyle şaşkınlıklarını attılar.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam, gel oğlum. Biz de babanla seni konuşuyorduk.

— Evet anne, duydum. Ama bir şey anlamadım. Benimle konuşursanız daha iyi anlarım.

— Anlamayacak ne var ha, anlamayacak ne var... Eşek sıpası...

— Dur bey yapma hemen. Tane tane anlatıver şunu.

— Ne tane tane anlatacağım. Adam ol oğlum, adam. Yoksa seni mahpuslarda tane tane edecekler.

— Hayırdır baba bir şey mi oldu?

— Oğlum devlet seni teröristler listesine yazmış. Bugün Nimet Komiser babana gelmiş haber vermiş. Senin iyiliğin için. Namazını kılsın, Kur'anı'nı okusun ama o adamlara takılmasın demiş. Hakan'ın suçu yok ama, arkadaşlarından dolayı devlet onu da listeye yazdı, demiş.

— Hiç öyle demedi. Yalan yakışıyor mu sana? Koca kadın oldun. Senin oğlun da onlar gibi olmuş. Devlet ismini listeye aldı. Tez zamanda alacaklar dedi. Anladın mı?

— Dur sakin ol baba. Allah'ın dilediğinden başkası olmaz. O'nun demesiyle...

— Sus ulan gebertirim seni. Neyin eksik ha. Neyini eksik ettim de o teröristlere gidiyorsun. Eve girdiğin yok. Hep onların yanındasın.

— Dünya olarak her şeyim tamam Allah'a hamd olsun. Ahirete ise hiçbir şeyim yoktu. Kardeşler de onu tamamladılar.

— Ne yani ulan, bizim ahiretlik bir şeyimiz yok mu? 5 vakit namazı kılıyoruz, iki defa hacca gittik. Zekatımızı veriyoruz ya. Yetmiyor mu bunlar sana?

— Tevhid olmadan yetmez. Şirkle beraber de bu saydıkların bir fayda vermez baba.

— Eee o zaman hepimiz terörist mi olalım? Adam mı öldürelim?

— Hâşa. Müslim olalım. Allah'ı hakkıyla birleyip, dini sadece O'nun için yaşayalım. Sadece O'ndan korkup, sadece O'na tevekkül edelim. O'nun hükümlerine göre yaşayalım. O'nun dostları dostumuz, düşmanları düşmanımız olsun. Sadece O'na dua edelim, aracısız O'na kulluk edelim. Sadece...

— Yeteer, yeter. Bunları bir sen mi biliyorsun, bunca hoca, âlim neden söylemiyor? Ben kendimi bildim bileli hocaların meclisinde otururum. Hiç duymadım böyle şeyler. Sen uyduruyorsun.

— Benim tüm söylediklerim, Kur'an'da mevcuttur. Getirip okuyayım istersen.

— Dur, dur. Bu kadar hafız boşuna mı okuyor Allah Kelamını, onlar ne diye görmüyorlar. Üç beş çocuk siz mi gördünüz?

— Yapma baba. Bir defa da beni dinle. Hiç dinlemiyorsun ki!

— Ne dinleyeceğim be! Dünün çocukları din anlatıyor.

— Oğlum, yavrum baban senin iyiliğini düşünüyor. Yoksa böyle söylemez, senin için üzülmese, seni sevmese bu kadar kızar mı?

— Eminim öyledir. Elbette beni düşünüyordur. Ama beni de bir dinlese daha güzel olmaz mı?

— Ben anlamam, o adamları bırakacaksın. Ben Ahmet Bey'in oğlu teröristtir, vatan hainidir dedirtmem. Evimde de öyle adam istemem.

— İstemezsen, diyecek bir şeyim olmaz. Hemen giderim. Ama beni bir dinlersen.

— Off Ahmet Bey, bak yine kızdın ne dediğini bilmiyorsun, haydi yatın, sabah konuşuruz güzel güzel.

— Ben ne dediğimi çok iyi biliyorum. Sen sus cahil kadın. Ben evimde te-rö-rist iste-mem! Bu kadar açık. Bu kadar hoca, din âlimi yanlış biliyor, bizim Hakan efendi mi doğru biliyor? Ne günlere kaldık Allah'ım.

— Anladım baba. Ben terörist değil, Müslimim. Sen beni böyle terörist görüyorsan, yapabileceğim bir şey yok, çünkü dinlemiyorsun. Ben birkaç eşyamı alıp çıkacağım.

— Defol, git o teröristleri annene babana tercih et! İslam'da anne babaya karşı gelmek var mı? Sana bunu öğretmedi mi Mus'ab Abin?

Hakan şok olmuştu. Babasının, Mus'ab'ın ismini telaffuz etmesi onu ürkütmüştü. Mesele tahmin ettiğinden daha karışık olmalıydı. Lafı uzatabildiği kadar uzatmalı, ağzından alabileceği her şeyi almalıydı. Babası bir taraftan bağırıyor, annesi de onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Babasına cevap verirken bir yandan da düşünmek zorundaydı. En iyisi konuşmayı uzatmak diye düşündü.

— İslammış, ne İslamı be, size mi kaldı İslam vay insanların hâline ki ne vay!

— Polis sana yalan söylemiş olamaz mı?

— Koca amir senin için mi yalan söyleyecek?

— Ne dedi ki bu kadar kızdın! Bir anlatsan...

— Anlatacağım hiçbir şey yok. Ben bu evde vatanına, milletine ihanet eden adam istemem. O kadar! Herkes kendine çeki düzen verecek!

Neymiş oy vermeyeceğiz, devleti sevmeyeceğiz, askere gitmeyeceğiz, okula gitmeyeceğiz... Eee başka beyefendi? Oldu olacak Ermeni olalım ya da vatanı peşkeş çekelim Yunan'a olsun bitsin. Sizin derdiniz o zaten. Oğlum Kürtlerden kime hayır gelmiş? Bölücü bunlar bölücü.

— Hangi Kürtler baba ben anlamadım. Bizim kardeşler var ama benden daha iyi oldukları kesin.

— Sen bizleri saf mı sanıyorsun? Sen donla sokaklarda koştururken ben siyaset yapıyordum. Hey gidi büyümüş de adam olmuş!

— Oğlum babanı dinle. O senin kötülüğünü ister mi hiç? Demek bir bildiği var adamın. Niye inat ediyorsun? Hem bak baban da söyledi, İslam'da ana babayı üzmek var mı? Biz sana hakkımızı helal etmezsek nasıl cennete gireceksin?

— Sizin hakkınız Allah'ın *(cc)* hakkının üstüne geçmedikçe başım gözüm üstünedir. Ama O'nun önüne geçti mi hiçbir şey yapamam.

— Biz sana namaz kılma mı diyoruz. Kur'an okuma mı diyoruz hâşa! Geçen Cemal Hoca da anlattı. Sizlerin beynini yıkıyorlar. İki ayet ezberlettirip âlim kesiliyorsunuz. Cemal Hoca mürekkep yalamış adamdır. Bilir.

— Hangi Cemal Hoca? Şu amcamla beraber, üç kağıtçıdır, fırsatı buldu mu soyar, sıkı pazarlık lazım diye, mevlit okuttuğunuz hoca mı?

— Şey, bakma öyle dediğimize, o hoca adamdır.

— Paranı teslim etmediğin adama, dinini nasıl teslim ediyorsun anlamış değilim baba. Allah'ın kelamını okurken, senin için kutsal olan mevlidi okurken çalıp çırptığına inandığın bir adamın, din hakkında sözlerine nasıl inanıyorsun anlamış değilim. Gerçekten tuhaf.

Bu son sözler Ahmet Beyi utandırmıştı. İyice öfkelenmiş, mahcubiyetini gizlemek

için daha fazla bağırmaya başlamıştı.

Hakan bu işin sonuçlanmayacağını anlamıştı. Bir iki kelime daha öğrenirim umuduyla uzattığı konuşma aleyhine dönmeye başlamıştı. Ahmet Bey, Hakan'ın evi terk etmeyişini, tehditlerden korktuğuna yorumlamış, tehdit dozunu iyice arttırmıştı. Bağırdıkça öfkesi artıyor, öfkelendikçe geri dönüşü mümkün olmayan sözler ediyordu. Hakan'ın son sözleri kendine gelmesini sağlamıştı. Ama artık çok geçti. Ayla Hanım durumun geldiği noktayı sezdiğinden sadece ağlıyordu. Arada kendine yönelik "Zırlama kadın!" sesiyle kendini sıksa da, biraz sonra tekrar devam ediyordu.

Hakan "Söyleyeceğiniz bir şey yoksa ben gidiyorum" deyip ayağa kalkmıştı. Ayla Hanım'ın engelleme çabaları, Ahmet Bey'in hışmına uğramıştı.

Hakan odasına yöneldi. Şahsi eşyalarını ve biriktirmiş olduğu paraları alıp çıkmak istiyordu. Ayla Hanım arkasından odaya geldiğinde, bilgisayarını çantasına yerleştiriyordu. Ne kadar yalvarsa da, iplerin koptuğunun farkındaydı. Hakan'ın kararlılığını anlayınca, geri dönüşü için konuşmaya başlamıştı.

— Babadır, birkaç güne siniri geçer. Gelir elini öper barışırsınız.

— Hayırlısı anacığım hayırlısı.

— Nereye gideceksin peki.

— Arkadaşlar var. Evleri müsait oraya gideceğim.

— Telefon et bana. Beni merakta bırakma, kurbanın olurum hasta olurum.

— Tamam anacığım merak etme, sonra telefon ederim. Şu arabanın anahtarları, bu da işle ilgili kağıtlar, babama verirsin.

— Arkadaşlarını ara bakayım. Müsaitler mi? Değillerse sen ne yaparsın gecenin bu saatinde?

— Müsaitler anne, evdeler. Oradan geldim biliyorum.

— Beni habersiz bırakma, tamam mı yavrum?

— Tamam anne.

— Hanıım, hanım!

— Geldiim, geldim.

— Ne yapıyorsun sen haa, bırak! Arkadaşlarını anne babasına tercih eden adamın yanında ne işin var, otur şuraya!

— Bari geçirseydim oğlumu.

— Oğlun batsın, otur şuraya otur!

Hakan son defa odasına baktı. Namaz kıldığı köşesine bakarken yüreği sızladı. Gözünün takıldığı yer, gözyaşlarıyla ıslanmış, duaları oradan Rabbine yükselmişti. Kapıya yöneldi. Ağır adımlarla dış kapıya yürüdü. Son bir defa helallik istese miydim

diye düşündü. Babasının hâlâ söylendiğini duyunca iyi bir fikir olmadığını karar verdi...

Kapıyı kapattığında hayatında yeni bir sayfa açıldığını o da bilmiyordu. Kapının sesi Ayla Hanım'ı çok etkilemişti. Hakan'ın bir daha dönmeyeceğini hissetmişti sanki "beğendin mi yaptığını" deyip odadan çıktı. Ahmet Bey de ağlamaya başlamıştı. Mağlup olmuştu. İşin bu noktaya varacağını hiç düşünmemişti.

Ayla Hanım yatak odasının camına koştu. Pencereden baktığında Hakan'ın apartmandan henüz çıktığını gördü. Bir an hatırladı. Acaba parası var mıydı? Hakan, Hakan diye kısık bir tonda seslendi. Hakan seslenenin annesi olduğunu görünce şaşırdı. Bekle işaretiyle beraber beklemeye başladı.

Ayla Hanım çamaşır ipinden mandal alıp, cüzdanında olan tüm parayı tutturup Hakan'a attı. Sokağı çıkana kadar arkasından öylece baktı. Sokağı dönmeden son defa geriye baktı. Bu geceye dair son hatırlayacağı şey, anneciğinin gözyaşlarını sildiği andı. Ayla Hanım ise onu sokak lambası altında el sallarken hatırlayacaktı.

Abdest aldı iki rekat namaz kılmak istiyordu. Bu onun adetiydi. Bir iş yapacağı zaman, bu surette Allah'tan *(cc)* yardım istiyor, elinden gelenin en güzelini yapıyor, sonucu Allah'a bırakıyordu.

Yorgundu, gözlüklerini temizleyip, yanda duran sehpaya bıraktı. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. İşin tüm detaylarını tekrar tekrar gözden geçirmişti.

"Allah'ım bizi ve Müslimlerin bizde olan sırlarını muhafaza et" diye duasını tekrarladı.

Salonda hareketlilik olunca yerinden fırladı. Hızlı adımlarla odanın kapısına yürüdü. Beşir Hoca kapıyı açıyorken, Serhat'la karşılaştı. Tebessüm ederek;

— Beni mi gözlüyorsun Serhat Kardeş?

— Estağfirullah abi, bir ihtiyacınız vardır diye kalkmıştım.

— Bak her geçen gün yaşlanıyorum. Artık takatim de azalıyor. Bir sebebi de sensin bilesin. Uzun yıllardır yanımdasın, daha hiç iş yaptırmadın. Olmaz böyle.

— Siz, bizden daha gençsiniz Allah'ın izniyle. Hem bizlerin size ihtiyacı çok. Allah *(cc)* başımızdan eksik etmesin.

— Allah razı olsun. Allah *(cc)* senin gibi gençleri bizden eksik etmesin. Seni ve yiğitleri ihlasa ve ihsana muvaffak kılsın. Nefsin ve şeytanın desiselerinden muhafaza etsin.

— Âmin abi.

— Hazırlıklar tamam mı?

— Her şey tamam Allah'ın izniyle. Kardeşler haber edince biz de çıkacağız.

— Çok iyi. Ben abdest alacağım. Sen hazır olunca bana haber edersin.

— İnşallah abi.

Bir saat sonra bekledikleri haber gelmiş, bulundukları evden ayrılmışlardı. Önemli bir toplantıya katılmak için yoldalardı. Son dönemde yaşanan olumsuzluklar, Beşir Hoca'yı bölge sorumluları ile yüz yüze konuşmaya sevk etmişti. Bu toplantı tehlikeliydi. Bir yanlış, cemaat tarihinin en büyük darbesine sebep olabilir, tüm önderler toplu yakalanabilirdi. Toplantı için bir ay kadar hazırlık yapılmıştı.

Çok uzun süren yolculuğun ardından, iki katlı, bahçeli, müstakil bir evin önüne yaklaştı araç. Kapıyı Serhat yaşlarında bir genç açmıştı. Beşir Hoca, bu gençleri her gördüğünde duygulanır, onlara dua ederdi. Kolay değildi. Onlar ömürlerini davaya adamış insanlardı. Onu en çok etkileyen de Serhat'tı. Onun gibi yüzlercesi olsa da, sürekli beraberliklerinden yalnızca onun hâllerine şahitlik etmişti. Yıllardır kendi yanında, bir evin içinde kalıyordu. Hiçbir zaman bıkkınlık veya sıkılganlık göstermemişti. Her zaman aynı canlılık ve şevkle işini yapmıştı. Bu düşünceler onda tekrar canlanmıştı.

Kapıyı açan genç, elini öpmek için müsaade istediyse de âdeti gereği geri çevirmişti. Genç, odanın kapısına kadar eşlik etmişti onlara. Kapıya varınca Serhat'ın işaretiyle geri dönmüştü.

Kapı açıldığında yaşanan manzara Serhat'ı çok duygulandırmıştı. Beşir Hoca'yı gören arkadaşları öyle bir fırlamışlardı ki oturdukları yer minderlerinden bu, sevginin, özlemin, hasretin göstergesiydi.

Her sarılan duygulanmış, bırakmak istemiyor gibi kucaklaşmışlardı. Gizlenmeye çalışılsa da gözyaşlarını gizlemek mümkün değildi.

Bu odada bulunanlar çok eski arkadaşlardı. Onlar harekete beraber başlamışlardı. Her bir araya gelişlerinde böyle duygusal anlar yaşanırdı. İbrahim Hoca'yı hiç unutmamışlardı. Onların ilk şehidiydi. Ardından Siraç Ağabeylerini şehit vermişlerdi. Yıllardır tutuklu olan iki kardeşleri daha vardı. Onları uğruna yanıp tutuştukları İslam davası bir araya getirmişti. Ayıran da yine davaydı. Davanın selameti, baskılar ve gözaltılar nedeniyle ayrı bölgelerde yaşıyor, kuryeler aracılığıyla haberleşiyorlardı. Son dönemlerde baskıların artması, görüşme süresini uzatmıştı.

Serhat bu muhabbet karşısında dayanamamış, dışarı çıkmıştı. Belki de duygulandığı kendi hasretiydi. İçinde yanıp tutuşan kavuşma isteğiydi, kim bilir?

Beşir Hoca kardeşleriyle bir araya geldi mi rahatlıyordu. Her biri fedakârlık abidesi

insanlardı. Onları görünce yükünün hafiflediğini hissediyordu. Bugün de öyle olmuştu. Öğlen namazını kıldıktan sonra, yemeklerini yediler. Hem sohbet ediyor, hem de hasret gideriyorlardı. Uzun mesafe ve meşakkatli yolculuktan geliyordu her biri. Birbirlerini görünce yorgunluklarını unutmuşlardı. İkindi namazını kıldıktan sonra, Beşir Hoca konuşmaya başladı.

— Kardeşler, her biriniz yorucu bir yolculuktan sonra buraya ulaştınız. Yapacağımız toplantı yorucu ve uzun olacak. Eğer dinlenme ihtiyacınız varsa dinlenin. Sonra toplantıya geçelim.

— Allah razı olsun abi. Her birimiz yorgunuz. Fakat başta sizi olmak üzere kardeşleri bir arada görünce, insan her anını beraber geçirmek istiyor. Siz gelmeden birer saat uyumuştuk. Siz de uygun görürseniz başlayalım.

— Allah razı olsun Cihat Hocam. İnşallah başlayalım. Allah'a *(cc)* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun. Sizler, toplanmadan yaklaşık bir ay önce, bu toplantıdan haberdar edildiniz. Bunun nedeni güvenliği sağlamanız ve toplantıya hazırlıklı gelmenizdi. Amacım bir arada konuşup, farklı bakış açısı, çözüm ve önerileri dinlemeyi sağlamaktı. Bunun daha faydalı olduğu tecrübelerimizle de sabit olmuştur.

Hepinizin bildiği gibi, hareketin büyümesi, farklı alanlarda çalışma yapması ve kıyam hedefi baskıları arttırdı. İlk zamanlar, mevcut itikad ve yaşayış, düşmanın gözünde bizleri marjinal bir grup sınıfına sokmuştu. Zamanla kardeşlerimizin gayretleri, Allah'ın *(cc)* yardım ve tevfiki bunun böyle olmadığını gösterdi. Allah'a hamd olsun, dine hizmet edeceğim diye, dinlerinden taviz verenler sahneden silinip gitti. Biz inanç ve izzetimizi muhafaza ettikçe, Allah *(cc)* bizi daha büyük hizmetlere layık gördü. Bu sürede yanıldığını anlayan düşman, farklı stratejileri devreye soktu. Bunların içinden en tehlikelisi, toplantının da ana maddesi olan muhbirleştirmedir. Bu anlamda tespit ettiğimiz tüm çalışmaları iki başlık altında inceleyebiliriz.

Sızma: Bu aslında muhbir olan insanların bir vesileyle cemaate sızdırılmasıdır. Bunların amacı cemaat içinde fedakar, takvalı, itaatkar bir profil çizip belli yerlere gelmektir. Bu sayede cemaati yöneten, yönlendiren aktif kadroyu deşifre edip, saf dışı bırakmak başlıca amaçtır. Bununla beraber bu yükselenlerin alttan gelen bir muhbir kadrosunu cemaate yerleştirme hedefleri vardır. Böylece istedikleri fitneyi yayacak, devletin elinde özel durumlar için yasadışı güç olarak kalacaktır. Allah'ın *(cc)* açığa çıkardığı ve konuşturmaya bizleri muvaffak kıldığı Berk adındaki muhbir bu projeyi detaylı anlatmıştır. Her birinize bu kayıt toplantı öncesi yollanmıştı.

Cemaatin yapısı, menheci, bu proje için uzun zaman gerekmesi, bunda başarısız olmalarına sebep oluyor. Bu insanların günahkarlıklarını gizlemesi de bir yere kadardır. Fakat bunların en büyük zararı ise ikinci başlıkta zikredeceğim hususa

katkılarıdır.

Muhbirleştirme: Cemaat çalışmalarına katılan insanların türlü yollarla, muhbirleştirmeye zorlanmasıdır ki bu en tehlikeli olanıdır. İçeriden çürüme, zarar görme de bu şekilde oluyor. Birinci sınıfta çalışan insanlar, cemaat içinde yükselemese dahi, muhbirleştirmeye müsait insanları tespit edip üstlerine rapor ediyor. Daha sonra her yol denenerek bu insanlar üzerinde baskı kuruluyor.

Bu toplantının amacı ise; kullandıkları yöntemler, bunların nasıl engelleneceği ve karşı taktikleri geliştirip bu durumu lehimize çevirmektir. Bu başlıklar altında fikirlerimizi paylaşıp, bir sonuç elde edecek, böylece önümüzdeki dönemin yol haritasını çıkarmış olacağız.

Her birimiz yaşayarak ve iliklerimize kadar acılarını tecrübe ederek gördük ki, bir harekete en büyük darbe bu yolla vurulur. Zorluklar, işkenceler insanı yıldırmazken, ihanet ve münafıklar insanı bezdirir. Hareketin şevkini de kırar. Gerek İslam tarihinde, gerek yakın tarihte en büyük sorun bu meseledir. Kur'an'ın büyük bölümünde münafıkların anlatılması, ve onlar için "Asıl düşman onlardır, dikkat et" denmesinin hikmeti de budur.

Her türlü zorluk, zulüm ve istibdat zamanla aşılır. Fakat ihanet zordur. Onun tarihe ve asırlara vurduğu ağır bir zillet yükü vardır. Bir defa tuttu mu, ondan ve ağırlığından insanları korumak mümkün değildir. Şimdi sözü sizlere bırakıyorum. Sizin bölgenizde fark ettiğiniz ve önemsiz addettiğiniz bir tespit, başka kardeşiniz için hayati öneme sahip olabilir. Bu noktayı önemseyip, tüm çalışmalarınızı paylaşın. Allah *(cc)* ecrimizi versin. Bizi hayırlı sonuca muvaffak kılsın.

— Âmiiinn.

— Cihat Hocamdan başlayalım müsaadeniz olursa.

Beşir Hoca'nın düşündüğü gibi çok verimli bir toplantı olmuştu. Her biri yılların tecrübesi ve yoğun çalışma ürünü olan düşüncelerini paylaşmıştı. Her biri diğer kardeşini dikkatle dinlemiş, tüm konuşulanları not almıştı.

Not alan biri daha vardı. Serhat belirlenen başlıkların altına konuşulanları not ediyordu. Ayrıca konuşmaları kayıt altına almıştı. Küçük aralar dışında on saatlik bir toplantı yapılmıştı. Akşam ve yatısı namazlarını cem etmek suretiyle kıldılar. Beşir Hoca herkesin dinlenmesini, sabah bir oturum daha yapılacağını söylemişti. Derlenen bilgiler sonuç halinde tekrar değerlendirilecek, sonra ayrılacaklardı.

O geceyi dinlenerek geçirdiler. Serhat'ın tüm ısrarlarına rağmen Beşir Hoca iki saat uyuduktan sonra kalkıp, konuşulanlar üzerinde çalıştı. Sabaha hazır olmalıydı. Toplantıdan herkes çok memnun olmuştu. Kardeşlerin farklı bakış açıları ve önerileri ufuklarını açmış, hem de hasret gidermişlerdi. Sabah namazını beraber kılıp, kahvaltı

yapmışlardı. Kahvaltı sonrasında Beşir Hoca söz alıp, konuşmaya başladı.

— Bu güzel birlikteliği nasip ettiği için Allah'a (cc) hamd olsun. Hepinizi mükâfatlandırsın. Sonuç olarak elde toplananlar, aynı zamanda yol haritamızdır. Her birimiz elimizde toplanan sonuçları kontrol edelim, eksikleri giderelim. Son olarak söylemek istedikleriniz olursa, onları da konuşmuş oluruz. Serhat kardeşimiz okumaya başlayacak:

SIZMA

Genelde cemaat bireylerinin dikkatini çeken kimlikleri kullanıyorlar. Mühendis, doktor, zengin gibi Bir anda bu ünvanı ve dünyayı İslam için terk etmiş oluyorlar. Bu da tevhid ehlinin dikkatini çekiyor.

İlişkilerine azami dikkat ediyorlar. Sınırlı saatlerde Müslimlerle beraber oluyorlar, bu sürede de bir yanlış yapmamak için çabalıyorlar.

İslam'la ve cemaatle tanışma bağlantıları genelde kapalıdır. Sorulan sorulara yüzeysel cevaplar veriyorlar.

Aile ve iş hayatları iddia ettikleri bir bahaneden dolayı Müslimlere kapalıdır. Bu şekilde, sınırlı saat dışında görülmemeyi sağlıyorlar.

HEDEFLERİ

Cemaat içinde yükselip, saygın konuma ulaşmak. Böylece cemaat yönetimini deşifre edip, pasifize etmek. Önderleri olmayan cemaat, başsız vücut gibidir mantığıyla hareket ediyorlar.

Alttan muhbir kadroları cemaate dahil edip, kritik görevlere getirmek.

Cemaat içinde hastalıklı, zayıf, şahsi problemleri olan insanları tespit edip, muhbirleştirilmesi için sisteme teklif sunmak.

YAPILACAKLAR

Kim olursa olsun, cemaatle nasıl, ne şekilde, kim aracılığı ile tanıştığının belli olmasını sağlamak. Böylece problemli bir şahsı Allah (cc) izhar ederse, onun cemaate bulaştırdığı tüm insanlardan haberdar olmak.

Her insana aynı muamele ve aynı süreci tatbik etmek. İnsanların kimlikleri ve gelişim süreçleri ne kadar dikkat çekse de, aynı eğitime tabi tutulmalarını sağlamak.

Kardeşlik bağını ve sosyal faaliyetleri güçlendirmek. Böylece herkesin her anını farklı hâl ve ortamlarda görme şansına sahip olmak.

Bireysel olarak kardeşleri uyarmak. İlgilendikleri her şahsı, farklı mekanlarda görmeye çalışmalarını istemek.

MUHBİRLEŞTİRME

Her konuşmacının dikkat çektiği en uzun konudur.

Seçilecek insanların özellikleri:

Muhbirlik teklif edecekleri insanlarda bir takım vasıflar ararlar. Bunlar genelde ahlaki hastalıklardır. Konuşmada zikredilenleri sıralayacak olursak:

Kibirli insanlar: Uyarılmaktan hoşlanmayan, uyarıldığında hoşnutsuzluğu belli olan insanlar.

Eleştiri ahlakına sahip olanlar: Her baktıkları şeyin kötü yanını gören, bardağa hep boş tarafından bakanlardır. Konuşmaları hep yıkıcıdır.

Suizan problemi olanlar: Bunlar her konuda zan yaparlar. Bir olayın birden fazla yönünden, kötü olan tarafını alırlar. Zamanla kendi zanlarını yakin seviyesinde görürler. Müslimlere dair müthiş bir güvensizlik içindedirler.

Kınanma korkusu olanlar: Bu ihlassızlığın göstergesidir. Onlar için mühim olan, insanların beğenmesi ve kınamamasıdır. Bu hastalık başlangıçta gerginlik olarak boy gösterir. Sürekli gergindirler. Her söylenen söz veya eleştirinin onlara yönelik olduğunu zannederler. İkinci adımı yalandır. Olmayan şeyleri var gibi gösterip, onları inkar ederler. Sonu ise nifak.

Bahaneci insanlar: Her olumsuzlukta sürekli bahaneleri vardır. Asla bahanesiz nasihat kabul etmezler.

Tahammülsüz insanlar: Kendi hatalarında sınırsız tahammül ve anlayış beklerler. Başkalarına karşı tahammülsüzdürler.

Öfkeli insanlar: İçleri Müslimlere karşı öfke doludur. Kafirlere olması gereken tüm öfkeleri İslam'a ve ehlinedir.

Sürekli problemleri vardır: Biri onlara kızmış, haklarını yemiş, anlamamış, zulüm etmiş vs. Sürekli şahsi problemleri vardır. Dünyada en büyük dert onlarındır.

Meraklı ve boş gündemlere sahip olanlar: Amel yapmaktan çok magazine meraklıdırlar. Çevredeki Müslimlerin hakkında veya kendileri dışındaki insanlardan konuşmayı çok severler. Bilinçsiz muhbirdirler. Her daim Müslimlerin durumunu konuşarak haber taşıyıcılığı yaparlar.

Kendi doğruları olanlar: Her söylenene mutlaka bir 'ama'ları vardır. Zahiren itaat etseler de, içlerinden bir ses sürekli "Şöyle olsa daha iyi olmaz mı?" der.

Üzerinde ısrar ettikleri, gizli günahları vardır.

BUNLARIN TESPİTİ

Sistem bu tipleri şu yollarla tespit ediyor.

Telefon konuşmaları: Dinlenilen telefon konuşmalarında bu vasıflardan bazısı açığa çıkınca üstüne gidiyorlar.

İçeride yer alan muhbirlerin bildirmesi.

Gözaltı esnasında sordukları sorular, şahsın ürkekliği, gerginliği gibi şeyleri fark edince üzerine gidiyorlar, teklifte bulunuyorlar.

Son zamanlarda bunun için kendilerine çalışan avukatlar kullanıyorlar. Baro avukatı adı altında, şahsen istenilen minvalde ifade verdirip, arkadaşlarının duyması gibi tehditlerle korkutuyorlar.

Ailelerle görüşüp, şahıslar üzerinde baskı kurma: Şikayetçi olan aileleri takip edip, işin peşini bırakmıyorlar.

Tuzak kurma: Bayanları kullanarak veya sapıklık ortamlarıyla kişiye günah işletip, bunun kaydıyla şantaj yapma. Şu ara tüm bölgelerde tespit edilen bir durumdur.

Telefonla rahatsız edip, kişiye kadın musallat etme.

Komşuluk, iş yeri gibi ortamlarda kadın aracılığıyla ayak kaydırma.

En çok görüleniyse internet üzerinden, kişilerle irtibata geçip, tuzak kurma.

Her birinin sonunda bu şantaj kasetlerinin yayılarak kişinin rezil edileceğiyle tehdit ediliyor. Hepsinde ortak nokta, başta çok basit bilgi veya ifade vermesini istiyorlar. Sonrası geliyor.

YAPILACAKLAR

Konu, sorumlu olan arkadaşların gündeminde tutulacak.

Eğitim merhalelerinde, bu maddeler gözetilerek eğitim verilecek. Çoğu insan bu tuzaklara bilgisizlikten düşüyor, sonra çıkmak istese de çıkamıyor.

Ahlak ve tezkiye eğitimine önem verilecek. Bu surette insanların ahlaki hastalıklardan kurtulmasını sağlanacak.

Bu insanların zamanında tespit edilmesi, kontrol altında tutulması sağlanacak. Özellikle yeni gelen insanlarla temasları kesilecek.

Kişilere gündemi, çalışmadan sorumlu arkadaşlar belirleyecek. Farklı gündem tespit edildiğinde, hemen kaynağını bulmaya çalışılacak.

Kardeşlerin gördükleri, duydukları meseleleri cemaate iletmeleri sağlanacak. Bu meselenin olanca tafsilatıyla izah edilmesi, örneklendirilmesi, onlar için önemsiz olan bir hususun, yönetim tarafından önemli olabileceği iyice yerleştirilecek.

Kadınlar bu noktada bilinçlendirilecek. Hıyanet ehli olan insanlarda ilk çözülme ahlaki alanda oluyor. Bunu da ilk fark eden eşleri oluyor. Şayet zamanında cemaati haberdar etseler, eşlerini kurtarma fırsatı olacaktır. Kınanma korkusu, kocamı rezil ederim anlayışı kadınları bundan alıkoyuyor. Oysa belirgin ahlaki zaafların baş gösterdiği insanlar, zamanla daha kötüye gidebiliyor.

Özellikle bu konuda yaşanmış örnekler kadınlarla paylaşılabilir. Tüm hainleri ilk eşleri fark ediyor, fakat zamanında bildirmemeleri ya zamanla onları da bu ahlaksız

yaşama çekiyor ya da sonunda acı gerçekle karşılaşmış oluyorlar.

Cemaat-Fert ilişkisi anlayışı sağlam temellere oturtulacak.

Bireyler cemaat tarafından uyarılmayı şeref kabul etmelidirler. İnsanı, ancak onu seven ve düzelmesini isteyenler uyarırlar.

Ayrıca cemaat, hiçbir çıkarı olmadığı halde bu insanlarla ayrım yapmadan ilgileniyor. Onların dinî ve ahlaki eğitimini üstleniyor. Uyarı yapmak da bunun bir parçasıdır. Allah *(cc)* Kur'an'da Peygamberini *(sav)* dahi uyarıyor. Şayet hata yapmak, uyarılmak kötü bir şey olsa, Allah *(cc)* Rasûllerini uyarmaz, bunu da insanların okuduğu kitaba yerleştirmezdi.

İnsanların hatalarını itiraf edecekleri zemin oluşturulmalı. Çoğu insan cemaatin kural ve ahkam uygulama boyutunu gördüğünden onun sert yüzüyle muhataptır. Oysa cemaatte asıl olan merhamettir. Hata yaptık diye bizi zayi edecek, cemaat olamaz. Bizi zayi edecek olan insanlar, ta en başta bizimle ilgilenmezdi. Bu anlayışın ciddi bir şekilde yer etmesi sağlanacak.

Çıkan sonuçların madde madde yazıya dökülüp, düzenlenmiş halidir bu.

Allah *(cc)* razı olsun Serhat kardeşimizden. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Hiç kimseden ses çıkmamıştı. Bu sessizlik toplantının bittiğini gösteriyordu. Gönüller ayrılmaktan yana olmasa da, her birini bekleyen yığınla iş vardı.

Sokağın başında durup, karşıda yeni açılan iş yerine baktı. Bir tuhaflık vardı. Evin kapısını gören bu iş yeri de neyin nesiydi. Uzaktan bir büroyu, danışma merkezini andırıyordu. İyi de bu mahalle arasında ne işi vardı bunun. En iyisi, bakkal Celal'e sormak, diye içinden geçirdi.

— Selamun aleykum Celal Amca.

— Aleykum selam Mus'ab, gel gel. Çay demledim bir çay içelim.

— Sağ olasın Celal Amca, ben eve geçeceğim. Ekmeğin var mı?

— Bu saatte ne ekmeği yeğen, saat kaç oldu?

— Biliyorum belki kalmıştır dedim.

— Gel, gel sana bir çay doldurayım.

— Eee kurtuluş yok dolduralım.

— Sen var ya evde bile böyle çay içmemişsindir. Eski çaycılardan kim kalmış? Bir Celal Amcan bir de bizim Hıdır. O da gelir şimdi.

— İşler nasıl Celal Amca.

— Şu büyük marketler bizi mahvetti. İnsanlar ara ihtiyaçlarını alıyorlar. Alış verişi büyük marketlerden yapıyorlar. Ama hamd olsun, rızkımız çıkıyor.

— Şükür, şükür. Şurası yeni mi açıldı Celal Amca.

— Evet, evet. İki üç gün oluyor.

— Neymiş öyle mahalle arasında.

— Valla, içinde bir masa iki sandalye var. Dün sigara almaya geldiler sordum. Emlakçı olacak dediler.

— Haydi hayırlısı. Allah rast getirsin. Burada emlakçı iş yapmaz ama.

— Zaten tuhaf adamlar. Öğlen açıp, iki saat sonra kapattılar hep.

— Çay için sağ ol amca, çok güzel olmuş. Ama evdeki daha güzel haberin olsun.

— Ula cüzdansız, bizim zamanımızda vefa adamdı, şimdi semt adı oldu.

— Dur Celal Amca dur, ben anlamam o dilden. Tekrar sağ ol kolay gelsin.

— Ula bir gün de Allah razı olsun de be. Sen bana onu dedin mi ben gözü açık gitmem.

— Olmadı ama kaç defa konuştuk.

— Valla öyle... Konuştuk.

— Hani ben haklıydım, böyle Müslimlik olmazdı! Ne oldu yine başa mı döndük?

— Yo, yine sen haklısın, haklısın da zor Mus'abım, zor. Hele bu yaştan sonra. Dua et sen bana.

— Allah hidayet etsin. Kolay gelsin.

— Eyvallah, eyvallah.

İçine bir kuşku düşmüştü. Burada emlakçı olmaz. Herkes hatırla ev kiralayıp satar. Hem öyle tabelasız günde iki saat iş yapan emlakçı mı olur? Hayırlısı diyerek eve doğru yürüdü. İş yerini sormak için uğradığı Celal Amca, sohbeti uzatmıştı.

Eve geldiğinde, kapının önünde hiçbir ayakkabı yoktu. Annesinin komşularda olduğunu düşünerek kapıyı açtı. Ev boştu.

İki dakika geçmemişti ki kapı çaldı. Tam kapıya yetişmişti ki açıldı.

— Yani Nesibe Hanım, madem anahtarın var, niye kapıyı çalıyorsun? Haydi çaldın niye anahtarla açıyorsun?

— Bak hele, bir kapıyı açtı bu kadar söylendi. Böyle mi öğrettik biz sana? Aç mısın oğlum?

— Açım. Hem de çok. Hem de yorgunum.

— Sen geç, ben hemen yemek hazırlıyorum. Çıkacak mısın tekrar?

— Hayır, evdeyim. Hayırdır?

— Hayır hayır, seninle konuşacağım biraz.

— Yemeği beğenirsem olur, beğenmezsem olmaz.

— Şımarma hemen. Konuşacağız.

— İyi madem, bugün herkes benimle konuşuyor, hayır olsun bakalım.

Mus'ab ev kıyafetlerini giymiş, oturma odasına geçmişti. Nesibe hanım sofrayı kısa zamanda hazırlamıştı. Mus'ab yemeğini yerken çay demlenmiş, hazır bekliyordu.

Mus'ab'ın aklında olan odasına geçip, kitap okumaktı. Yemekten sonra yeltendiyse de Nesibe Hanım konuşmak istediğini hatırlatıp onu durdurmuştu.

— Nasıl gidiyor Mus'ab efendi.

— Hamd olsun iyidir. Biraz yoruluyorum başka sıkıntım yok.

— Yorulacaksın tabi, cennet ucuz mu?

— Değil, değil elbet. Herhâlde bana cennetin fiyatını anlatmak için alıkoymadın?

— Yok değil. Seninle mesele konuşacağım.

— Valla meclis bile bu kadar zamanda memleketin meselesini konuşuyor. Bak merak ettim, neymiş bu mesele?

— Bizim Hacer vardı hani hatırlıyor musun. Ayşe teyzenin büyük kızı.

— Ayşe teyze? Eski komşumuz olan mı?

— Oğlum senin kaç tane Ayşe teyzen var? Benim öz kardeşim.

— Hım, görüşmeyeli çok oldu anacığım. Hiç aklıma gelmedi.

— He öyle. O mendebur Cengiz müsaade etmiyor. Neyse onun kızı Hacer'i hatırladın mı?

— Yani çocukları olduğunu anımsıyorum. Ama tam hatırlamıyorum

— Hacer diye bir kızı vardı. Büyük olanı. O İslam'la tanışmış. Hem de hicret edip cemaate katılmış.

— Maşallah. Ne güzel.

— Öyle öyle, nasıl mutlu oldum anlatamam. Bugün söylediler hem şaşırdım hem sevindim.

— Allah mübarek etsin. Çok güzel.

— Beni oraya götüreceksin, kızımı göreceğim.

— Tamam izin alayım, ilk fırsatta gideriz. 2 saatlik yol.

— Bir de seni götüreceğim.

— Nasıl yani anlamadım?

— Anlamayacak ne var, senin evlilik işin bana bırakılmamış mıydı?

— Evet.

— Madem yeğenim hicret etmiş, sizi görüştüreceğim, eğer ikiniz de olur derseniz, bu iş olur hayırlısıyla.

— Hım, ne diyeceğimi şaşırdım. Tuhaf.

— Oy, sen utanır mıydın şımarık?

— Yok anne ya. Dur şimdi. Böyle birden teyze kızı, hicret, evleniyorsun.

— Ben anlamam. En kısa zamanda gidiyoruz haberin olsun.

— Haber etseydin cemaate.

— Merak etme, ettim. Etmez olur muyum? Cevabı olumlu gelirse gideceğiz zaten. Çok mutluyum çok.

— İkinciyi de baba tarafından alırsam kabul. Yoksa olmaz tarafsız gelin isterim ben. Senle yeğenin bir olup bana çok çektirirsiniz.

— Bak şuna, ben evlenmem diyene bakın hele. Daha dereyi geçmeden ikinciyi konuşmaya başladı.

— Eee sünneti bizler ihya etmesek, kim edecek anacığım?

— Tüm sünnetleri yaptınız, bir bu kaldı. İşine bak ikinciymiş.

— Bir kadını anlamak, dünyayı anlamaktır diyen adamı şimdi anladım. Evlenmem dersin kızar, tamam evlenirim dersin yine kızar. Anacığım iki gün sonra görüş var. İstersen abimin onayını alalım. Her hâlükârda haberi olsun.

— Anan sana kurban olsun. Benim oğlum şımarıktır; ama düşüncelidir. Ona sormadan olur mu?

Nesibe Hanım duygulanmıştı. Mus'ab anlayınca yine müsaade isteyip odasına geçti. Kitabı eline aldı, sandalyeye oturdu. Tekrar kapatıp, yerinden kalktı.

— Gel de oku şimdi!

Dairede buz gibi hava vardı. Tek bildiği şeyi yapmıştı yine. Bağırmış, çağırmış, hakaretler savurmuştu. Son zamanlarda hep böyleydi. Ne zaman bağırıp, parlayacağı bilinmezdi. Herkes diken üstünde gibiydi. Aralarında çekiştirseler de, yanında saygıda kusur etmiyor, hatta yalakalık dahi yapıyorlardı. Görevinin çok ağır olduğunu, çok çalışıp dinlenemediğini zikrediyorlardı.

3 no'lu ekip heyecanlıydı. Yarım saat sonra odamda olun toplantı var denmişti. Ortada bir mevzu yokken bu ne toplantısıydı. Dört kişilik ekip Deniz'in odasında toplandılar. Bu ekip müdürün oluşturduğu seçme ekipti. Özel görevleri vardı.

— Lan Deniz hayırdır, yarım saate toplantı varmış.

— Valla bilmiyorum devrem. Öyle buyurdu Zerdüşt.

— Yine heyheyleri üstünde.

— Ne oldu acaba?

— Ne olacak uşaklar, evde dominant karı buna kükremiştir, bizimki de hıncını bizden alacak.

— Valla sizden korkulur ha. Durun hele, odaya girince öğreniriz.

— Yav neyi öğreneceğiz. Toplantı konusu fırça.

— Bu müdür var ya, çok konuşuyor. Şeytan diyor git bunun önceden çalıştığı yeri bul. Amirleriyle konuş. Ne mal olduğunu kaydedip, teşkilata dağıt. O bizim gibiyken şöyle polismiş de, böyle kahramanmış da, oy anam oy. Biz de yedik.

— Şu tebliğcilerle ilgili gelişme var mı?

— En azından bir şey sordu mu söyleyelim.

— Aynı şeyler.

— İnternet işinde bir gelişme var mı?

— Aynen devam üç kişi vardı hâlâ ilgileniyoruz.

— İyi de devrem böyle olmaz ki, bu deli kuyuya taş attı biz de uğraşıyoruz. Dur önce ben şunun odasına gideyim mevzu nedir öğreneyim. Sever beni kerata. Kırmaz.

— Valla devrem, büyük adamsın, haydi bakalım.

Aralarında yaptıkları konuşma normaldi. İlişkilerinde sevgi saygıya dair eser yoktu. Herkes birbirinin arkasından konuşuyor, ğaliz küfürler ağızlardan çok rahat çıkabiliyordu. İlginç olan amirler de bunu biliyordu.

Günaydın diyerek, bir bir içeriye girdiler. Daha yarım saat olmuştu, küllükte üç sigara izmariti vardı. Odaya hakim olan sigara dumanıydı. Evde sigara içmediğinden, dairede içebildiği kadar içiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, çaycı kapıyı açıp çayları getirdi. Vasıl Bey bir sigara daha yaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra, söze başladı.

— Toplanma nedenimiz, durum değerlendirmesi yapmak içindir. Biliyorsunuz son zamanlarda çok yoğun çalışıyoruz. Nedeni yukarıdan gördüğümüz baskılardır. Memleketin en kritik noktasındayız. Fakat sizler işin ciddiyetini anlamıyorsunuz. Ne yaparsak yapalım, çalışma temponuzu etkileyemiyoruz. Son durum nedir? Bir gelişme var mı?

— Müsaadenizle amirim. Üç arkadaşla ilgileniyoruz. İnternet üzerinde yaptığımız çalışma iyi gidiyor. Bunlardan özellikle birinin çok şey bildiğini düşünüyoruz.

Şu an Bahar arkadaşımız konuşma hâlinde. Müstehcen konuları konuşmaya başlamışlar. Muhtemelen yakın zamanda buluşmak isteyeceklerdir. Sonrası çok kolay.

— Bunda yeni olan ne var anlamadım Deniz.

— Şey amirim, ben mesafe kat ettiğimizi anlatmak istemiştim.

— Ne mesafe, ne mesafe, gözlerim yaşardı bu azmin karşısında.

— Amirim müsaadenizle, Mus'ab denen gencin evinin yanında yer açtı arkadaşlar. Ayrıca önemli olabilir diye söylüyorum. Geceleri yalnız olarak mezarlığa gidiyor. Bu bir ay içinde iki defa oldu.

— Ne yapıyor mezarlıkta?

— Babasının mezarı başında oturup, öylece bekliyor.

— Çok güzel. Bak bu iyi. Bunu seninle özel olarak konuşacağız.

Ailelerle ilgili görüşmeler ne oldu? Sen ilgileniyordun değil mi Cem?

— Evet müdürüm. Fakat şu ana kadar elle tutulur bir şey olmadı.

— Kaç kişiyle irtibata geçtiniz?

— Şu an uygun aileleri tespit ediyoruz.

— Ulan oğlum siz ne zaman adam olacaksınız ha! Ben sana ne demiştim. Bu konu önemli, bu yurt genelinde başlayan bir proje diye. Yakında rapor isterler muhakkak. Ben ne yazacağım. Cem Bey uygun aile seçiyor. Kız verecek oğullarına da, ailesi de iyi olsun diyor, böyle mi rapor yazayım. Hey Allah'ım sen sabır ver.

— Şey müdürüm, biz...

— Kes, kes. Şey, ımm, kem küm. Boş konuşana kadar ailelerle irtibata geçseydin hemşerim.

— En kısa zamanda, halledeceğim müdürüm.

— Göreceğiz bakalım.

— Müdürüm, tekrar özür dileyerek bir konuda tavsiyelerinize başvurmak istiyorum.

Aileleri buraya davet ettiğimizde konuşacağımız konular belli. Fakat üslup ve yöntem konusunda acemiyiz. Nasıl davranmamız gerektiği konusunda sizden bilgi alabilir miyiz? Yıllardır oluşan bir tecrübeniz var.

— Anladım. Yardımcı olmaya çalışırım tabi.

En önemli olan ilk aradığınız andır. Çok dikkatli konuşun. İlk intiba çok önemlidir. Onlara yardımcı olmak istediğiniz çok net olarak anlaşılsın. Korkmasınlar.

Buraya geldiklerinde, derli toplu bir odaya alın. Odaya kimse girip çıkmasın.

Oğullarını övün. Senin oğlun aslında çok iyi. Ama bu adamlar tehlikeli, kandırmaya çalışıyorlar. Temiz çocuk. Korkumuz yanlış bir şey yaptıracakları falan. Bir kağıt yazın, ifade gibi. Cemaat şu şahsı canlı bomba yapacak gibi. Militanın ifadesi deyin.

Biz size yardımcı olacağız siz de bize deyin.

Gördüklerini, bildiklerini anlatmalarını sağlayın. Ayrıca tekrar görüşmek için yol arayın. Gerekirse ifade verdirin, şikayet dilekçesi gibi. Şu yeni yetme savcılar da çok konuşmamış olur hem...

— Çok teşekkür ederim müdürüm. En kısa zamanda çalışmalara başlayacağımdan emin olabilirsiniz.

— Tamam, on beş gün içinde sonuç almanızı umut ediyorum.

— İyi günler müdürüm. Bize bir emriniz yoksa çıkalım.

— Çıkabilirsiniz. Deniz sen kal.

— Emredersiniz efendim.

Herkes çıkınca, Vasıl bey ses tonunu düşürerek konuşmaya başladı.

— Beni iyi dinle. Sen zeki bir polissin. Senin yükselerek çok iyi yerlere geleceğine inanıyorum. Ancak bu öyle eften püften projelerle olmaz. Daha parlak fikirler üretmelisin.

— Nasıl yani amirim?

— Ürettiğin proje ses getirmeli.

— Anlayamadım efendim. Ses getirecek ne olabilir ki?

— Biraz düşünsen bulacaksın aptal...Devletin bekası, selameti, güvenliği için her yol denenebilir öyle değil mi Denizcim.

— Ta.. tabi efendim.

— Mesela kaçırma, kardeşi kardeşe düşürmek için çeşit çeşit fitne, işkence, hatta belki de adam öldürme... Anlıyor musun beni?

— Ee.. Evet efendim.

— Sence hangi yolu seçelim biz Deniz? Öyle birini söyle ki yarın oturacağın amir koltuğunda gururun bu proje olsun.

— Bilmem siz daha iyi bilirsiniz.

— Deniz.. Deniz... Bence Mus'ab efendi ve şu toptancının oğlu üzerinden düşün.

— Sahi mi efendim? Ya ortaya çıkarsa.

— Pardon... Kim çıkaracak? Polis olan sen değil misin? Üstü açılırsa örteceksin. Hem bu olayı gerçekleştirip cemaat içinde fitne ateşini tutuşturduktan sonra belki bir ilçeye emniyet müdürü dahi olabilirsin.

— Ne demek istediğinizi anladım efendim. Ben gereken planı yapacağım. Şimdi izninizle hemen çıkayım.

— Heyecanlanma lan... Emniyet müdürü deyince ağzın kulaklarına vardı. İnşallah

eline yüzüne bulaştırmazsın.

— Olur mu efendim? Siz bana bırakın.

— Haydi göreyim seni.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam.

— Bekletmedim inşallah.

— Yo, yeni geldim. Araba nerede? Bu sefer yürümeyeceğiz arabayla gideceğiz.

— Araba yok.

— Öyle mi?

— Maalesef.

— Sağlık olsun önemli değil.

— Araba acil lazımsa taksiyle gidelim.

— Yok, yok, şuradan yürüyelim bir çare düşünürüz.

— Sana kahvaltı ısmarlayacaktım, şu tepedeki yere çıkacaktık. Hem sohbet ederiz diye düşünmüştüm.

— Anlatırım tafsilatını, galiba hiç araba olmayacak.

— Hayırdır, bir sıkıntı mı oldu?

— Dün gece evden ayrıldım.

— Sıkıntı mı oldu?

— Her zamanki tartışmalar diyelim. Ama bu sefer babam, ben evimde terörist istemem dedi. Ben de çıktım.

— Allah kabul etsin, ecrini versin.

— Nerede kaldın?

— Gece mekana gittim. Kardeşlerle kaldım. Sabah seninle buluşacağım için bir şey anlatmadım. Sana anlatırım dedim.

— Hım, bir yerde oturalım istersen.

— Sen nasıl istersen abi. Madem niyet etmişsin, şu tepeye çıkalım. Hem açılmış oluruz.

— Tamam inşallah.

— Yürüyelim istersen.

— Ne yaptın? Oraya yürünür mü?

— Otobüsle yamacına kadar gideriz. Oradan taksiyle çıkarız.

— Çok iyi olur.

Yol boyunca pek konuşmamışlardı. Havadan sudan denecek konuşmalar yapmışlardı. Yükseğe çıktıkça, manzara belirginleşiyordu. İnsan burada nefes aldığını hissediyordu. İçe çekilen oksijen ciğerleri yakıyordu adeta. Çiçekler, kurulmuş bahçeler, burası orman lokantası denecek bir yerdi. Tamamen doğal. Yukarıdan akan dere, sesiyle insanı tedavi ediyordu. Aşağı inen su, adeta insanı da beraberine alıp götürüyordu.

Suya en yakın yere oturdular. Masaları bir ağacın dalları altındaydı. Hava serindi. Üşümüşlerdi. İkisi de manzaraya dalmıştı. Su, hava, ağaçlar ve manzara. İnsan kaybettiklerini buluyor gibiydi. Hiç konuşmadan saatlerce oturabilirlerdi.

— Hayırlı sabahlar, hoş geldiniz ne alırdınız?

— Biz iki kişilik kahvaltı alalım.

— Çaylar nasıl olsun?

— Duble olsun.

— Közlü semaverimiz var isterseniz çayı onda verelim.

— Kahvaltı yapalım sonra sen bize semaver getir.

— Usta menemen yapıyor musunuz?

— Kahvaltıya dahil değil ama, isterseniz yaparız.

— Olur, ortaya iki kişilik.

— Başka bir arzunuz.

— Su alalım.

— Hemen.

— Ee yumurtasız, menemensiz kahvaltı mı olur?

— Olur niye olmasın.

— Öyle diyorsan öyledir.

— Sana cezaevinde nasıl menemen yapıldığını anlatayım. Madem cezaevi yolunun ilk adımını attın, tecrüben olsun.

— İlk adım?

— Önce evden ayrılır, hicret ehli olursun, sonra tutuklanır zindan ehli olursun. Sonra evlenir işte oranın henüz adı konmamış. Herkes başka bir şey yapıyor çünkü.

— Hayırlısı. Güzelmiş. Hicret, zindan, ev. Peki şehadet yok mu, şehadet?

— Var, var da, orası adımlarda yok. Şehit gibi yaşarsın, o seni gelip buluyor zaten. Onun yeri yok hak edene her yerde geliyor.

— Allah bizi onlardan kılsın.

— Âmin.

— E hani menemen anlatacaktın. Lazım olurdu içeride.

— Bak, haşlanmış yumurta veriyorlar, onu rendelersin. Semavere yağ koyup biber, soğan, domatesi yağda pişir, rendelediğin yumurtayı da at al sana menemen.

— Semaverde mi?

— Evet, tenceren semaverin. Şimdi bir yöntem daha var da onu anlatırsam olmaz. O ustalık işi. Çıraklık yapman lazım.

— Tamam usta, o da olur.

Sohbet devam ederken, kahvaltıları gelmişti. Yemek yerken şakayla karışık sohbetleri devam etmişti. Mus'ab Hakan'ın morali bozuktur düşüncesiyle, genel ve esprili bir havada konuşmuştu. Aslında dalgındı. Annesinin söylediği şey, onu her yönden kuşatmıştı. Düne kadar şaka olan şey artık ciddiydi. Uzak gördüğü evlilik şimdi kapısındaydı. Aklına geldikçe terliyor, heyecanlanıyordu. Hafızasını zorlayıp, o günlere dair bir şeyler hatırlamaya çalışmış, hatırlayamamıştı. Kahvaltı bitmiş, ocaklı semaverde çaylar da gelmişti.

— Farkında mısın, şu manzarayı gören insanlar Allah'ı değil de daha fazla dünyayı hatırlıyor. Oysa görünen her şey O'nun büyüklüğüne işaret ediyor.

— Gerçekten öyle.

— Böyle mükemmel yaratılmış olanın yaratıcısı nasıldır acaba? İnsan böyle bir yaratıcıya kul olmaz mı?

— Olur elbette olur. İnsanların çoğu bilmiyor işte.

— Biliyor, biliyor da yüz çeviriyor. Hiçbir bilgi olmazsa şu manzara dahi, Allah'ın *(cc)* yüceliğine dair yeterli bir kanıt. Hiç mükemmel bir sanat amaçsız icra edilir mi? Bir sanat eseri karşılıksız olabilir mi?

— Olmaz, olamamalı.

— Allah bunu amaçsız yaratmış, sonra da insana hizmetkar kılmış olabilir mi?

— Eee sen anlat bakalım nasıl oldu?

— Aslında benim anlatacağım şey benimle ilgili değil, sizinle alakalı hocam.

— Buyur kardeşim. Açıkçası merak ettim.

— Dün, dersten sonra Ahmet Abi senin notunu bana verdi. Dersten eve giderken Ahmet Abiyi de bıraktım. Eve geldiğimde, gürültü vardı. Kapıdan konuşulanları dinleyince konunun ben olduğunu farkettim.

İçeri girdiğimde hareketli bir tartışma olmuş. Babamın tanıdığı bir polis, onu ziyaret edip benim yanlış şeyler yaptığımı, ismimin listede olduğunu, yakında

alınacağımı söylemiş. Babam da korkmuş. Fakat korkudan çok kızmış da.

— Bu normal değil mi?

— Buraya kadar sorun yok, konuşmanın devamında, "Mus'ab Abin bunu sana öğretmiyor mu" mealinde bir laf etti. Senin ismin geçince çok şaşırdım.

— İlginç. Sen evde telaffuz etmiş olabilir misin? Annenin yanında mesela.

— Mümkün değil.

— Polise konuşmuş, liste demiş, senin ismin de geçince rahatsız oldum.

— Allah hayır etsin. Bu günlerde tuhaf şeyler oluyor. Allah *(cc)* bizleri muhafaza etsin.

— Âmin. Âmin. Hayırdır abi?

— Evin yakınlarında büyük ihtimal polise ait olan bir yer açılmış. Emlakçı adı altında. Bir de bu olunca demek onların cenahta hareketlilik var. Ben bunları acilen cemaate ileteceğim. Gelen sonuca göre hareket edeceğiz. Bir şey sormak istiyorum: Babanın onlarla çalışma gibi bir durumu olabilir mi?

— Zannetmiyorum. İşi gereği sık sık görüşüyor. Ama böyle bir işi becereceğini düşünmüyorum.

— O beceremese de, onlar ondan laf almayı becerir. Eski olduğu için şehirde yaşanan çoğu olaydan şöyle veya böyle haberdar oluyor. Hem belli bir tabakanın içinde de yer alıyor. Bilgileri onlar için önemli olabilir. Başka türlü polisin ona bu haberi getirmesi pek makul değil.

— Hiç bilmiyorum. Sadece bana olumsuz gibi geliyor. Belki de olmasını istemediğimdendir bu düşüncem.

— Olabilir.

— Allah hayırla neticelendirsin. Dün kaldığın yerde rahat mıydın?

— Hiç sorma. Daha önce de kalmıştım misafir olarak. Tek kelimeyle süper. Allah *(cc)* nasip ederse burada kalmayı isterim.

— Biz söyleriz, uygun olursa neden olmasın? Sana haber gelinceye kadar orada kalırsın. Bir ihtiyaç var mı?

— Hamd olsun her şeyimiz tamam.

— Maşallah.

— Sen nasılsın iyi misin?

— Hamd olsun, galiba evleniyorum.

— Ciddi misin?

— Yani ben değilim ama annem çok ciddi.

— Eee ne zaman?

— Daha dur, annemin teşebbüsleri var, ama sonuç yok henüz. Daha girişim aşamasındayız.

— Çok sevindim, mübarek olsun.

— Âmin, âmin.

— Bizim abiler çok sevinecek bu işe.

— Sebep?

— Hocamız evlense de evli adamların hâlini anlasa diye şikayetleniyorlardı. Artık anlarsın garibanları?

— Bak sen!

— Kitap oku, ders yap, ezber yap, programa katıl... Bu işin ev boyutu da var.

— Bence sen kendine yol yapıyorsun, abiler bahane.

— O da olabilir.

— Seni de mi evlendirelim?

— Allah razı olsun. Sen evlen. Şayet memnun olur, tavsiye edersen, ben de evlenirim. Yok, uzak dur dersen ben de uzak dururum.

— İnşallah. Saat de hayli ilerledi. Yavaş yavaş inelim mi?

— Olur, sana nasıl uygunsa öyle yapalım. Ben zaten müsaidim.

— Ben içeride şu işi halledeyim hemen geliyorum.

— Tamam, bekliyorum.

— Görüş bitmiş, odalara dönüyorlardı. Genelde 'gözün aydın' diyerek insanlar kardeşlerini tebrik ederdi. Görüşe çıkarken herkes aynı ruh haline sahipti. Hakim duygu neşe ve sevinçti. Dönüş için aynısını söylemek mümkün değildir. Sadece duygular değil yollar dahi değişiyordu. Çıkarken bir çırpıda biten malta, dönüşte uzadıkça uzuyordu. Kimi sevinç kimi huzurla dönüyordu odaya. Bunu dönüş yolunda anlamak mümkündü. Çünkü yüzler ruhun aynasıydı.

Asıl imtihan içeride başlıyordu. Cezaevi imtihanın kendisi değil başlangıcıydı. Arkadaşla imtihan, eşle, çocukla, hastalıkla, anne-babayla... Yaşanılan her şey bu imtihanın parçasıydı.

Muhammed Hoca kardeşlerine çok duyarlıydı. Daha dönüş yolundan onların hâlini süzer, odaya dönünce onların sorunlarıyla ilgilenirdi.

Bugün farklıydı. İnsanlarla pek ilgilenmemişti. Sevinci her hâlinden belliydi. Gerçi

zindan sevinci buruk olurdu ya, hüznünün katmerli olduğu gibi… Sevinçler insandan uzak yaşanır, sadece duayla iştirak edilir, hüzünler ise, elin kolun bağlı olması ruh haliyle katlanırdı. Hüznün kendi hafif olsa da, ona müdahale edememenin ağırlığı insanı eziyordu. Sevinci yaşayamamanın gönlü buruklaştırdığı gibi.

İsa, hocasının neşesini fark etmişti. Konuşmak için yanına yaklaşmış ve selam vermişti.

— Hocam gözünüz aydın.

— Senin de İsa kardeş.

— Bir sıkıntı yoktur inşallah.

— Allah'a hamd olsun. Herkes iyidir. Sizinkiler nasıl?

— Şükür, bir sorun yok.

— Sizi çok neşeli gördüm.

— Öyle mi, çok mu belli ettim.

— Arkadaşların da dikkatini çekmiş.

— Güzel bir gelişme. Annem Mus'ab'ı evlendiriyor. Girişimde bulunmuş, buna sevindim.

— Hayırlı olsun. Allah *(cc)* tamamına erdirsin. Utandırmasın.

— Âmin, âmin.

— Hocam görüşten sonra sizin konuşmak istediğiniz kimse var mı?

— Bugün düşünmüyorum. Akşam sohbette genel olarak bazı meselelere değineceğim.

— Şimdi sıcak su gelmiştir, banyo zamanı. İki kardeş sizinle konuşmak istiyor. Ne zaman müsait olursunuz?

— Banyodan hemen sonra olur, müsaidim ben.

— Tamam abi. Ben ayarlamayı yaparım.

Burası on kişinin kaldığı bir koğuştu. Cezaevinde bunun gibi on bir koğuşa sahipti Müslimler. Kalan kısımda sol örgütler ve adlî suçlular kalıyordu. Her koğuşta eski mahkumlardan biri sorumluydu. Çoğu Muhammed Hoca'nın talebesiydi. Muhammed Hoca, kabiliyeti olan, fedakâr, kendi sorunlarını aşmış, dava insanlarını özenle seçip yanına alıyordu. Bu cemaatin programı dahilindeydi. Belli bir süre yetiştirdikten sonra, başka koğuşlara yolluyordu. Böylece cezaevinde cemaat nizamı sağlanmış, sorunlar asgariye inmiş oluyordu. Bu şekilde yetişen birçok insan dışarıya çıktığında daha faydalı oluyor, İslamî çalışmalara katkı sağlıyordu.

Cezaevi veya dışında, çalışmaya hakiki katkıyı bu yapıda olan insanlar sağlıyordu. İslamî çalışmalara faydalı olmak dilde kolay, hakikatte ağır meselelerdendi. İnsanın

hiçbir karşılık almadan sürekli fedakârlık yapması ve bunun da birçok insan tarafından algılanmaması zordur. İnsan fıtratı, yapınca karşılığını görmek, en azından takdir edilmek ister. Bunun bilincinde olan Muhammed Hoca, buna müsait insanların yetişmesi için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu. Yıllar onun tecrübesine tecrübe katmıştı.

İsa da bu gençlerden biriydi. Cezaevine geleli, iki yıl olmuştu. Dışarıda davaya faydalı gençlerdendi. Her şeyini İslam'a adamış, hizmet ehlindendi. Yaklaşık bir yıldır Muhammed Hoca'nın yanında kalıyordu. Arapça eğitim almasının yanında, yönetici olarak yetişiyordu.

Molla Muhammed işi bitince yukarıya, insanlarla özel olarak konuştuğu yere geçmişti. Dolabında içinde resimlerin olduğu zarfı eline alarak Mus'ab ile çekildiği resme baktı. Şefkat ve sevinç parıltısıyla ışıldayan gözleri yaşarmıştı. Mus'ab'a olan sevgisi başkaydı. Bir abinin kardeşine olan sevgisinden öte, bir babanın oğluna olan sevgisi gibiydi. Küçük yaşta önce yetim kalmış, sonra abisinden de ayrılmıştı. Cezaevinde iki yıl beraber kalmışlardı. Bu süre zarfında ona olan sevgisi katlanmıştı. Çıktığında, sevineceğine veya üzüleceğine karar verememişti. Şimdi evleniyordu. Bu düşüncelere dalmışken, İsa geldi. Sercan isimli gencin konuşmak için müsaade istediğini söyledi.

Sercan üç aylık mahkumdu. İlk iki ayında yeni gelenlerin koğuşunda kalmıştı. Koğuşta sorun yaşamış, sorun çözülemeyince Muhammed Hoca'nın yanına gelmişti. Sürekli sıkıntılıydı. Her hafta bir şeyleri sorun ediyor, tüm haftayı onu dert edinerek geçiriyordu. Muhammed Hoca, İsa'ya onunla ilgilenmesini, konuşarak bazı sıkıntıları asgariye indirmesini söylemişti.

— Selamun aleykum.

— Aleykum Selam Sercan kardeş,

— Hocam nasılsınız? Rahatsız etmiyorum umarım.

— Gel gel... Ne rahatsızlığı, ben iyiyim şükür, sen nasılsın?

— Hamd olsun, birkaç mesele vardı konuşmak istediğim.

— Buyur inşallah.

— Öncelikle hakkınızı helal edin, sizi çok rahatsız ettim. Ama mesele kafama takılınca, hiçbir şey yapamıyorum. Yanımdaki ağabeyler de bu durumdan rahatsız oluyor.

— Estağfirullah. Buyur, elbette sorunlarımızı konuşup çözelim diye buradayız.

— Allah razı olsun. İki mesele söyleyip, bir de nasihat isteyeceğim.

— Buyur.

— İlki, ben dışarıda rahat bir insandım. Özellikle cezaevinde bazı uygulamalar beni sıkıyor, anlamsız geliyor. Mesela neden koğuşta eşofmanla oturamıyoruz, dış kıyafetlerimizle kalmak zorundayız, bu zaten zor olan bu mekanı daha da zorlaştırmaz mı?

— Evet, anlıyorum seni. Tabi cevabı sondan vermek zorundayım. Çünkü bu bakış açısıyla gerçekten anlamsız bir uygulama oluyor. Ama bunu bizden isteyen Cemaat, hayatı zorlaştırmak için değil, kolaylaştırmak için yapıyor. Bunun tafsilatını anlatınca daha iyi anlaşılacağını umuyorum. Unutmamalıyız ki cezaevleri devletin cemaatleri ve örgütleri yakından tanıyıp analiz ettiği mekanlardır. Bir yapıya dair kanaati zindanlarda oluşur. Onların tutumu, giyim kuşamları, aralarındaki ilişki, sistem için önemlidir. Dışarıyı karıştırmak, bölmek istediğinde içerideki gözlemleriyle bunu yapıyor. Zaaf olarak gördüğü şeyleri kullanıyor.

Burada verilen tüm kararlarda, bu nokta gözetilmek zorunda. Biz bir davayı temsil ediyoruz. Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız. Kaidesiz kuralsız yaşayan insanlar, kendi değerlerini yitirdikleri gibi, mensubu oldukları cemaate de çok şey kaybettirirler. Hiçbirimizin böyle bir hakkı olmadığını sen de takdir edersin.

Müslimlerin edep kurallarına riayet etmesi, kafirlerin kalbine korku salıp hem saygı duymalarını hem takdir etmelerini hem de çekinmelerini sağlar. Örneğin; sen misafirliğe eşofmanla gidemezsin ya da bir misafiri eşofmanla karşılayamazsın. Demek bu edebe aykırıdır.

Bu noktada bir örnek vermek istiyorum.

Hudeybiye Anlaşmasını bilyorsundur. Allah Rasûlü *(sav)* Mekke'ye yaklaştığında ona elçilerini yolladılar. Urve bin Mes'ud bu elçilerden biriydi.

O, elçi olarak işi bitip döndüğünde kavmine: "Ben melikler ve kayserler gördüm ama Muhammed'in *(sav)* ashabının onu tazim edip, saygı gösterdiği gibi hiç kimseyi görmedim" deyip gördüklerini anlatır. Kıssa tamamıyla hem hadis kitaplarında hem de siyer kitaplarında kayıtlıdır. Burada çok ince bir nükte vardır. İki kavim karşı karşıyadır. Düşmanın elçisi gördüğü edep, saygı ve hürmetle kendi tarafını korkutuyor. Demek istiyor ki; bunlarla savaşılmaz, bunlar liderleri için ölürler.

Günümüzde de bu böyledir. Sistem bizi cezaevlerinde izleyip, hareket hakkında bilgi edinir. Şayet biz sahabe gibi, duruşumuzu, davranışımızı, ağırlık ve edebimizi tavır olarak ortaya koyabilsek, bu Müslimlere yapacağımız en büyük hizmetlerden olur. Ve bu cemaatin bizim üzerimizdeki haklarındandır.

Ayrıca Müslimin kardeşlerimiz saygıyı hak etmiyor mu? Müşriklerin yanına dahi çıkmaya utandığımız kıyafetlerle mi Müslimlerin yanına çıkacağız? Bu mudur kardeşlerimizin bizim yanımızdaki değeri?

Meramımı anlatabilmiş olmayı umut ediyorum.

— Allah (cc) razı olsun. Çok iyi anladım ben hiç böyle bakmamıştım olaya.

İkinci meselenin de kısmen cevabını aldım. Ama ekleyeceğiniz şeyler olabilir diye onu da sorayım.

— Buyur.

— Her şey bir kurala tabi olmasa da, herkes dilediği gibi yapsa daha iyi olmaz mı? Hem ihlası zedelenmemiş olur hem de sıkılmaz insan.

— Tabi ki olur elbette. Ama gerçekçi olmaz. Çünkü asıl riya ve sıkılmaya sebep olan problemler o zaman başlar. Misal, sen uyku sistemi nasıl olsun istiyorsun?

— Ben gece çalışıp gündüz uyumak istiyorum. Bu daha verimli olur diye düşünüyorum.

— Çok güzel, ben de gece uyuyup gündüz çalışmak istiyorum. Hatırladığım kadarıyla önceki koğuşunda sen uyurken nöbetçi bulaşık yıkadı diye sorun olmuştu.

— Doğrudur.

— Peki her gün, birilerinin ayakta, birilerinin yatakta olduğu bir ortamda nasıl sorun olmasın. Bu sence makul mudur? Herkesin zevki, yaşama biçimi farklıdır. Bu düzen altına alınmazsa, sorunlar oluşmaya başlar. Kin ve adavet boy gösterir.

— Anlıyorum. Allah razı olsun.

— Bir evde yaşayan anne baba, kardeşler dahi istekleri çatışınca tartışıp sorun yaşıyorlar. Bu kadar farklı mizaçta insanı bir arada tutup, yaşatacak şey nedir? Şayet belirlenmiş ortak kurallar olmasa olur mu hiç?

— Olmaz. Daha iyi anladım. Bir de nasihat istemiştim.

— İnsan sorunlarını tespit ederken gerçekçi olmalı. Şayet doğru tespit yapmazsa ciddi sıkıntılar olur. Yapay sorunlarla uğraşırken, asıl sorun hep yerinde kalır.

Örneğin; cezaevinde bir şahıs, ortamı, musibeti kaldırmayabilir. İmanı, sabrı zayıf olabilir. Bu sorununu samimice kabullense, onu birçok problemden kurtarır. Allah'a dua edip yardım ister, başkalarıyla değil, sadece kendiyle uğraşır. Bir şeyi dert ettiğinde, "Acaba benim tahammülsüzlüğüm, kardeşlik hukukunu anlamadığımdan olabilir mi?" diye kendini teftiş eder. Hem Rabb'iyle hem kullarla olan ilişkisi düzelir.

Fakat bu sorunu olduğu halde, görmek istemeyen, kendine kondurmayan insan, sürekli problem üretir, başkalarını suçlar, kendi tahammülsüzlüğünü değil, insanların sorunlarını büyütür.

Her konuda samimiyet ve gerçekçilik en önemli meseledir. Bunun yanında, her konuda bir fikrimiz olmak zorunda değil. Bu bizi yıpratır.

Dava adamı önce Rabb'inin haklarını öğrenir. Haram ve helalleri bilir. Ta ki hiç

kimsenin hakkını onun önüne geçirmesin. Sonrasında artık kendinden isteneni yapar. Allah'a tevekkül eder. Bilir ki bir yerde biri konuşur, diğerleri iş yaparsa işler yürür. Herkes fikir yürütüp itiraz ederse, otoritenin ağırlığı kalmaz. Dışardan kafa sallayıp, içinde kendi fikir ve doğrularını yaşatırsa, o zaman da samimiyet ve ihsan olmaz. Ayrıca insan kendini hak etmediği yere oturtur. Bu da Allah muhafaza ciddi sorundur.

Hizmet, insanın kendi doğrularını, enerjisini genel doğrultuda eritmesidir. Haramda itaat olmaz. Bunun dışında kalan mevzularda insan haddini bilmeli, durması gereken yerde durmalıdır. Şeytana üzerinde kapı aramamalıdır.

Dikkat edildiğinde yetişmiş, ilmî ve ahlaki yönden olgunlaşmış insanların böyle problemi olmaz. Onlar enerjilerini muhalefete değil, salih amele kullanırlar. Bilirler ki usulüne uygun yapılan az faydalı, usûlsüz yapılan çok faydalı işlerden daha bereketlidir. Ameli kabul edip onu bereketli kılacak olan Allah'dır *(cc)*. O ancak usulüne uygun yapılan işleri kabul edip, bereketli kılar.

İş yaparken zahiren ve batînen itaat etmek, "En doğrusu benim değil, yöneticilerimin kararıdır" demek işin usûlüdür. Aksi durumda yapılan her iş usulsüzdür. Ve bu insanlar hem yapabilecekleri hayırdan olurlar, hem de yetişemezler. Kendi bildiğine inanan insan, nasıl yetişebilir ki? Doğruları olan insan kendi önüne set çekmiştir.

Kendi doğruları olan insanlarda muhakkak kibir ve öfke oluşur. Bu ikisi de helak eder insanı.

Çünkü kendini yetiştirip, ona İslamî hizmet imkanı sunan insanlardan daha iyi bildiğine inanmak kibrin ve nefsi beğenmenin ta kendisidir. Zamanla onun doğrularına kastî olarak muhalefet edildiğine inanmaya başlar. Bu da öfke ve kin meydana getirir.

Kur'an'da münafıkların gidişatını takip edecek olursak, böyle başlayıp son bulduklarına şahit oluruz. Allah *(cc)* muhafaza.

— Allah *(cc)* razı olsun. Bu söylediklerinizi düşüneceğim. Ağır ama hakikat, Allah *(cc)* beni ıslah etsin. Hep böyle oluyor, mutlaka benim de fikrim oluyor. Söyleneni bir türlü kabul edemiyorum. Sonrasında hem yapabileceklerimden oluyorum hem de elde olanı kaybediyorum. Bana dua edin Hocam.

— Allah yardımcımız olsun. Bizleri hayra muvaffak kılsın.

— Âmin. Müsaadeniz varsa ben kalkayım. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim.

— Müsaade senindir. İnerken İsa kardeşin yukarı gelmesini söylersen iyi olur.

— Tamam, Selamun aleykum.

— Ve Aleykum selam.

'Bu konuyu uygun bir zamanda konuşmalıyım' diye içinden geçirdi. Ama öncesinde şu sorunu halletmeliyiz. Bu çocuğun sanki bir sıkıntısı var... Nasıl iş, biz de yoğunluktan ihmal ettik. Ee haydi ben yoğunum, sen niye gelip konuşmuyorsun. Birazdan gelir artık, o zaman konuşuruz. Hamd olsun umduğumdan kolay oldu. İnşallah tamamına erer.

Bu düşünceler içerisinde odanın içinde volta atıyordu. Burası yer minderiyle döşeli, geniş bir odaydı. Kitaplık ve masa dışında odayı daraltacak bir meta mevcut değildi. Uzun zamandır konuşmak istemişti. Yoğunluk ve daha önemli meseleler derken, fırsat bulamamıştı. Artık konuşmalıydı, ama nasıl? İlk defa böyle bir konuşma yapmak onu da heyecanlandırmıştı. Düşündükçe heyecanlandığını fark etti. Kendi kendine kızıyordu, 'altı üstü bir konuşma' bu heyecan da nereden çıktı diye söylendi.

Voltasını ve düşüncelerini, çalan kapı sesi bozdu.

— Gel

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam Serhat.

— Abi size sofra hazırladık, müsaitseniz kuracağım.

— Allah razı olsun. Gel beraber yiyelim.

— Tamam abi. Ben hazırlıyorum.

— Maşallah, güzel sofra kurmuşsun yine.

— Estağfirullah.

— Öyle öyle senin hakkını nasıl ödeyeceğiz, helal etmesen.

— Ne hakkı abi. Ben sizinle olmak, hizmet etmek şerefine sahibim. Siz bana hakkınızı helal edin.

— Senin bir sıkıntın yok değil mi? Yoğunluktan pek anlayamadım, sanki seni biraz durgun gördüm.

— Şey, aslında öyle abi. Sizinle konuşacaktım, yoğunluğu bildiğim için rahatsız etmek istemedim.

— Anlıyorum. Hayırdır?

— Benim annem hastaydı, biliyorsunuz. Tevhidi kabul de ediyordu. Babamdan kurtaramamıştım. Son bir haftadır rüyamda gördüm. Beni çağırıyordu, sanki çok ihtiyacı var gibiydi. Biraz dertlendim.

— Allah *(cc)* yardımcın olsun. Biliyorsun anneni görmeni en çok ben isterim. Ama

bu, şu anda mümkün değil. Sizin ev güvenli değil. Annenin çıkması sorun. Ayrıca ev izleniyor olabilir.

— Bunu hiç düşünmedim. Siz müsaade etseniz dahi ben burayı tehlikeye atmayı göze alamam. Sadece rüyalar beni etkiledi. Annemin o hâli beni durgunlaştırdı.

Serhat'ın boğazına düğümlendi kelimeler. Bir kelime daha etse, sağanak yağmur gibi göz pınarları boşalacak gibiydi. Rüyaları o kadar gerçekti ki, annesine dokunmuş, ellerini öpmüştü. Annesinin kokusunu almıştı. Annesinin tek çocuğuydu ve altı yıldır hiç görüşmemişti. O böyle olduysa, acaba annesi ne haldeydi? Düşünmek dahi istemiyordu.

Bu hep böyleydi. Davanın çilesi sevdalarda ve hasretlerde kendini bulmuştu. Ne sevdalar büyütmüş, ne hasretleri koruklamıştı bu hicretler. Hayalî böyleyse, vuslatın gerçeği nasıl olacaktı acep? Rasûlullah *(sav)*, Mekke'ye döndüğünde ne hissetmişti?

Beşir Hoca, Serhat'ın hâlini en iyi anlayan insanlardan biriydi. Annesi ile onun arasındaki sevgi ve hasret darb-ı mesel olmuştu o çevrede. Annesi ona hasret vefat etmişti. Cenazesine dahi katılamamıştı. Cenaze çok kalabalıktı, çok sayıda polis mevcuttu. Beşir Hoca'nın gelme ihtimaline karşı tedbir almışlardı. Beşir Hoca, Serhat'ın yaşadığı bu duyguları çok yaşamıştı. Sessizlik, hüznü kavurur gibiydi. Beşir Hoca boğazını temizledi.

— Serhat kardeşim, anne sevgisi başkadır. Bunu en iyi ben bilirim. Seni çok iyi anlıyorum. Ben annemi uzun yıllar görmedim. Her rüya gördüğümde özlemim arttı. Rüyalarda dahi anneye sarılmak, dokunmak farklıdır. Annem bana hasret öldü. Öldüğünde hastaydı, yastığının altından fotoğrafım ve ona yazdığım mektuplar çıkmış. Öyle ki okuma yazma bilmezdi. Yazılara bakar, koklar, öpermiş. Oğlumun elleri değmiş diye. Kader işte. Allah'a her daim hamd olsun. Ki bu ayrılıklar onun içindir, vuslatı cennet olacaktır... Ölürken benim ismimi sayıklamış, son olarak da kelime-i tevhidi söyleyip ruhunu teslim etmiş.

Mezarını dahi görmedim. Acımızı, sevgi ve hasretimizi yaşayacak vakit dahi bulamadık. Yaşayacak vakit bulamamak, yaşamamak değildir asla. En diplere, derinlere bastırmaktır belki... Böyle işte seni çok iyi anlıyorum. Allah *(cc)* sizleri kavuştursun.

Beşir Hoca konuşurken öyle dalmıştı ki, bir an annesinin yanına gitmişti. Konuşmasını bitirince Serhat'ın ağladığını fark etti. Sessiz ve yoğun... Acıları gibi. Derinden ve vakur... Onu utandırmak istemediği için, su talep etti. Ağlamasını, rahatlamasını istiyordu. Onun yanında bunu yapmayacağını bildiğinden, dışarı çıkmasını sağladı.

Öyle de olmuştu, Serhat mutfağa girdiğinde, ummadığı şiddetle ağlamaya

başlamıştı. Kendine mi, Beşir Hoca'ya mı ağladığı belli değildi. Belki onun acısı üzerinden kendi derdine ağlıyordu.

Mutfağa geleli beş dakika olmuştu. Kendini toparladı, elini yüzünü yıkayıp, suyla beraber odaya yöneldi. Önlerinde duran yemek öylece kaldı. Birkaç lokma alsalar da, yiyemediler.

Beşir Hoca konuştukları konudan sonra bunu konuşmanın uygun olmadığını düşündü. Serhat'ın böyle bir ruh halinde, böyle bir konuyu düşünmesi sağlıklı olmazdı. Hem hâl itibarıyle uygun olmaz diye düşünerek, başka zamana erteledi.

Bugün çok tuhaf bir gündü. Evden çıktı çıkalı kabına sığmıyordu. Saati sorana, cüzdanı çıkarıp saati söylemeye kalkmıştı. Adamın saatiniz kolunuzda uyarısıyla kendine gelmişti. Ya minibüste bir durak önce inip, otogarın yeri mi değişti diye annesine sormasına ne demeli? Nesibe Hanım için için gülüyordu bu hâline, ne hâle gelmişti çocuk. Kendisi de aynı duyguları yaşamıştı. Aslında buna sevinmeliydi. Bu zamanda evlilik görüşmesine giderken bu hayâ ve heyecan kaç gençte kalmıştı?

Annesi onu hiç uyarmadı. Heyecanına heyecan katmanın anlamı yoktu. Yolcu otobüsüne bindiklerinde, iki saatlik yolları vardı. Otogarda onları biri karşılayacak, görüşme yapılan eve geçeceklerdi. Yol bitmemişti. Mu'sab'ın pantolonuna kahve dökmesi de cabasıydı.

İlçeye vardıklarında saat 10:00'u gösteriyordu. Onları alacak şahıs, yarım saat önceden onları beklemeye başlamıştı.

Selamlaştıktan sonra, garın dışında park etmiş arabaya yöneldiler. Küçük ama işlek bir yerdi. Yol üstünde bir ilçeydi burası, tüm otobüsler uğruyordu. Ama içeri girmeleri mümkün değildi. Seyyar satıcılar dahi zor sığıyordu bu küçük yere. İlçeler arası için tahsis edilmiş transit araçlar dahi zorlanıyordu bu mekânı kullanırken.

Yürüyüş esnasında sohbet etmişlerdi. Mus'ab bu şahsı cezaevinden tanıyordu. Aynı koğuşta kaldığı bir abinin kardeşiydi. Görüşlere geldiğinde tanışmış, ayak üstü sohbet etmişlerdi.

Eve vardıklarında kendileri için hazırlanmış kahvaltı sofrasına oturdular. Kahvaltı mükellefti ama Mus'ab için bir şey ifade etmiyordu. Ev sahibi bekledikleri misafirin saat 12:00'de geleceğini söylediğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Ev sahibi eşiyle beraber evden çıktığında saat 11:30'du. Teyze yeğen rahat rahat görüşsün diye böyle yapmışlardı.

Saat 12:00'de geleceğini düşündükçe heyecanı arttı. Hacer ondan farksızdı. Merdivenleri çıkarken ayakları birbirine dolaşmıştı adeta. Yıllar sonra teyzesini

görecek, hem de evlilik görüşmesi yapacaktı. Teyzesini hatırlamıyordu neredeyse. Onu en sevdiği ablasından dinlemişti. Nesibe Hoca'nın öğrenciliğini yapmış biriydi. Bu buluşma ve evliliğe o vesile olmuştu.

Kapı çaldığında 11:55 sularıydı. Nesibe Hanım kapıya yöneldi. O da heyecanlanmıştı. Yeğenini görecekti.

Annesiyle çocukluktan çok iyi anlaşıyorlardı. Nesibe Hanım, İbrahim Hoca'yla evlendikten sonra, Cengiz görüşmelerine problem çıkarmaya başlamıştı. İbrahim Hoca cemaat çalışmasında aktif olunca ilişkiyi tamamen kesmişti.

Kapıyı açtığında karşısında genç bir bayan duruyordu. Siyah çarşafıyla baştan aşağıya tesettürlüydü.

— Selamun aleykum, Nesibe Teyze?

— Evet kızım, Aleykum selam.

— Elinizi öpeyim.

— Gel yavrum gel, şöyle bir sarılayım.

— Nasılsın yavrum, iyi misin?

— Hamd olsun, sizi gördüm çok daha iyi oldum. İçeri müsait mi?

— Çarşafını çıkarabilirsin, şuraya geçelim, müsaittir.

— Nasıl büyümüşsün, maşallah. Annene çok benziyorsun. O da senin gibi bu yaşlarda çok güzeldi.

— Gençlik hâline benziyorum.

— Nasıl, iyi mi Ayşe?

— İyi demek isterdim ama değil. Babamı biliyorsun, Allah hidayet etsin, benden sonra daha çok zulmetmeye başlamış.

— Allah ıslah etsin, ne diyeyim kızım.

— Hiç görüştün mü?

— Evden ayrılalı altı ay oldu. Bir defa görüştüm. Çok fazla güvenemem, babam baskı yapıyor, sıkıntı olur.

— Kardeşin nasıl?

— O da iyidir, ellerinden öper teyzeciğim. Emin ol annemi görmüş gibi oldum. Ancak bu kadar mutlu olabilirdim.

— Yavrum benim.

— Muhammed abim nasıl? Hâlâ cezaevindeymiş.

— Öyle, sana çok selamı var, çok. Dün görüşteydim. Geleceğimizi duyunca hem duygulandı hem de çok mutlu oldu. Senin haberini alınca hepimiz çok mutlu olduk.

— Allah'a şükür. Beni cahiliyeden kurtardı. İslam'la şereflendirdi.

— Hamd olsun.

— Şükran ablayı hatırlıyor musun teyzeciğim?

— Şükran?

— Fahrettin abinin eşi. Kızı var Elif.

— Evet, evet.

— O, burada. O benim hocamdır. Seni hep o anlattı. Onun vesilesiyle sana ulaştık.

— Nerede şu an?

— Çok üzüldü, bugün görüş günü. Eşini ziyarete gitti.

— Nerede eşi?

— Hüküm alınca sevk etmişler buradan. Tekirdağ'a.

— Allah yardımcısı olsun, çok selam et.

— Ben ona İbrahim Eniştemi, seni, Muhammed abimi anlatınca, hemen tanıdı. Cemaate bildirelim seni teyzenle görüştürsünler dedi.

— Hamd olsun, çok selam et, çok sevindim.

Sohbetleri uzadıkça uzamıştı. Hacer aile efradının tümünden söz etmiş, Mus'ab'ın adını hiç anmamıştı. Nesibe Hanım'ın dikkatini çekmişti bu durum.

Mus'ab kitaplıktan eline aldığı ve tek kelime anlamadan, yarıladığı kitabı okumaya devam ediyordu. Her hareketlilik yüreğini ağzına getiriyordu adeta.

Kapı açıldığında, çok heyecanlanmış, annesi olduğunu görünce rahatlamıştı.

— Nasılsın oğlum, sıkılmadın inşallah?

— Yok, kitap okudum.

— Hangi kitabı okuyorsun?

— Şey, imm, bakayım... Arınma yoluymuş.

— Müsaitsen, görüşün kızımla.

— Ben müsaidim, bekliyorum.

— Tamam beş dakikaya geliriz.

Nesibe Hanım, odaya döndüğünde söze nereden başlayacağını bilemedi. Fakat konuşmak zorundaydı. Kızım diyerek söze başladı.

— Biliyorsun buraya seni görmeye geldiğim gibi, hayırlı bir niyet de var işin içinde. Mus'ab içeride odadadır, şayet uygun görürsen görüşebilirsiniz.

— Evet. Ne yapayım teyze? Hiçbir şey bilmiyorum, nasıl davranmalıyım sen söyle?

'Subhanallah, ne büyüksün ya Rabb'i. Hem gelinin hem damat adayının annesi kıldın beni' diyerek içinden geçirdi. Hacer'i sakinleştirmek için ağır tonda

konuşuyordu.

— Heyecan normaldir kızım. Ama aklını örtmesine, gözünü örtmesine müsaade etme. Nasıl bir evlilik, nasıl bir eş beklentin olduğunu tane tane anlat. Onu da iyice dinle. Anlamadığını sor. Allah'tan yardım iste ve O'na tevekkül ederek başla.

— Sen olmayacak mısın teyze?

— Kapı açık kalacak, ben buradayım. Rahatça konuşun diye.

Hacer Allah'tan yardım isteyip ayağa kalktı. O kadar heyecanlanmıştı ki, bir an geri dönmek istedi. Ağır adımlarla odaya doğru yürüdü.

Kapıyı tıklayıp, selam verdi. Mus'ab ayağa kalkıp, selamını aldı. Hacer sadece selamın başını söylemiş, nutku tutulur gibi olmuştu. Şu an elinde tepsi ve benzeri birşey olmadığı için Allah'a hamd etti.

İkisi de ayakta kalmıştı. Mus'ab ancak buyrun diyebildi.

Hacer giriş kapısına yakın kanepeye oturdu. Oda kapısı açık olduğundan Nesibe Hanım sesleri işitebiliyordu. Hiç ses duymayınca bir ara kalkıp bakmayı düşündü ki bu esnada Mus'ab'ın sesini işitti. Konuştukları anlaşılmıyor, uğultu şeklinde duyuluyordu.

— Nasılsın Hacer, iyi misin?

— Hamd olsun iyiyim, sen?

— Şükürler olsun.

Mus'ab ağzına gelen bacım kelimesini yutmuş, Hacer de abi... Ortama yine sessizlik hakim olmuştu. İkisi de önüne bakıyordu. Mus'ab bir ara başını kaldırıp bakmıştı. Yanlış bir şey yapmış gibi mahcup olmuş tekrar önüne bakmıştı. İkinci denemede göz göze gelmişlerdi. İkisi de utanmıştı. Mus'ab bu şekilde durmanın heyecanını arttırdığına kanaat edip, konuşmaya başlamaya karar verdi.

— Şayet müsaaden olursa ben giriş yapayım.

— Buyur.

— Burada bulunma sebebimizi ikimiz de biliyoruz, konuya girmek zor. Nereden başlayacağını bilmiyor insan şayet sen konuşmak istersen, ben dinleyeyim.

— Sen buyur inşallah.

— Allah razı olsun. Ben aile olarak kendimi tanıtmayacağım akrabayız 27 yaşındayım, orta üçte cemaat kararıyla okulu bıraktım. Medresede okudum, daha sonra, dört yıl cezaevinde kaldım. Şu anda çalışmıyorum. Tüm vaktimle İslami çalışmalara iştirak ediyorum. Annemle oturuyorum, bu saydıklarım hepsi şu an için geçerli, sürekli olan şeyler değil. Allah *(cc)* beni sabit kılarsa hayatım hep İslami çalışma içerisinde geçecek.

Hayatımın düzeni yok. Cemaat nerede ve nasıl yaşamamı isterse ben orada olacağım. Haram olmadığı müddetçe istenilen her şeyi yapacağıma dair Allah'ı şahit tutarak söz verdim.

Kurmak istediğim aile de bu bilinçte olmalı. Aksi hâlde sorunlar yaşanır.

Her şeyin, vakit, geçim, eşya, yaşanılacak yer, iş cemaatin kontrolünde olduğunu bilmeni isterim. Ahiretim için buna ben gönüllü oldum. Bunun dışında benim söyleyeceğim bir şey yok. Bu noktada anlaşma olursa, sorun olmayacağına inanıyorum. Buyur inşallah seni dinliyorum.

— Anladım. Çok heyecan var hakkını helal et. Ben 21 yaşındayım, babamın İslam düşmanlığı nedeniyle altı ay önce hicret ettim. Şu an benim durumumda olan bacılarla kalıyorum.

Tek isteğim eğitime devam edebilmektir. Bunun dışında, İslam'a hizmet konusunda, benden isteneni gücüm nispetinde yapmaya çalışırım. Bir problem olursa da aramızda Allah'ın *(cc)* kitabı, Rasûlün *(sav)* sünnetiyle hükmeden cemaat vardır. O konuda çok rahatım. Bu süre zarfında anladım ki her birimiz cemaat açısından çok değerliyiz. Her bir insanın ahiret ve dünyası için bu denli uğraşan bir cemaat, kişilerin hakkını zayi etmez.

Bir olumsuz yönüm var. Evdeki ablalarım söyledi, düzeltmeye çalışıyorum. Çok duygusal davranıyorum. Bunu da bilmeni istedim. Benim söyleyeceklerim bu kadar.

Ortama yeniden sessizlik hakim olmuştu. Hacer bir an rüyasını anlatacaktı ki tereddüt etmişti. Ayıp olur düşüncesiyle vazgeçti. Hacer, teyzesi ve Mus'ab ile karşılaşmadan, onları insanlardan dinlemişti. İbrahim Hoca'dan başlamak üzere, o kadar güzel şeyler duymuştu ki, daha görüşmeden kararını vermişti. Teyzesinde anne sıcaklığını bulmuş. Mus'ab'ı da çok beğenmişti. Bir gün önce gördüğü rüyadan daha yakışıklıydı. Aslında rüyasına bir anlam verememişti. Mus'ab'a dikkatlice bakınca üstünden toprağı elleriyle temizlediği gencin o olduğunu anlamıştı.

Umduğundan çok fazlasını bulmuştu. O hep din önemli demişti. Allah onun bu samimiyetine hem dini ile hem de güzel bir eşle karşılık verdi.

Konuşurken birkaç defa göz göze gelmiş olmaları ikisi için de, bir daha ki görüşmeye dek unutulmayacak anlardı.

İlk görüşme böyle neticelenmişti. Nesibe Hanım yeğeniyle biraz daha oturmuştu. Mus'ab'ın akşam dönmesi gerektiği için, dönüş biletleri alınmıştı. Ev sahibi 16:00 gibi eve gelmişti. Hep beraber evden çıktılar. Nesibe hanım yeğeninin olumlu baktığını anlamıştı. Mus'ab'ın da olumlu izlenim edindiğini görünce mutlu olmuştu. Hacer'i kaldığı yere bırakıp otogara gideceklerdi. Araba durduğunda şoför inmişti. Mus'ab da onunla beraber indi. Teyze yeğen sarılıp vedalaştılar. Hacer teyzesini bırakmak

istemiyor gibiydi, duygulanmışlardı. Arabanın kapısı açıldığında ikisi de heyecanlanmıştı. Hacer indiğinde göz göze gelmişlerdi tekrardan. Mus'ab başını öne eğip selam vermekle yetindi.

Hacer eve döndüğünde arkadaşları büyük bir heyecanla karşıladılar. Soru yağmuruna tutmuş gibiydiler. Biri ne oldu? Biri nasıl geçti? Öbürü sonuç? diyordu. Hacer tamamdır deyince, çok sevindiler. En samimi arkadaşı 'insan biraz ağır olur, kız tarafıyız, bari düşüneceğim deseydin' deyince, hep beraber gülüşmeye başladılar.

Odaya geçtiklerinde arkadaşı, nasıl diye işaret yaptı. Hacer öyle bir cevap vermişti ki, aslında sonlarında anlatır mahiyetteydi.

— Onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey sahabeden Mus'ab bin Umeyr oldu.

— Yaa, yakışıklılığıyla mı, fedakarlığıyla mı?

— Bilmem sadece aklıma sahabeden Mus'ab bin Umeyr geldi.

— Sana takılmak isterdim ama senin durumun hiç iyi değil Hacer bacı. Ben seni yalnız bırakayım. Şimdi sen teyzenden ayrıldın ya, bu hâlin ondandır.

— Çok kötüsün.

— Sen de çok iyisin Rabb'im seni utandırmasın.

— Âmin. Hepimize razı olduğu evlilikler nasip etsin. Şükran Hoca'yı aradınız mı? Görüşe gidebilmiş mi?

— Sen gelmeden önce konuştuk, görüş yapmışlar dönüyorlardı.

— Hacer.

— Efendim.

— Kitap okuyalım mı beraber?

— Ne kitabı?

— Ne bileyim sahabe hayatından tablolar falan.

— Sen görürsün, çok fenasın.

— Bak arkadaşlar da evde tehlikeli maddeleri toplayıp saklıyorlar.

— Hayırdır kızlar ne arıyorsunuz?

— Bohça.

— Neden?

— Olur da kaçarsın diye tedbir alıyoruz.

— Hacer seni istemeye gelince, ben de yanında geleyim olur mu?

— Niye?

— Damadın kahvesine karabiber koyacağım.

— Allah ıslah etsin seni, karabiber değil tuz koyuyorlar. Akşam Şükran Hoca gelsin

hepinizi şikayet edeyim de görün. Bakma bunlara diyeceğim, ne cevherler var belli etmiyorlar.

Mus'ab annesini bırakıp akşam bulunması gereken yere gidecekti. Neyse ki geç kalmamıştı.

Eve kadar hiç konuşmadılar. Eve ulaşınca, Mus'ab annesine yeni açılan mekanı gösterdi. Buraya dikkat etmesini giriş, çıkışlarda bakmasını söyledi. Nesibe Hanım anlamadı. Şüpheli bir durum olduğunu izah edip, dikkat et diye uyardı.

Mus'ab kapıdan dönmek için müsaade istedi. Nesibe Hanım merdivenlerden inen Mus'ab'a;

— Bu arada geçmiş olsun.

— Hayırdır, hasta mı var?

— Hemen şımarma, âdettendir, böyle denir. Hem hastadan farkın yoktu, elin ayağın birbirine dolanmıştı.

— Daha gelin getirmeden, pabucum dama atıldı gibi.

— Mus'ab kendine dikkat et.

— Bundan sonra ederim emin ol.

— Hayırdır?

— Teyzesine bak, yeğenini al demişler ya.

— Yani, bu söz ancak senden beklenir...

— Tık, tık.

— Geel.

— Günaydın müdürüm.

— Gel Deniz gel. Sana da.

— Nasılsınız Müdürüm.

— Çok iyiyim. Sen nasılsın?

— Teşekkür ederim, iyi müdürüm.

— Söyle bakalım, neymiş problem?

— Tek gezmiyor şahıs. Oturduğu mahalle münasip değil. Şu ana kadar sadece mezarlıkta tek olduğunu gördük. Akşam olunca bazı günler babasının mezarına gidiyor. İki defa da bizim toptancının oğluyla gezerken görüldü.

— Babasını uyardınız mı?

— Uyardık. Lakin çocuk evden ayrılmış. Örgüt hücresine yerleşmiş.

— Olayın ciddiyetini anlattınız mı?

— Anlattık, anlattık da. Çok iyi etmedik diye düşündüm.

— Neden?

— Plan işlerse adam şüphelenebilir?

— Şüphelensin hatta meseleyi çözsün ne olur?

— Haklısınız amirim. Ben soruşturma vs. başımız ağrır diye endişe ettim.

— Bir şey olmaz, sen rahat ol.

— Net bir çizelge oluştu mu elimizde?

— Hemen hemen oluştu. Şu yazdıklarımı okuyayım. Eve giriş çıkış saatleri belirsiz. Çay ocağında ders yaptığı günler belirli... Haftada üç gün. Ders yaptığı noktalar saatiyle beraber tespitli... Uzun süreli takip edilemiyor... Belirli yerlerden çıkınca kısa süre takip etsek de sonra kaybediyoruz. Biz de şüphelenmesin, rutin takip zannetsin diye özel çaba göstermiyoruz. Sadece ders sonrası, yakında olan mezarlığa gittiği, tek başına uzun süre oturduğu belirlendi.

— Her ders sonrası yapıyor mu bunu?

— Hayır müdürüm, bazı zamanlar oluyor. Bir önceki toplantıda belirttiğim gibi bir ayda iki defa olmuş. Birinde mezarlıktan eve geçmiş. Diğerinde mezarlıktan çıkınca takip durmuş, izini kaybetmişler.

— Anladım. Güzel. Bu iş en önemli olanı. Bunun peşini bırakma.

— Bununla başlangıç yapacağız. Oluşan boşluk ve kargaşadan istifade edeceğiz.

— Babası çok takılıyor aklıma.

— Boşver babasını. Sen bunun basında nasıl yer edineceğini düşün. Biz orayı ayarladık mı, babası daha çok işimize yarayacak.

— Anlamadım.

— Amaç kargaşa, kafa karışıklığı değil mi?

— Öyle müdürüm.

— Ne kadar farklı ses çıkarsa o kadar kafa karışır. Yeter ki bizim ana ses önde olsun. O da basındır. Bildiğim kadarıyla basına polisten ne geliyorsa onu yayınlıyorlar, yanılıyor muyum?

— Öyle müdürüm.

— Ee bizde boşuna mı sohbetlere katılıyoruz. O kadar ağırlığımız olsun.

Onlar bu habere havada atlar. Kendilerinden başka kimseyi istemiyorlar piyasada.

— Öyle müdürüm.

— Tamam Deniz. Bu mesele ilk gündeminde olsun.

— Bir gelişme de internette oldu müdürüm.

— Güzel.

— İlgilendiğimiz üç şahıstan biri, istediğimiz şahısla buluştu. Şu an görüntüler elimizde. Başta olmaz, yapmam dese de, teklifi kabul etti. Ben toplantıdan sonra ona görev vermeyi düşünüyorum. İlk konuşmamda şunu öğrendim; ilgilendiğimiz diğer ikisinden birini tanıyor. Onun sanal ortamda çok etkili olabileceğine inanıyor. Yıllardır bir İslami odanın yöneticiliğini yapıyor. Ayrıca zaaflarını olduğunu biliyoruz.

— Anladım aileler?

— Şu ana kadar üç aileyle görüştük. Olumlu geçti. Şikayet dilekçelerini aldık. Biraz tereddüt ettiler. Fakat sizin taktiklerinizi uygulayınca yumuşadılar. Bu hafta iki aileye randevu verdik bekliyoruz.

— Çok güzel, dosya halinde odama bırakırsınız. Bu hafta hep güzel haberler aldım senden. Hep böyle olsa ya.

— Daha iyi olacak müdürüm.

— İçeriden ne haber? Gelişme yok mu?

— Olumsuz amirim. Dördüyle görüşmüştüm, biriyle dün görüştüm. Bir kişi kaldı onu da hafta sonu göreceğim.

— Sorun; başladıkları her yerde geri tepmiş çalışma ikinci gün uyarılmışlar.

— Hım, nasıl olacak peki? Bu genel bir proje. Her ayağı aynı oranda işlemeli. Aksi hâlde istediğimiz sonucu alamayız. Buna dair bir fikriniz var mı?

— Çok düşündüm ama bulamadım. Herkes gördüğünü veya duyduğunu cemaate iletiyor. Böylece adamlarımız uyarı almış oluyor.

— Bu cemaat algısı yıkılmalı Deniz, aksi hâlde sorun devam eder.

— Evet müdürüm. Cemaat eleştirildiği takdirde, ulaşılmazlığı insanların gözünde düşer. Böylece oynanan oyun tutar.

Adamlarımız cemaati eleştirdiğinde, ciddi tepkiyle karşılaşıyorlar. Ve şikayet ediliyorlar.

— Buna çözüm bulmamız şart. Cemaat ve sorumlu insanlar eleştirilmeden istenen sonuç elde edilmez.

— Dün görüştüğüm arkadaş; yüzde yüz hata olarak anlaşılabilecek bir konuda eleştiri yaptığını söyledi. Ortamda bulunan bir genç Allah'ın haram kıldığı bir durum mu oldu diye sormuş. Hayır, ama şöyle olması cemaat açısından daha faydalı olmaz mı demiş. Ortada bir haram yoksa, daha iyisini bildiğin aklını suçlarsan daha karlı olur, diye cevap almış. Yaklaşık yarım saat de nasihat dinlemiş. Tabi şikayet

edileceğinden emin. Sesleri kayıt altına almış. Dinledim. Çok sağlam bir mantık üzere kurulu. Sanki böyle bir oyunu biliyor da, ona karşı konuşuyor gibiydi genç.

— Seni de mi etkilediler Deniz?

— Yok müdürüm, sağlam eğitim almışlar.

— Yok öyle bir şey. Elbet zayıf birileri bulunur. Siz denemelerden vazgeçmeyin. Bu bir tuttu mu, gerisi çorap söküğü gibi gelir. Ben sol masada çalışırken benzer bir olayla karşılaştık. Müdürümüz yılmadı, deneyin diye bastırdı. Eleştiri ahlakı oluştu mu, çöküş gelir.

Adamlar arayışta olsun. Özellikle onlarla gizli eleştiri arkadaşlığı yapacak adamlar bulsunlar. Ama dikkat etsinler deşifre olmasınlar, onlar daha bize lazım. İşimiz bitince deşifre mi oluyorlar, Müslim mi oluyorlar, hacca gidip tevbe mi ediyorlar keyifleri bilir. Zaten bunlara çok güven olmaz. Kendi arkadaşlarını satan seni, beni hayli hayli satar.

— Haklısınız müdürüm.

— Tamam madem haklıyım sen bana bir çay söyle. Akşam sohbet var, gitmeden şu hoca efendiyi bir dinleyeyim de benim de söyleyecek iki lafım olsun.

— Emredersin müdürüm.

Sabah zikirlerini yaptıktan sonra uyumamıştı. Üstüne ince bir şey alıp sokağa çıktı. Birkaç işçi dışında kimsecikler yoktu sokakta. Kuş cıvıltıları, hafif esen rüzgarla beraber kulağa hoş gelen bir melodi gibiydi.

Dibine oturduğu yaşlı çınar ağacı ona ayrı bir mutluluk veriyordu. Kendinde olmayanı onda gördüğü için, bir nevi kıskanıyordu da. Gazi, bu çınar ağacına olan sevgisini sorunca, onda sebatı buluyorum demişti. O da cevap vermek için düşündüğünde, bu hayranlığının nedenini anlamıştı.

İnsan sayısı fazlalaşmıştı. Okul öğrencilerini görünce, artık oturmanın uygun olmadığına karar verdi.

Önünden geçtiği pastaneden burnuna güzel kokular gelmişti. Bugün nöbetçi o değildi. Ama kardeşlerine kahvaltı hazırlamak geldi içinden. Aslında sistem bu olmasa gönüllü hizmet etmeye hazırdı. Her birini ayrı ayrı seviyor, hayranlık duyuyordu. Onun kaçtığı yaşlarda onlar Allah'a sığınmış, hicret ederek, kendilerini İslam'a adamışlardı. Dünyalık hiçbir beklentileri olmadığı gibi, gençliklerinin tüm enerjisini davaya adamışlardı.

Pastaneden aldığı simit ve poğaçalarla kaldıkları yere doğru yürümeye başladı. İçeri

girdiğinde nöbetçinin uyanmış olduğunu gördü.

— Selamun aleykum Uğur kardeş.

— Aleykum selam Hakan Abi hayırdır?

— Dışarı çıktım kahvaltı için simit aldım.

— Allah razı olsun. Keşke zahmet etmeseydin. Bana söylesen ben gider alırdım.

— Olur mu öyle şey. Zaten hava almaya çıkmıştım, kokusunu alınca, almaya karar verdim.

— Çay da demlendi, ben arkadaşları çağırayım.

— Tamam. Ben de bunları tabaklara koyayım.

— Geldim abi, arkadaşlar da birazdan gelir.

— Gelsinler bakayım...

— Abi bir şey soracağım müsaadenle?

— Buyur.

— Atıf, uzun zamandır gelmiyor derslere, oysa çok istekliydi.

— Evet, ben görüştüm.

— Hayırdır inşallah.

— Birinci adımı güzel attı da; ikincide takıldı maalesef.

— Nasıl abi?

— İslam akidesini kabul etti. Hamd olsun. Allah bizleri vesile kıldı. Bu birinci adım. Fakat belli bir menhec üzere öğrenme, gelişme noktasında şeytanın tuzağına düştü. İkinci adımı atamadı.

— Ne yapıyormuş şimdi?

— Kendi gibi arkadaşlarla, muayyen şahısların tekfiri, Cuma namazı, cemaatlerin durumu gibi meseleleri çözüyormuş.

— Allah ıslah etsin. Ama o kaybetmiş. Hakan Abi gibi bir abisinden olmuş.

— Estağfirullah. Çok üzülüyorum Uğur kardeş. Keşke cemaat bu tipler için özel bir çalışma yapsa.

— Söyleseydin abi.

— Haklısın ilk fırsatta söyleyeceğim.

— Benim bildiğim, daha önce yapıldı. Ama bu hastalığa yakalananlar, maalesef düzelmiyor. Bu konuyu Mus'ab Hoca ile konuşmuştuk. İlyas Abi sormuştu. Çok güzel bir açıklama yapmıştı.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam.

— Hayırdır, İlyas lafı duydum. Yoksa bu uykucu nerede kaldı diye kızdın mı abi?

— Olur mu İlyasım. Sen gelmesen ben kahvaltıyı odaya sana getiririm.

— Abi ben çayları dolduruyorum.

— Dolduralım abi.

— Atıf'ı sordu Uğur. Ben de durumunu izah ettim.

Keşke cemaat bunlarla ilgilense dedim. O da, İlyas daha önce Mus'ab Abiye benzer bir soru sordu, tafsilatlı izahat aldı diyordu ki sen geldin.

— Anlamadım Atıf kim abi?

— Bir ara derslere geliyordu. Üniversitede okuyor, mühendislik. İslamı kabul etti, çok iyiydi. Hani şu küpeli gençleri getirmişti.

— Evet, evet hatırladım. Sonra kayboldular.

— Hım. İnternet, piyasa, rastgele kitap... Kafaları çok karışmış. Çok ilginç meselelere dalmışlar. Ben de üzüldüm. Böyle çok insan var piyasada. Bunlarla ilgilenilse diye düşünüyordum.

— Uğur Kardeş cemaate bildirmemi söyledi. Ben de tamam dedim.

— Anladım çok haklısın.

— Bak İlyas, Hakan Abinin tespiti mükemmel. Birinci adımı attı, ikinciyi atamadı diyor. Birinci adım akide, ikinci onu yaşatıp hizmet etme. Yani cemaat.

— Ee Hakan Abi farkı.

— Yok, yok ben de Mus'ab abiden duymuştum. Bana ait değil. Abinin söylediklerini hatırlıyorsan anlatır mısın?

— Anlatırım. Ama kahvaltıdan sonra. Ben konuşurken kahvaltıyı silip süpürmek için hazırlanmış bir tuzak seziyorum.

— Yok, ama güzelmiş. Sen konuş. Bu hayırdan mahrum olma. Ben gerekeni yaparım.

— Kimse bu simitlerle arama giremez ona göre.

— Afiyet olsun.

— Yani, Uğur şöyle birkaç tane fazla alsaydın, yine kıymamışsın paraya.

— Bir dahaki sefere fazla alırım. Yeter diye düşündüm.

— Abi özür dilerim ben Uğur aldı zannettim.

— Olsun, hiç önemli değil.

— Hakkını helal et.

— Abi kesene bereket gerçekten çok güzel.

— Afiyet olsun.

— Çayımız var mı Uğur kardeş?

— Var abi. Yeni demledim. On dakikaya hazır. Bu arada ben de sofrayı toplayayım.

— Sen de bize Hakan Abinin sorduğu meseleyi anlat.

İnşallah. Aslında bu mesele bir dönem beni de meşgul etti. Ama yapacak çok fazla birşey olmayınca bıraktım. Bizim de benzer bir ortamımız vardı. Cemaatle tanışınca işler değişti. Ben İslam'la tanışalı çok olmuştu. Okuduklarımla yaşadıklarım birbirini tutmuyordu. Oysa Allah'ın *(cc)* sünnetullah dediği genel kanunlar değişmezdi. Âdem'den *(as)* Rasûlullah'a *(sav)* kadar iman eden herkes aynı şeyleri yaşamış, aynı şeylerle karşılaşmıştı.

Düşün abi, bir dönem öyle oldu ki, bu ayetlerden kast edilen başka bir şey olabilir mi diye araştırmaya başladık.

Cemaatle tanışınca, ilk etapta anlayamadım bazı şeyleri. Benim kendime gündem edip, bayraklaştırdığım ne varsa, bunlar seni ilgilendirmez, gereksiz gündem dendi. Okuduklarım ve pratik bu insanların söylediklerine uyuyordu. Ama bu meseleler din değil miydi, nasıl gereksiz gündem olur ki diye anlamamakta ısrar ettim.

Ta ki bir derse kadar. Genel bir derse katılmıştım. Zeki Hoca vardı. Faydalı ilim ve salih amel meselesini anlatıyordu. Faydalı ilim insanı salih amele götüren, kalbinde Allah korkusunu arttıran bilgidir. Bu iki vasfa sahip olmayan her ilim insana vebal olan bilgidir dedi. Ben bendeki bilginin iki sıfatı da kaybettiğini gördüm. Ve o gün tevbe edip, yola koyuldum. Allah'a hamd olsun, şu an cemaat bünyesindeyim. Tabi üç yılımı boş işlerle geçirdikten sonra.

Sonra, bu şekil olan kardeşlerimin de kurtulması için Mus'ab Hocayla konuştum. Abiler de yanımdaydı; ama o meseleye çok farklı yaklaştı.

Bu tip insanların kendi hâline bırakılırsa daha iyi olacağını söyledi. Üstüne gittikçe hastalığın temeli olan, kendini farklı ve üstün görmenin besleneceğini anlattı. İnsan haddini bilirse, uğraşacağı meseleleri de bilir. Kendini üstün gören insan, aczini, çaresizliğini kabul etmeyen insandır. Siz onun üzerine gidip ilgilendikçe, o kendinin farklı ve değerli olduğu fikrinden emin olur. Oysa siz onu kurtarmak istersiniz. Böylece problemi çözeyim derken, probleme kaynak teşkil eden nefsi hastalığı beslemiş olursunuz.

Ayrıca bu tip girişimlerde bulunurken, bu insanların velev düzelecek olsalar dahi, gündemini kendi ortamınıza taşımış olursunuz. Böylece bu hastalığa meyledecek insanlara kendi elinizle ortam oluşturuyorsunuz.

Şayet ilim ehlinden biri bunlarla muhatap olsa, kendilerini alimlerle mesele

tartışacak kadar bilgili görmeye başlıyorlar.

Bazı hastalıklar vardır, sadece idare edilir, müdahale edilmez. Allah Rasulû *(sav)* şerli bir adama iyi davranır, Aişe *(r.anh)* anamız anlamaz ve sorar. O da *(sav)* şerrinden emin olmak için der. Allah Rasulû *(sav)* dahi bazı insanları kendi hâline bırakmıştır. Bizler ne yapabiliriz?

Bu mealde uzun ama bol örnekli bir konuşma yaptı. Adeta beni anlatıyordu, haklıydı da. Şunu da eklemişti bu insanlar asla dua etmezler Allah'a. Ümmetin ve cemaatin problemlerini konuşmaktan kendilerine sıra gelmez. Bunun için de Allah'tan yardım isteme gereği dahi duymazlar.

— Güzelmiş.

— Ama sen yine de söyle.

— Bana böyle açıklama yapıldı diye, sana da aynısı yapılacak diye bir kaide yok.

— Gerek var mı? Ne güzel anlatmış abi.

— Böyle yaparsan yanlış olur...

— Ben hep böyle yaptım şimdiye kadar. Kaç defa böyle oldu. Bir şey söyleyecek oldum. Sohbet aralarında veya bir ortamda birşey duydum, konuşmaktan vazgeçtim. Ne de olsa yaşanmış ve cevabı verilmiş diye. Tekrar ağabeyleri rahatsız etmenin anlamı yok. Bu kadar işin arasında.

— Olmaz bunu Mus'ab Abiyle yine konuş. Her ortamın, her şahsın özel durumu vardır. Onun için herkese farklı cevap verebilir. Sana ayrı, bana ayrı.

Ben muayyen bir topluluğu sormuştum, sen ayrı bir topluluğu soracaksın.

— Allah razı olsun, hiç böyle düşünmemiştim. Doğru söylüyorsun.

— Bizim Ahmet Abiyi biliyorsun.

— Evet.

— Bak o ve amcasının oğlu beraber Müslim oldular. İkisi de eczacı. Ahmet Abinin devam etmesini istediler, amcasının oğlu ise eczacılığı bıraktı. Başka iş yapıyor.

Düşün beraber okumuşlar, beraber iş kurmuşlar. Ama sonuç farklı.

Abi çok memnun şimdi, yeni işinden. Çünkü Ahmet Abi sakinmiş, okurken, iş hayatında kendi hâlindeymiş. Abi ise biraz hareketliymiş kendi ortamı da bozukmuş. Şayet aynı işi yapsa beraber günah işlediği insanlarla yüz yüze olacak, bu da onu olumsuz etkileyecek.

Şimdi biz bu hadiseye bakıp, eczacı birine Cemaat bu işe iyi veya kötü bakıyor diyebilir miyiz?

— Hayır, çok iyi anladım. Her mesele cüz'i olarak sorulmalı. Ta ki her meseleye uygun karar verilebilsin.

— Arkadaşlar bugün temizlik günü. Yavaş yavaş başlayalım isterseniz.

— İnşallah.

— Ben hazırım.

Bugün evde bayram havası vardı. Çocukları ve eşi onu daha fazla özlemeye başlamıştı. Evde olduğu sayılı günler onlar için bitmeyesi zamanlardı. Bir dahaki gelişine kadar o günler konuşulurdu.

Son yıllarda ailesini memleketten de taşımıştı. Çocuklarına yönelik kurulan tuzağı farkedince ürkmüştü. Küçük kızı kaçırılmaktan son anda kurtulmuştu. Onlar için de zordu bu hayat. Ama yapılacak bir şey yoktu. Ne onlar ne de babaları böyle yaşamayı istemişti. İslami mücadele bu şartları oluşturmuştu. İslam için mücadele kutsal olduğu gibi, bu uğurda çekilen her çile de kutsaldı. Aile efradını çok güzel yetiştirmişti. Eşiyle beraber yetişkin iki kızı bir de oğlu vardı. Oğlu ilim okuyan genç bir delikanlıydı. Kızlardan büyüğü Dicle, küçüğü Zeynep'ti. Üç çocuğu da Arapçayı çok iyi biliyordu. İkisi hafızlık yapmış, Zeynep ise yapmamıştı. Hanımı, mücadelenin başından bu yana, hep yanında yer almıştı. Desteğini esirgememişti. Memleketten olduğuna bazen söylense de, şikayet etmezdi. Tüm arkadaşları, çevresi orada kalmıştı.

Akşam sohbeti uzamıştı, Hoca uyumak için kalkmasa çocuklar sabaha kadar konuşmaya hazırdı. Evvela verdiği ödevleri kontrol etmişti. Küçük kızın eksikleri vardı. Dicle ve Fahrettin'in ödevleri tamamdı.

Biraz erken kalkmıştı, çünkü eşinin kendisi ile konuşacağını biliyordu. Aradan geçen yıllar sevgi ve saygılarını iyice pekiştirmişti. Yeni evliler gibi sohbet etmekten zevk alırlar, birbirlerini saygı ile dinlerlerdi. Eşi her zamanki şefkatiyle

— Nasılsın Beşir?

— Hamd olsun hanım sen nasılsın?

— İyiyim, solgun gibisin, biraz da zayıflamışsın, hasta mısın?

— Allah'a hamd olsun, yorgunluktandır.

— Yaşlanıyoruz, daha fazla dikkat etmen lazım. Senin dikkat etmediğini bildiğim için korkuyorum.

— Dikkat etmiyorum değil de fırsat bulamıyorum böyle şeyleri düşünmeye ama sağolsun kardeşler ilgileniyorlar.

— İlaçlarını düzenli kullanıyor musun?

— Endişe etme ben unutsam da, kardeşler hatırlatıyor.

— Memleketi, arkadaşları özlüyorum ama hamd olsun sıkılmıyorum hem Arapça öğrenmeye başladım.

— Akşam böyle bir şey söylemediniz.

— Sözde sürpriz yapacaktık ama tutamadım işte.

— Ne sürprizi?

— Kitapları bitirince sen beni imtihan edecektin.

— Maşallah ne güzel, Allah sana kolay kılsın.

— Âmin âmin çok zor vallahi. Ama iyi oldu az az öğreniyorum.

— Çok sevindim, sağlığın nasıl?

— Hamd olsun böyle olsa iyiyim.

— Çocuklar nasıl? Diclemin problemi mi var? Durgun gördüm.

— Öyle sorunları var, yavaş yavaş konuşmaya başladık hamd olsun, biraz korkmuştum, içine kapanır diye endişeleniyordum ama hamd olsun benimle konuşuyor.

— Derdi neymiş?

— Aslında sana yazacaktım, senin geleceğini söyleyince kardeşler, yüz yüze konuşalım dedim.

— Mevzu nedir?

— Eğer alınmayacaksın, sensin Hocam.

— Ne diye alınayım, sen anlat hanım.

— Sen bu kıza evlilik meselesini söyledin, ben de ağzımdan kaçırıp 'Serhat' dedim, durum bu.

— Nasıl yani? Niye söyledin? Belki adam kabul etmez.

— Bilmiyorum işte, haberim olup olmadığını sordu, ben de söyledim.

— Tam olarak anlamadım, sorun nedir?

— Sorun gençlik, demek kız beklenti içine girmiş, haber de gelmeyince farklı yorumlamış.

— Bilmiyorum, normal mi peki bu durum?

— Normal normal, hepimiz genç olduk. Hangi genç böyle bir durumu kafaya takmaz. Bizimki bir de beklenti içine girmiş. Sonuç ne oldu?

— Daha konuşamadım.

— Öyle mi?

— Maalesef kısmet olmadı, konuşmaya karar verdim bir pürüz oldu, karşılıklı dertleştik. Annesini rüyasında görmüş üst üste, bana anlatınca...

— Tam derdinden yakalamış seni, desene.

— Öyle oldu, bu zamana kadar da görüşemedim ama ilk fırsatta konuşacağım. Yalnız bu durum kafama takıldı. Bizim kızla konuşup nasihat edeyim diyorum. Olmaya da bilir.

— Sen bilirsin ama beni dinlersen yapma, gönül ferman dinlemez uyarırsan sıkıntısını içine atar. Böyle bir ortam da onu daha çok yıpratır, böyle en azından benimle konuşur.

— Haklısın, iyi düşünmüşsün, Allah razı olsun.

— Geldiğinden beri sanki tedirginsin. Başka bir sıkıntın mı var?

— Yok, yok hanım

— Beşir... Seni çok iyi tanıyorum ben.

— Ben buraya gelirken Serhat'ı da bir iş için başka bir yere gönderdim. Nedense çok huzursuzum.

— Serhat çok zeki bir genç. Ve tedbirli.

— Evet. Biliyorum. Allah onu korusun. Ancak bu başka birşey. Bir türlü anlam veremediğim bir sıkıntı var içimde.

— Allah hayra çıkarsın bey.

— Âmin.

Heyecanla beklemeye başladılar, birazdan içeriye girecek adam ikisinin de hayatlarını değiştirecekti. Arada birkaç defa göz göze gelseler de, selamlaşma dışında konuşmamışlardı. Başta kendine itiraf etmeyi kabul etmese de, onu görünce onu özlediğini hissetmişti. Belki de adını koyamadığı, kendinden utanıp 'Bilmiyorum içimde bir sıkıntı var' diyerek geçiştirdiği duygu, özlemdi.

Annesi çok duyguluydu, eşinin yanında olmasını hiç bu kadar istememişti, yıllar zor geçmişti. Ama bu başkaydı, onu hep özlemişti, yanında olmasını istemişti. Bu sefer çok duygulanmıştı. Hem damadın hem de gelinin anne ve babası olmak ne zordu.

Birini babasız büyütmüştü. Bunun zorluğunu hep yaşamıştı. Tam evlendiriyorum derken, Allah ona kimsesi olmayan, kendinden bir parça nasip etmişti. Birçok duyguyu bir anda yaşıyordu. Gariplik bu olsa gerekti. Her sevinci buruk, her hüznü duygu yüklüydü. Onlar da yaşadıkları zamanın garipleriydi. Sahabe de öyle değil miydi. Her yaşadıkları onlar gibi garipti. Din garip başlayıp, garip döneceği gibi. Savaşır, kazanırlardı. Buna sevinirlerdi. Ama buruk bir sevgiyle. Savaşıp alt ettikleri

onları büyüten, aynı evi paylaştıkları kardeşleri ve aileleriydi.

Yenilir üzülürlerdi, fakat yenilerken dahi gördükleri topraklar, insanlar anlamsız bir duyguya hitap eder gibiydi. Öyle ya Rasul *(sav)* demişti. Müslimler garip olan dinin garip mensuplarıydı.

Nesibe Anne ne yapsın ki! Kocasız düğün yapacak, kimsesiz ama ondan bir parça gelini var. Nikah kıyacak olan mahpus olan oğlu, Muhammedi...

Bazen İbrahim Hocayı özler, hüzün ve sevgiyle; "Ah İbrahim! Sen hurilerle uğraş, ben dertlerle" derdi.

Hacer'i şehre getirmişlerdi. Teyzesine yakın bir Müslimin evinde misafir kalıyordu. Ailesinden Müslim olmadığı için velayeti, ona emirlik yapan cemaate aitti. Rasulünün *(sav)* müminlere velayet ettiği gibi.

Düğüne az zaman kalmıştı. Sorumlu şahıs hem nikahın kıyılmasını, bunu da Muhammed Hoca'nın yapmasını uygun görmüştü. Böylece düğün işlemleri yapılırken, Mus'ab Hacer ile rahat görüşebilecekti. Dışarı çıkıldığında veya düğünle ilgili bir iş olduğunda daha rahat davranabileceklerdi.

Muhammed Hoca'nın nikahı kıyması Nesibe Ananın da hüznünü biraz azaltacaktı.

Akrabalık bağı olmasa da, her mahkumun üç görüşçü yazma hakkı vardı. Hacer de bir isme yazılıp, görüş salonuna girmişti.

Kapı önündeki hareketlilik mahkumların geldiğine işaret ediyordu. Mus'ab karşısında oturan Hacer'e "geliyorlar" demişti! Gayri ihtiyari Hacer de bir anlam verememişti bu duruma. Ama heyecanından ne yapacağını bilmiyordu. Mus'ab'ın da heyecanlı olabileceğini düşündü. Ağustos sıcağında, güneşin altında terleyen inşaat işçileri gibiydi.

Kapı açıldığında Molla Muhammed salona ilk giren mahkum oldu. Kapı önüne doluşup, babalarını heyecanla bekleyen çocuklarla karşılaştı. İlk olarak onları sevdi. Babasını gören çocuk elinden fırlarcasına kaçıyordu. Salonda, yaşlı olan insanlara uğrayıp selamlaştıktan sonra, masasına yöneldi önce annesinin elini öptü. Aslında Nesibe Anne elini öptürmemek için çabalıyordu. Bazen muvaffak olsa da, bazı zamanlar alamıyordu elini. Nedense, utanıyordu ona el öptürmeye. Eli öpülecek biri varsa o da sensin derdi.

— Selamun aleykum, hoş geldin Hacer bacı.

— Aleykum selam.

— Rahatsız olmayın, oturun.

— Nasılsın Mus'ab efendi?

— Hamd olsun, sen nasılsın?

— Allah'a hamd olsun iyiyim. Hem de çok iyiyim.

— Ağlamayı düşünmüyorsun değil mi?

— Yok, sadece duygulandım.

— Nasılsın Anneciğim?

Nesibe Anne ağlıyordu. Oğlunun duygusunu daha konuşmaya başlayınca hissetmişti. İyiyim diyebildi sadece. Molla Muhammed toparlandıktan sonra Hacer'e döndü.

— Teyzem nasıl bacım, iyi mi?

— Son gördüğümde iyiydi.

— Uzun zaman oldu mu?

— Oldu, neredeyse yedi aydır evden ayrıldım. Bir defa görüştük.

— Allah ecrini versin.

— Cemaat beni sana veli tayin etmiş. Çok memnun oldum.

— Evet abi. Bana söylediklerinde ben de çok sevindim

— Hamd olsun. İki arkadaş şahitlik edecek. Benden haber bekliyorlar, hazırsanız nikahı kıyalım.

Mus'ab da, Hacer de başlarını öne eğdiler.

Nesibe Hanım, başıyla tamam der gibi yaptı.

— Kardeşim, Yusuf ile Mahmut ağabeyleri çağır, şahidim olacaklar.

Mus'ab yerinden kalkmamıştı ki, hazır bekleyen iki kişi masalarından kalktı. Molla insanları rahatsız etmek istememişti. Fakat her masadan bir kişi bu nikahı biliyordu. Kısa bir zaman içinde sessizlik oldu. Şimdi herkes o yöne bakıyordu. Salonda oluşan sessizlik gardiyan ve askerin de dikkatini çekti. Hutbetu'l Hace'yi sadece masadakilerin duyması için sessizce okuyordu Muhammed Hoca. Fakat sesi tüm salonda duyuluyordu. Çocuklar dahi sükut etmişti.

— İbrahim oğlu Mus'ab, Cengiz kızı Hacer'i benim velayetimde seninle nikahlıyorum. Kabul ediyor musun?

— Evet.

— Ben de velayetimde olan Cengiz kızı Hacer'i aranızda belirlediğiniz mehir karşılığında sana nikahlıyorum. Normalde siz iki kardeşimi şahit olarak çağırdım. Fakat şu an salonda olan tüm Müslimler şahit oldu. Allah mübarek etsin.

Nikahlanan için yapılan tebrik duasını yaptıktan sonra, Allah'ım şahit ol ki biz bu müşriklerin şahitliğini kabul etmiyoruz dedi. Başta anlaşılmasa da gardiyan ve askeri kastettiği anlaşılmıştı.

Garip bir nikah olmuştu. Yusuf ve Mahmut, Mus'ab'ı tebrik edip masadan ayrıldılar. Nesibe Hanım, Hacer'i ve Mus'ab'ı tebrik edip, Muhammed'in yanına oturdu. Muhammed Hoca ikisini tebrik edip hayırla duada bulunmuştu. Kısa bir nasihatten sonra, annesiyle konuşmaya başladı.

Hacer'in yüreği yerinden fırlayacak gibiydi. Hiç beklemiyordu. Sadece gözlerine baktı. Bir şeyler söylemek istedi, ama utandı. Söyleyeceğinin daha fazlasını gözleriyle anlatmıştı. Mus'ab'ın masanın altından tuttuğu elini gevşetti.

Hep bu anı hatırlayacaktı Hacer. Hep keşkenin eşlik edeceği bir anı olacaktı bu. Görüş bitmişti. Mahkumlar Mus'ab'ı tebrik ediyor, hayır duasında bulunuyor, öyle ayrılıyorlardı. Abisiyle vedalaşıp sarıldı. Onunla kapıya kadar yürüdü. Molla Muhammed ona sarılırken, cebine birşey koymuştu. Sana ve hanımına diye ekledi. Beraber okuyun.

Kadınlar Nesibe Hoca'nın masasına geliyor, tebrik ediyor, hayırlı dualarla sevinçlerini paylaşıyorlardı.

Allah'ın, meleklerin ve mü'minlerin şahit olduğu bir nikahtı bu. Bir de hesapta olmayan ve kontrol odasında Mus'ab'ı izleyen hain bir çift gözün.

— Krokideki gibi amirim. Şu lambalardan bazısını o gece bozduk mu eksik kalmıyor?

— Çok güzel.

— Düşündüğünüz gibi olmazsa, başka bir planınız var mı?

— Olmazsa yok, o gece oraya gelecek. Düşündüğünüz gibi olmazsaymış! O ne demek.

— Özür dilerim müdürüm, sadece şey etmek.

— Kes, tamam. Sen işini yap, diğer ikisi tamam mı?

— Bizim adamımız hazır! Can atıyor, dosyalarını sileceğiz deyince, işin ne olduğunu bile sormadı.

— Siz yine de işi sağlama alın. Ona yaptırıp kameraya çekin. Ne olur ne olmaz, ömür boyu sussun, hem ifadesini hazırlayın, güzelce ezberlesin. Geceleri götürün tatbikat yapsın. Sonra savcının yanında çelişkili ifade vermesin.

— Diğerini de öğleden alacağız.

— Aman dikkat vücudunda iz kalmasın. Sonra başımıza bela olur.

— Emredersiniz.

— Haydi göreyim sizleri.

— Basın da hazır efendim, olayda özel ekip görev alacak. Telsiz kullanılmayacak, biz ilk haberi servis edeceğiz, sonra operasyonlar başlayacak. İlk başladığı gibi devam edecek. En önemli kısmı burası, unutma.

— Biliyorum müdürüm, gerekli tüm tedbirleri aldım.

— Tek sıkıntı savcı, onu da siz hallederim dediniz.

— O tamam, onu merak etmeyin siz.

— Müsaadenizle, ben işimin başına döneyim. İki günümüz var.

— Tamam çıkabilirsin, kolay gelsin.

— İyi günler, size de müdürüm.

— Selamun aleykum.

— Ve aleykum selam, gel Serhadım gel.

— Öpeyim, abi.

— Estağfirullah, gel sana şöyle bir sarılayım hele.

— Kaç gün oldu?

— 34 gün abi.

— Maşaallah, özlettin kendini?

— Ben de sizi çok özledim abi. Uzun zamandır ilk defa bu kadar ayrı kaldım sizden.

— Evet, evet. Nasılsın? Yolculuk nasıl geçti?

— Hamd olsun iyiyim. Bir prüz olmadı. İstediğiniz ağabeylerle görüştüm, dilerseniz hemen anlatmaya başlayabilirim

— Yok önce dinlen. Yorucu bir yolculuk geçirdin, yarın detaylıca konuşuruz.

— Size getirdiğim emanetler vardı. Çantaya yerleştirdim. Müsaadeniz olursa onları çıkartayım.

— Olur, ben onları incelerim. Yarın da sözlü değerlendirme yaparız.

— Sizi rahatsız etmek istemem. Ben dışarıda yırtarım çantayı.

— Rahatsızlık ne kelime sen aç çantayı. Kardeşler nasıllar?

— Sizlere çok selamları var, ellerinizden öptüklerini ilettiler.

— Var olsunlar, Aleykum selam.

— Bu çantayı yolda mı aldın?

— Hayır abi, kardeşler emanetleri çantaya yerleştirip verdiler.

— Yolda yanında mı tuttun?

— Genelde yanımdan ayırmadım. Fakat bir yerde hostes sorun yaptı. Bu ebatta olanlar bagaja konur dedi. Başta direttim, fakat hem kadın olması hem de arabada dikkat çekmemesi için, bagaja bırakmaya razı oldum.

— Hım. Hayırlısı, inşallah.

— Sizi rahatsız eden bir şey mi oldu?

— Bagaja bırakmasan iyi olurdu ya, yapacak bir şey de yokmuş gerçi.

— Hakkınızı helal edin, ben o anda yapacak bir şey bulamadım, yol da kısa olunca razı oldum.

— Hayırlısı.

— Tam olarak sizi rahatsız eden nedir? Helallik istiyorum, öğrenmek için soruyorum

— Bilmiyorum, hayırlısı olsun. Sen dert etme, sadece dinlen, yarın konuşacağız. İşimiz dışında seninle konuşmak istediğim bir mesele daha var.

— Abi isterseniz ben oturabilirim.

— Yok acelesi yok, sen dinlen, yarın konuşuruz.

— Allah razı olsun. Tekrar hakkınızı helal edin.

Beşir Hoca Serhat çıktıktan sonra kendisine gönderilen emanetleri okumaya başladı. Yer yer hüzün, yer yer sevinç eşlik ediyordu okumasına. Yorulmuştu, ayağa kalktı, ağır adımlarla cama yürüdü, perdeyi araladığında içinin daraldığını hissetti. Hava sisliydi, sis yere değiyordu neredeyse. Gözleri yerde açık duran çantaya takıldı. Bu anı daha önce yaşamış gibiydi, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kapı öyle bir çalmaya başlamıştı ki, korkarak rüyadan uyanan insanlar gibi bulunduğu yerde sıçradı. Sakin olmalı alınması gerekenleri almalıydı, Serhat kapı seslerine uyanmıştı, felaketi anlayıp Hoca'nın odasına bir çırpıda ulaşmıştı.

— Aç aç, teslim olun.

Göz göze geldiler. O an ölmeyi istemişti Serhat, bu felaketin ondan kaynaklı olduğunu biliyordu.

— Sakin olmalıyız, alınacak tüm malzemeler masanın yanında. Alt katta benzin var sığınaktan çıkıp evi ateşe verelim.

— Tabi, çıkalım hemen.

— Senin odan da birşey var mı?

— Yok her şey buradaydı.

— Hadi, bismillah.

Kapı sesleri iyice hızlanmıştı, dış kapının kırıldığını düşünmüşlerdi. Olası durumlar için hazırlıklıydılar. Serhat bir şeyler söylemeye çalışsa da, siren sesleri,

anons, polis bağrışmaları tüm sesler karışmıştı. Polis nereyi bastığını çok iyi biliyordu. Onlar da heyecanlıydılar. Evdekiler sağ yakalanmalı, ayrıca evde hiçbir şeye zarar verilmemeliydi.

Çantaya yerleştirilen cihaz işe yaramıştı. Fiziki takip yapsalar asla mümkün olmayan şey, otogarlarda yapılan çalışma sayesinde gerçekleşmişti.

Serhat sığınak kapısına yaklaşınca, bunun böyle olmaması gerektiğini düşündü. Evde kimseyi bulamayınca çıkış arayacaklardı. Böylece Hoca'nın yakalanma riski artacaktı. Bu sığınak sokağın başında bulunan oto tamir dükkanına çıkıyordu. Oraya çıktıktan sonra herhangi bir araba sahibi gibi mahalleden uzaklaşacaklardı. Polisler baskın yapar yapmaz Hikmet Usta sığınak kapısını açmış, işçileri dışarı çıkarmıştı. Tüm mahalleli gibi onlar da şaşkın gözlerle baskını izliyorlardı.

— Çantayı tutar mısınız abi?

— Ver.

— Siz kapıdan geçin, ben ateşe verip arkadan geliyorum, siz beklemeyin ilerleyin.

Beşir Hoca kafa sallayıp sığınağa girmişti. Tünel kapısını açtıktan sonra, Serhat'a dönüp seni bekliyorum demişti.

Serhat'ın düşündüğü başkaydı. Evi yakmayacak, çatışacaktı. Süreyi uzatıp Hoca'nın kaçmasını sağlayacaktı.

Beşir Hoca kapıdan çıkar çıkmaz, Serhat tünel kapısını kilitleyip, sığınak kapısını kapattı. Bodrum eski hâline dönüştü. Malzeme dolabını sığınak kapısının önüne çekti. Beşir Hoca, Serhat'ın ne düşündüğünü anlamıştı. Artık çok geçti, sesini duyurabilse onu geri çağıracaktı, fakat bu mümkün değildi. Yaklaşan ayak sesleri Beşir Hoca'yı tereddüte düşürdü. Silahını çantadan çıkarıp, o yöne tuttu, gelen Hikmet Usta'ydı. Kimsenin gelmediğini görünce o gelmişti, kapılarda sorun olmuş olabilir diye düşünerek.

— Serhat, Serhat yok mu Hocam?

— Haydi çıkalım Hikmet.

— İyi misiniz?

— İyiyim iyiyim.

Beşir Hoca adımını atmadan kulakları sağır eden silah sesleri duyulmaya başlamıştı. Serhat dışarıya ateş edince bir polis vurulmuştu. Mahallede tam bir can pazarı yaşanıyordu. Çatılardan, boş arsadan, havadan, her yerden kurşun yağıyordu eve.

Serhat tüm pencerelerden ateş ediyordu, öyle ki evde altı veya yedi kişi olduğunu düşünmüşlerdi. Attığı el bombaları ve bir defa kullandığı roket atar çetin bir

çatışmanın habercisiydi.

Beşir Hoca ve Hikmet eski bir kamyonetle dükkandan ayrılmıştı. Beşir Hoca caddenin eve bakan yanından son defa eve baktı. Gözlerinden yaş süzülüyordu sadece. Bu çatışmadan sağ çıkmayacağını tahmin etmişlerdi. Serhat tam on iki saat direndi, elindeki tüm cephanesi tükenmişti artık. Hoca'sının çok uzaklarda olduğundan emindi. Evi ateşe verdi, cebinde kalan son paraları da ateşe attı. Hiçbir şey bu kafirlere kalmamalı diyordu.

Annesinin resmini hatırladı, ne yaptıysa ateşe atmaya kıyamadı, tekrar cebine koydu. Çatışmada evin her yerinden duman çıkıyordu. İlk etapta yangını fark etmediler. Alevler camlara ulaşınca evin ateşe verildiğini anlamışlardı.

Serhat artık rahattı, yaptığı hatanın bedelini ödemiş gibi... Annesi geldi gözünün önüne, film şeridi gibi geçti bütün yaşadıkları. Hocası, nurlu yüzü, akların çoğunlukta olduğu sakalı, o kadar hızlı yaşlanmıştı ki. Sıcaktı tüm bedeni, akan kan ısıtıyordu Serhat'ı... Son defa, uğruna yaşadığı kelimeyi ağır ağır nükte etti. Ne güzel yaşamış ve ne de güzel ölmüştü.

Beşir Hoca'nın ailesi bulundukları evden alınmışlardı, şimdi yeni yerlerinde bekliyorlardı. Olay ülke gündemine bomba gibi düşmüştü. Yaklaşık on iki saattir tüm kanallar çatışmayı canlı veriyordu.

Bulundukları yerden alınırken sıkıntı olduğunu anlamışlardı. 'Beşir Hoca'nın iyi olduğu, yanlarına geleceği' söylenince rahatlamışlardı. Fakat meraklı bekleyiş sürüyordu. Onlar da çatışmayı haberlerden izlemişlerdi, tam bir bilgi kirliliği vardı. Her kanalda başka bir senaryo yazılıyordu, önemli bir ev olduğu kesindi, çatışma yaşanan yerin. Ama ne olduğu belli değildi.

Beşir Hoca, Serhat'ın yaptığını düşündükçe gözyaşlarına hakim olamıyordu. Polis gerçeği açıklayamamıştı. Kimi kanallar yedi kişi tutuklandığını, kimi ölü sayısının çok fazla olduğunu söylüyordu. Vali gece bir açıklama yapmış, operasyonlar devam ettiği için bilgi verilemeyeceğini söylemişti.

Gerçeği nasıl söyleyebilirlerdi! 'On iki saat tek insanla çatıştık' deseler kim onlara güvenirdi? Hem bu psikolojik savaş kurallarına aykırıydı. Madem kamuoyunu yönlendirecek araçlar onlardaydı, üstünlüklerini kaybetmemeleri gerekirdi.

Sabahın ilk ışıkları ile beraber Beşir Hoca çiftliğe ulaştı. Burası dışarıdan hayvan çiftliği olarak bilinen bir mekandı, özel durumlar için ayarlanmıştı. İçinde ona yakın aile dikkat çekmeden yaşayabilirdi. Aile efradı net bilgiye sahip olmasa da, izledikleri çatışmanın babaları ile ilgisi olduğundan emindiler. Bu bekleyiş en zor olanıydı.

Beşir Hoca ruhu çekilmiş bir ceset gibiydi, öyle beklenmedik gelişmişti ki olaylar, tek gerçek Serhat'ın şehit oluşuydu.

Beşir Hoca içeri girdiğinde, o anki sevinçleri tarif edilemezdi. Hanımı dahi ona sarılmıştı, bu çocukların yanında yapabileceği birşey değildi. Fakat Hoca tepkisizdi, sadece 'iyiyim' diyebilmişti. Dicle babasına sarıldığında elinde olmadan 'Serhat' kelimesi dökülmüştü dilinden. Babasından duyduğu tek söz 'İnnalillahi ve inna ileyhi raciun' olmuştu.

Ülkenin bir yanında çöken sis, bir yanının güneşine etki etmemişti. Sevinç günüydü bugün...

Bir caminin düğün salonunda toplanan kalabalık, Mus'ab'ın düğünü için oradaydı. Kimi İbrahim Hoca'yı kimi Molla Muhammed'i tanıyordu. Çoğu da Mus'ab Hoca'nın öğrencileriydi, İslam için yaşayan bir aile... Allah onların sevgisini Müslimlerin kalbine yerleştirmişti. Salon hınca hınç doluydu. Hem kadınlar tarafında hem de erkekler tarafında yer kalmamıştı, ayakta bekleyenler için getirilen sandalyeler yetmiyordu.

Düğün Kur'an tilavetiyle başlamıştı. Ardından iki ayrı Hoca konuşma yapmıştı.

Birinci Hoca, evliliğin İslam'daki yerini anlatmış, evlilere nasihatte bulunmuştu.

İkinci Hoca, İslami mücadelenin önemini ve bizlere düşen görevleri anlatmıştı. İbrahim Hoca'yı örnek seçmişti, çünkü onun öğrencisiydi. Samimi insanların amel defterlerinin açık kaldığının en büyük kanıtı 'geride bıraktıklarıdır' demişti. İbrahim Hoca bize Molla Muhammed ve Mus'ab Hoca gibi iki şahsiyet bıraktı, ikinci konuşma duygusaldı.

Konuşmalar bitince yemek servisi yapılmıştı. Hava kararınca düğün bitmişti. İnsanlar Mus'ab'ı tebrik ediyor ve gruplar halinde ayrılıyorlardı.

— Sabah sizleri kahvaltıya bekliyorum. Ahmet Abiyi, Hakan'ı alın gelin.

— Abi rahatsız etmeyelim.

— Siz gelin, özellikle Ahmet Abi gelsin. Biz de kadından korkmak olmaz, siz Ahmet Abiye söyleyin, o anlar.

Salon neredeyse boşalmıştı. Mus'ab kapıda kendileri için hazırlanmış araçlara doğru yürüdü, gelini de çıkarmışlardı. Arabalarla eve doğru yola çıktılar. Dikiz aynasından Hacer ile bir iki defa göz göze geldiler.

Eve vardıklarında saat 21.30 gibiydi. Annesi ve Hacer yukarı çıkmıştı. Mus'ab bir saate kadar geleceğini söylemiş ve ayrılmıştı. Aslında bu kadınlar için iyi olmuştu,

evde hazırlık yapılacaktı. Mus'ab'ın gittiğini gören komşular da Nesibe Hanım'a yardıma gelmişti. Hacer çok rahattı, teyzesi ona annesinin yokluğunu hiç aratmamıştı.

Mus'ab'ın ulaşması yarım saati bulmuştu, her zaman ki gibi karanlık ve sessizdi mezarlık. İçinde yanan birkaç lambanın da sönmüş olması iyice karanlık kılmıştı içeriyi. Her zaman ki gibi babasına selam verip, kabir ziyareti duasını okudu, usulca oturdu.

Bu sefer konuşmuyordu sadece eliyle toprağı düzeltir gibi yapıyordu. Bugün sohbet esnasında babası ile ilgili anlatılanları düşünmeye başladı, babasızlık zordu. Evlenirken daha zormuş... Seni görmedim belki ama yokluğuna da alışamadım. 'Bugün seni yanımda hissetmek değil görmek istedim.' Yine dayanamamış konuşmaya başlamıştı, konuşurken kelimelere eşlik eden göz yaşları da akıyordu. Acaba bir ben miyim babasını bu kadar özleyen? Yoksa her babasız çocuk böyle midir?' Şayet iki seçenek sunsalar ben Ramazan'ı ve düğünümü seçerdim, bu ikisinde de olmanı isterdim. Ramazan da çocukları babaları çağırırdı ya da ellerinden tutup evlerine götürürlerdi, ben öylece bakakalırdım. Hep benim de babam gelecek, elimden tutup eve götürecek der, onlara kızardım için için... Öyle masum kızardım ki sabah olmadan unuturdum. Şimdi evlendim, eşimi gör isterdim. Acaba nasıl olurdu senin yanında oturmak? Konuşur muydum senin yanında? Veya sen nasıl hitap ederdin gelinine? 'Kızım' derdin bence... Acaba seni özlediğimi, her defasında başına gelip, ağladığımı biliyor musun? Biliyorsun... Ne sulu göz oğlum varmış diyor musun? Of baba off... Ben seni hep çocukça sevdim, büyük bir adam gibi sevmeyi öğrenmek için önce çocukça sevmeyi öğrenmek lazım.

Ben sana şımarıklık yapmak, omuzlarına çıkıp oynamak, hatta seni kızdırmak istedim hep... Söylediklerim ondandır. Yoksa yanlış anlama, sana saygısızlığımdan değil. Sen de beni bıraktığın yaşımda sev, büyütme gözünde. Bakma evlendiğime, yüreğimde senin olduğun yer hep çocuk kaldı, gittiğin gün gibi.

Yaklaşan ayak sesleri ile irkildi. Çok yakından geliyordu sesler, ölüm sessizliği gibi... Duran ağaç ve karanlık görmesine engel oluyordu. 'Kim var?' diye seslenmiş, cevap alamamıştı. Kedidir diye düşünmüştü, saatine baktı. Buraya geleli bir saat olmuştu neredeyse, artık gitmesi gerekiyordu. Bugün kimseye gösteremediği, içinde yaşadığı mahzunluğu burada bırakıp evine dönecekti.

Kapıya doğru yürürken birisinin yaklaştığını hissetti.

Selamun aleykum diyecekti, adam ateş etmeye başlamıştı. İlk kurşun boğazına isabet etmişti, sadece 'Allah' diyebildi. İkinci kurşun kalbine yakın isabet etti. Öyle rahat ruhunu teslim etti ki, gözünde son kalan Hacer'in gözleriydi. Tamamen yere

yığılmıştı. Mezarlığın içindeki hareketlilikse olağan değildi. Yerlerinde saklanan polisler olayı kaydetmişti. Hakan'ı ateş yapılan mesafeye getirmiş, silahı onun eline vermişlerdi. Başında çuval olan Hakan, başına yediği sopa darbesi nedeniyle baygındı.

Yarım saat geçmemişti ki her taraf polis dolmuştu. Yarı sarhoş bir adam yerde yatanın, adamı vurduğunu, kendinin de sopayla kafasına vurup, onu etkisiz hâle getirdiğini heyecanla anlatıyordu. Mezarlık aydınlatılmış, olay yeri inceleme gelmişti. Yaklaşık iki saat sonra savcı olay yerine geldi. Cinayet masası polisleri savcıyı bilgilendiriyorlardı. Fakat sanıklardan biri terör suçundan dört yıl yatmış, onun için 'Terörle mücadele gelecek' dediler.

Saat ilerlemiş Mus'ab gelmemişti. Nesibe Hanım 'Kızım bu deli çocuk, bugün iş çıkarmıştır kendine' deyip, Hacer'i teselli ediyordu. Hacer titreyen sesiyle 'Başına kötü bir şey gelmesin de, işi varsa canı sağ olsun' dedi.

Saat gecenin biriydi, kapıda duran arabanın polis arabası olduğu ışıklarından belliydi. Yukarı doğru ayak sesleri geliyordu. Nesibe Hanım çarşafını giydiği gibi kapıya koştu. Polis memuru kapıyı çalmadan açılmıştı. İlk şaşkınlığı üzerinden atar atmaz, 'Mus'ab Gök burada mı oturuyor?' dedi.

— Hayırdır, bir şey mi yaptınız Mus'abıma?

— Ne münasebet hanımefendi, sizi karakola götüreceğim. Oğlunuzun başından bir kaza geçmiş, savcı sizi istiyor.

— Ne yaptınız oğluma, nerede şimdi?

— Buyrun çıkalım isterseniz..

Hacer bir şey duymuyor gibiydi, masanın altından elini tuttuğu an geldi gözlerinin önüne. Nesibe anne ona evde beklemesini söylese de dinletememişti, o da gelmek istiyordu.

Polis otosu ile karakola gidecekken, mezarlığın önünde durmuşlardı. Polisler bir şey açıklamamıştı, sadece savcının çağırdığını söylüyorlardı. Mezarlık gündüz gibi aydınlıktı, polis projektörle aydınlatmıştı.

Etrafı sarılı olan, üstü örtülmüş bir ceset ve her halinden Müslim olduğu belli, elleri kelepçeli bir başka genç...

Yaşananlara anlam vermek mümkün değildi.

Onlara eşlik eden iki polis, savcıya geldiklerini haber verdi. Savcı onlara bir şeyler anlatacaktı ki, Hacer boşluktan Mus'ab'ın ayakkabıları açıkta kalmış cesedini gördü. Öyle bir harekete geçti ki polislerin fark etmesiyle, cesede ulaşması bir olmuştu.

Nesibe Ana da Hacer'in hareketinden yatanın Mus'ab olduğunu anlamıştı.

Bu bir rüya mıydı? Daha dört beş saat önce düğünden çıkmışlardı. Şimdi iki kadın

bir cesedin başında oturuyorlardı. Mus'ab'ın yüzü toprak olmuştu. Hacer elleriyle yüzünü temizledi, ağlıyordu. Başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Nesibe Ana perişandı. Ağlasa mı gelini mi teselli etse bilemiyordu. Gözü İbrahim Hoca'nın mezarına takıldı. Bu aynı yerde toprağa verdiği canının ikinci parçasıydı. İbrahim Hoca'yı görünce yükü daha ağırlaşmıştı sanki. Ne yapacağını bilmiyordu, sadece çaresiz bir anneydi. Gözünde yaş, yüreğinde acı, dilinde duadan başka bir şey yoktu...

Hacer Mus'ab'ın yüzünü temizlemeye devam ediyordu. Hacer'in yüzüne dokunmasından memnun gibi bir hâli vardı dudakları tebessüm eden bir insanın dudakları gibi açılmıştı. Onu gören aklını kaçırmış zannederdi.

— Mus'abım... Seni ilk gördüğüm gece de yüzünden toprakları silmiştim, yine böyle güzeldin, yine böyle ay parçası gibi ışıldıyordu yüzün. Mus'abım seni bulduğuma mı sevineyim, kaybettiğime mi yanayım?! Sana sevdiğimi bile söyleyemedim, elimi tuttuğunda boğazımda düğümlenen iki cümleyi söylemiş olsaydım keşke. Şehadete nikahına mı sevineyim, benden ayrılışına mı üzüleyim bilmiyorum. Ben de senin elini tutuyorum ama sen gittikten sonra...

Geriye iki boynu bükük sevda, muradına ermiş iki yiğit kalmıştı. Yaşadıkları gibi Rablerine kavuştular. Hakan aklını kaçırmış gibiydi. Ne o, ne de orada bulananlar onun varlığına anlam verememişti. Ülke basını aynı ülkenin iki haberini uzun süre gündem yapacaktı. Hidayetine vesile olan kardeşinin katili diye ömür boyu hapse mahkum edilecek Hakan'ı unutmamak kaydıyla.

Oyun, kirlenmiş vicdanlarda tutacaktı belki, hak taraftarları hiç inanamasa da. Ve İslam davası tarihin oyunlarına yenik düşmediği gibi, Allah'ın inayeti ile bu oyunu da boşa çıkaracaktı. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacak.

Seksen darbesi sonrasında, ülke harabeye dönmüş,
siyasi ve dini çalışmalar ağır darbeler yemişti.

Cumhuriyetten bu yana askeri darbeler
ve zulüm kanunlarıyla baskı altına alınan halk,
bu darbeyle can çekişir olmuştu.

Siyasi, dini çalışma yapmak ateşten gömlek giymek,
dünyayı üç talakla boşayıp, ölümle evlenmek demekti.

Üç kişi bir araya toplansa,
siyasi örgüt diye baskın yapılıyordu.

İşkence merkezlerinde,
insanlık dışı muameleye tabi tutuluyordu insanlar.

Yurt dışına kaçanlar, göçmen kamplarında perişan olmuş,
kalanlar cezaevlerinde tahayyül edilmesi zor
eziyetlere maruz kalmıştı.

Cumhuriyetin ilk hedefi dindi. İslam'a ve Osmanlı bakiyesi
sayılan her şeye medeniyet adı altında savaş açılmıştı.

Koca altmış yıl… Bir neslin tükenip,
yeni nesillerin yetiştiği altmış yıl.

Dinden uzak kalmış bir halk...

Dinini öğrenmek veya öğretmek isteyenlere daha altmış
asır unutulmayacak işkence, sürgün, hapis, açlık ve idam...

Bu enkaz karşısında gayret ehli Müslümanlar çalışmaya
başlamıştı. Yeni bir İslami uyanış, İslami hareket tüm
dünyada olduğu gibi Türkiye'de de canlanmıştı.

